XII. évfolyam, 31. szám
1956. augusztus 2.
Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Tíz éves a forint

(Emlékeztető szemelvények a Ludas Matyi első évéből)

Mit ér az ember, ha magyar?

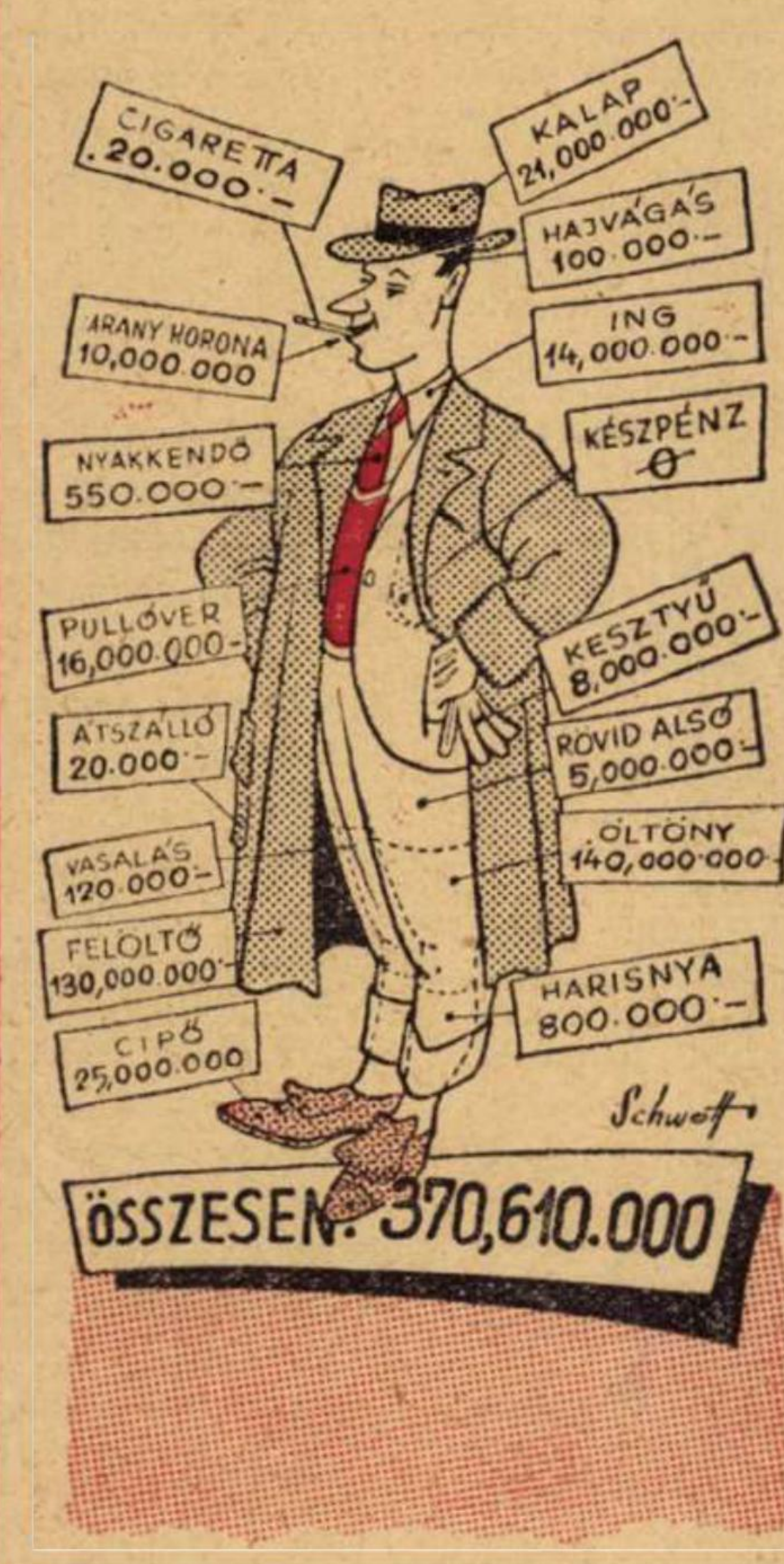
CIGARETTA .20.000.–
KALAP 21,000.000.–
HAJVÁGÁS 100.000.–
ARANY KORONA 10,000.000
ING 14,000.000.–
KÉSZPÉNZ 0
NYAKKENDŐ 550.000.–
PULLÓVER 16,000.000.–
KESZTYŰ 8,000.000.–
ÁTSZÁLLÓ 20.000.–
RÖVID ALSÓ 5,000.000.–
VASALÁS 120.000.–
ÖLTÖNY 140,000.000.–
FELÖLTŐ 130,000.000.–
HARISNYA 800.000.–
CIPŐ 25,000.000
Schwott
ÖSSZESEN: 370,610.000

Kár minden percért

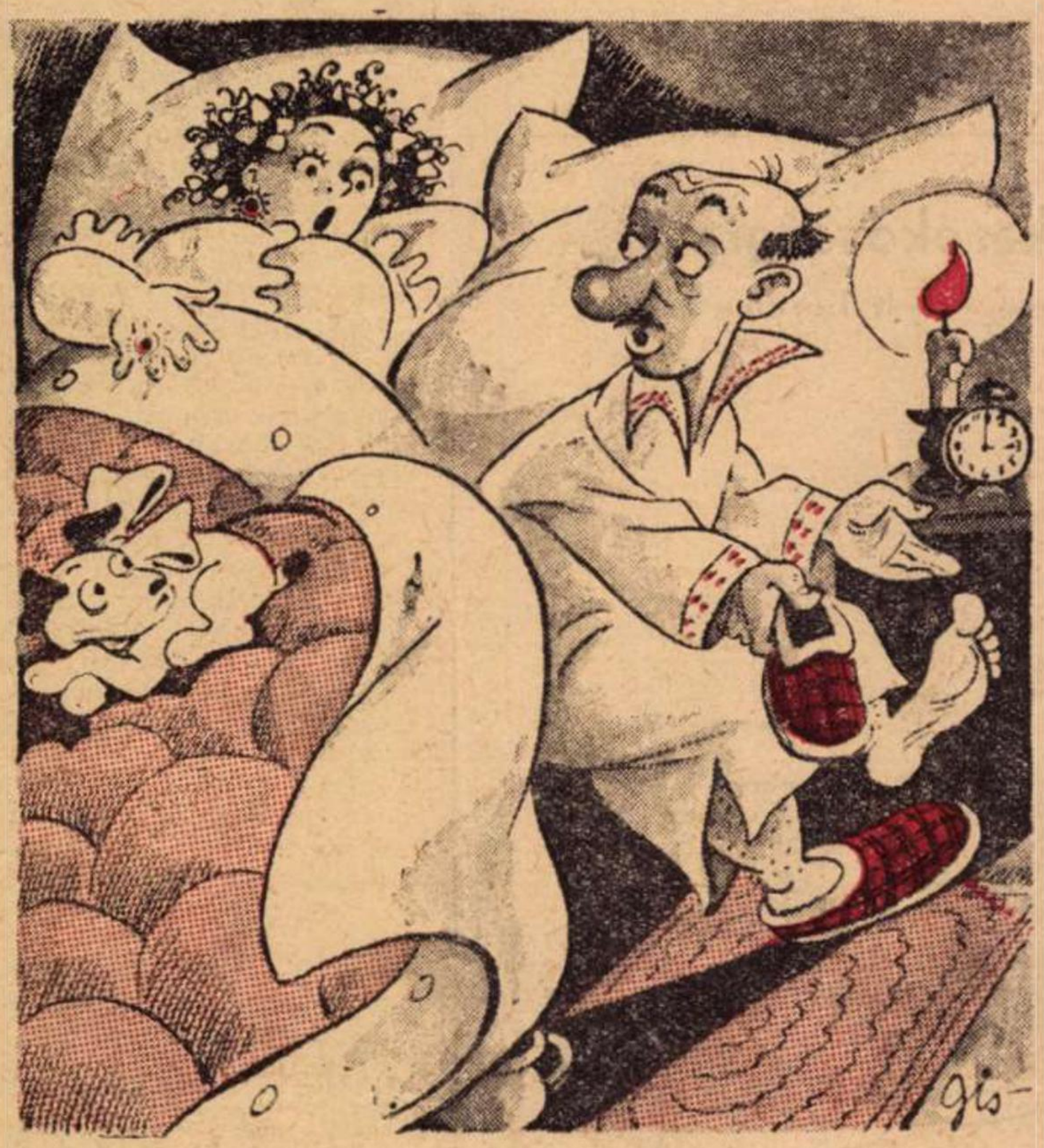

— Hová mész éjnek idején, Gyula?
— Lemegyek az üzletbe, emelni az árakat.

Príma áru

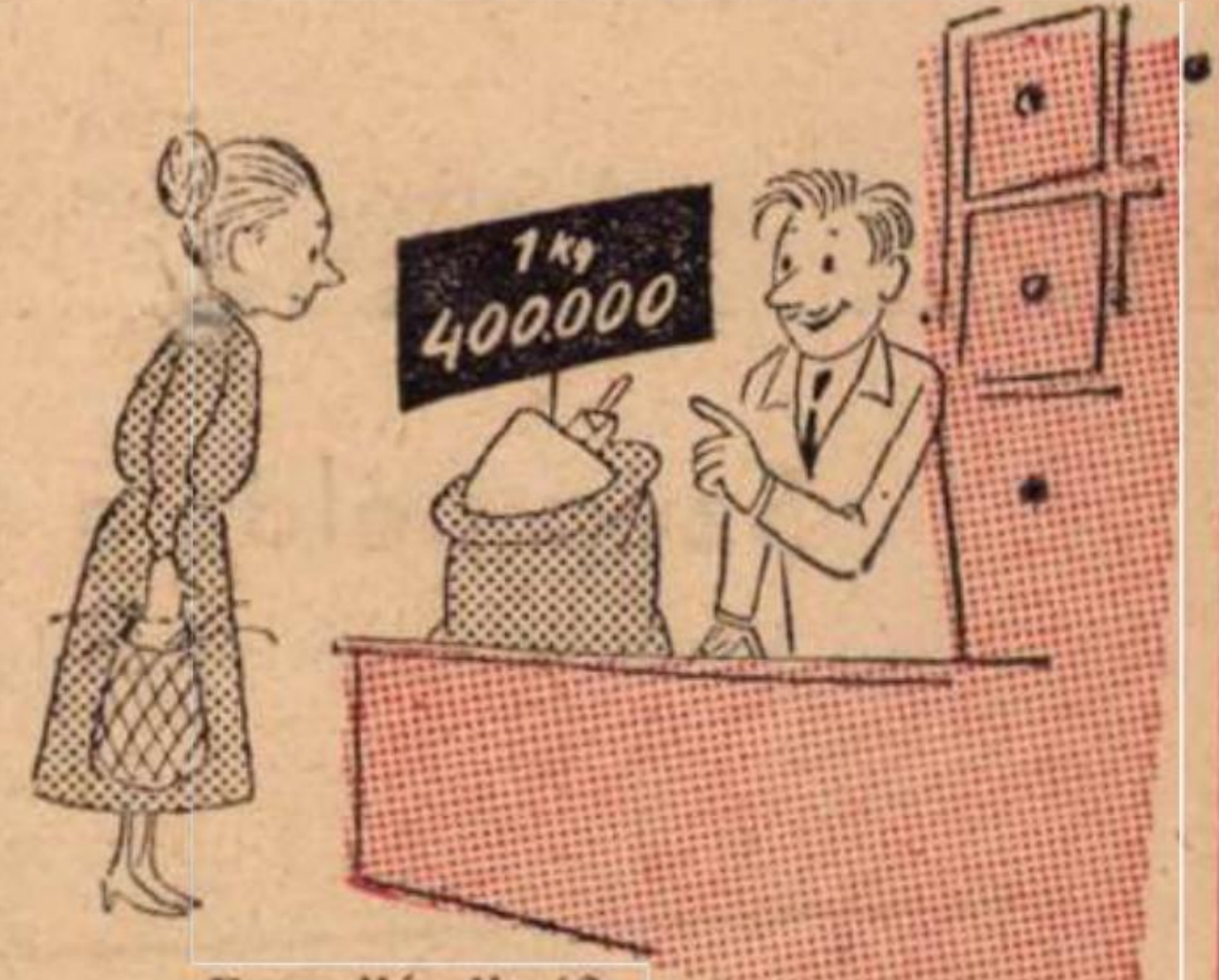

— Ez nullás liszt?
— Mi az, hogy nullás? Öt nullás.

Modern csillagászat

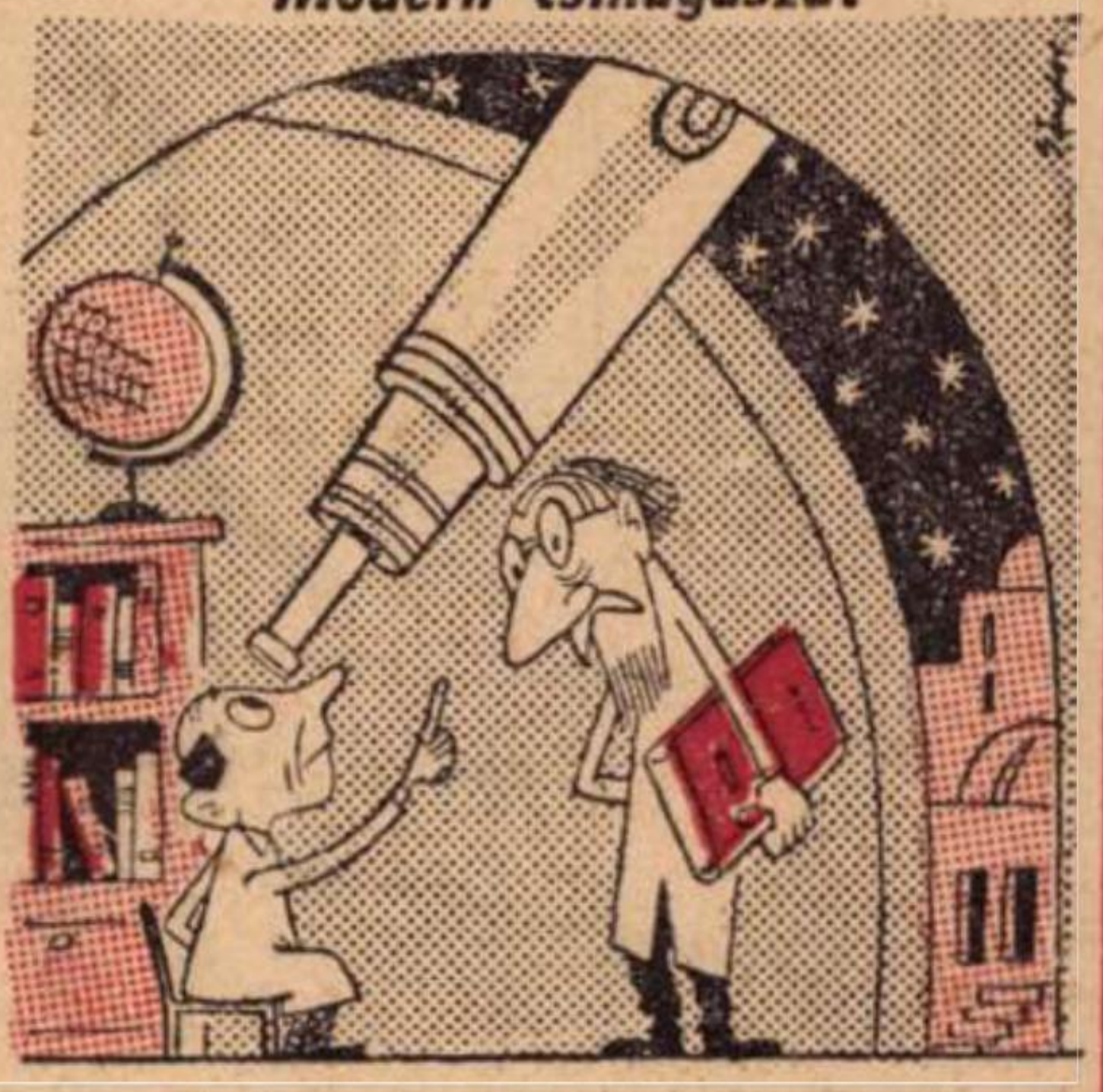

— Kolléga úr, mennyi ma a cukor?
— Majd mindjárt megnézem.

Kevés...

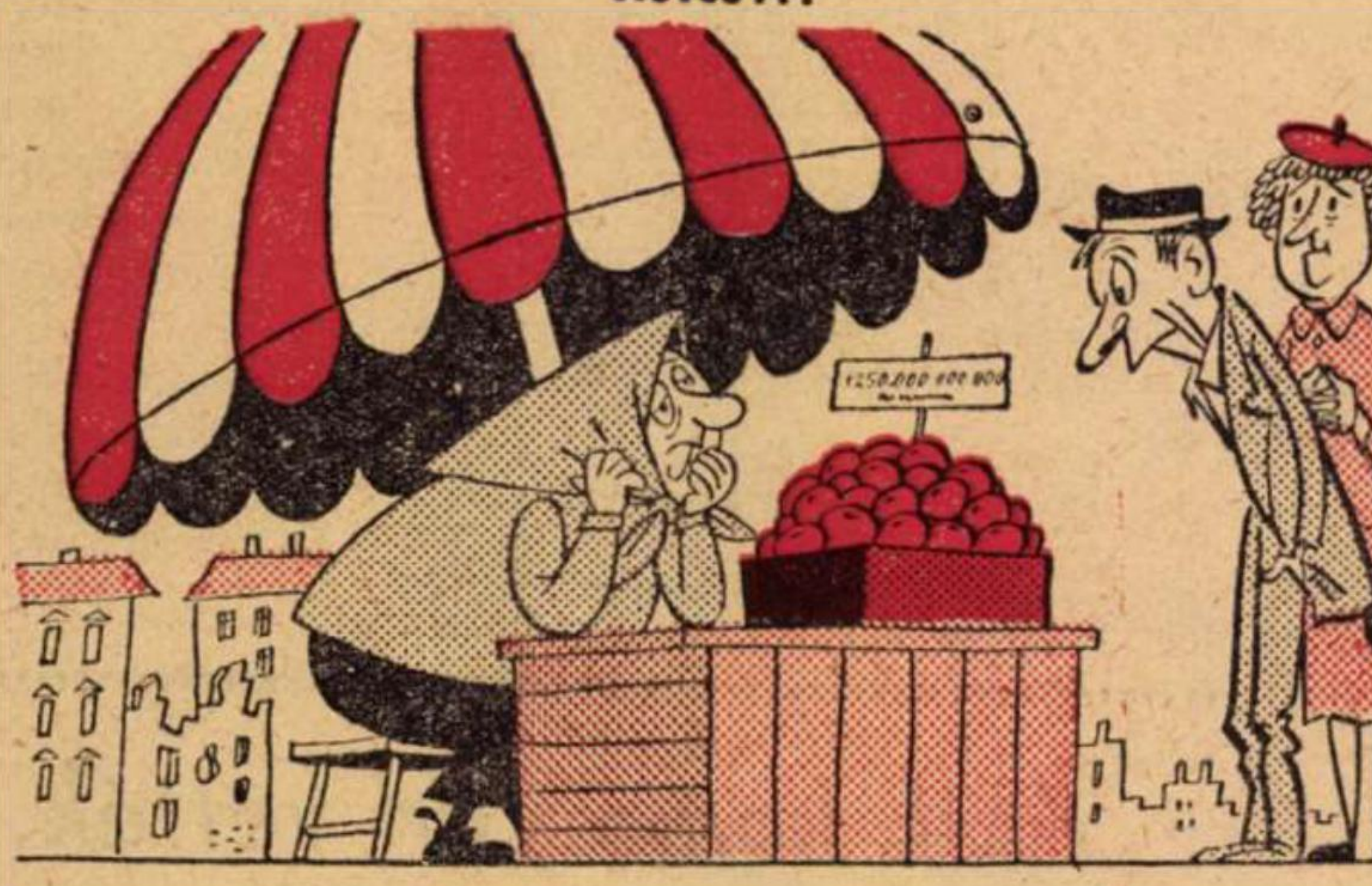

— Jaj, de fáradt vagyok, édes lelkem...
— Hát mér nem hagyja néha a fiára a standot?
— Ha hagyhatnám! De még csak tízezerig tud számolni!

Jó tízórai lesz

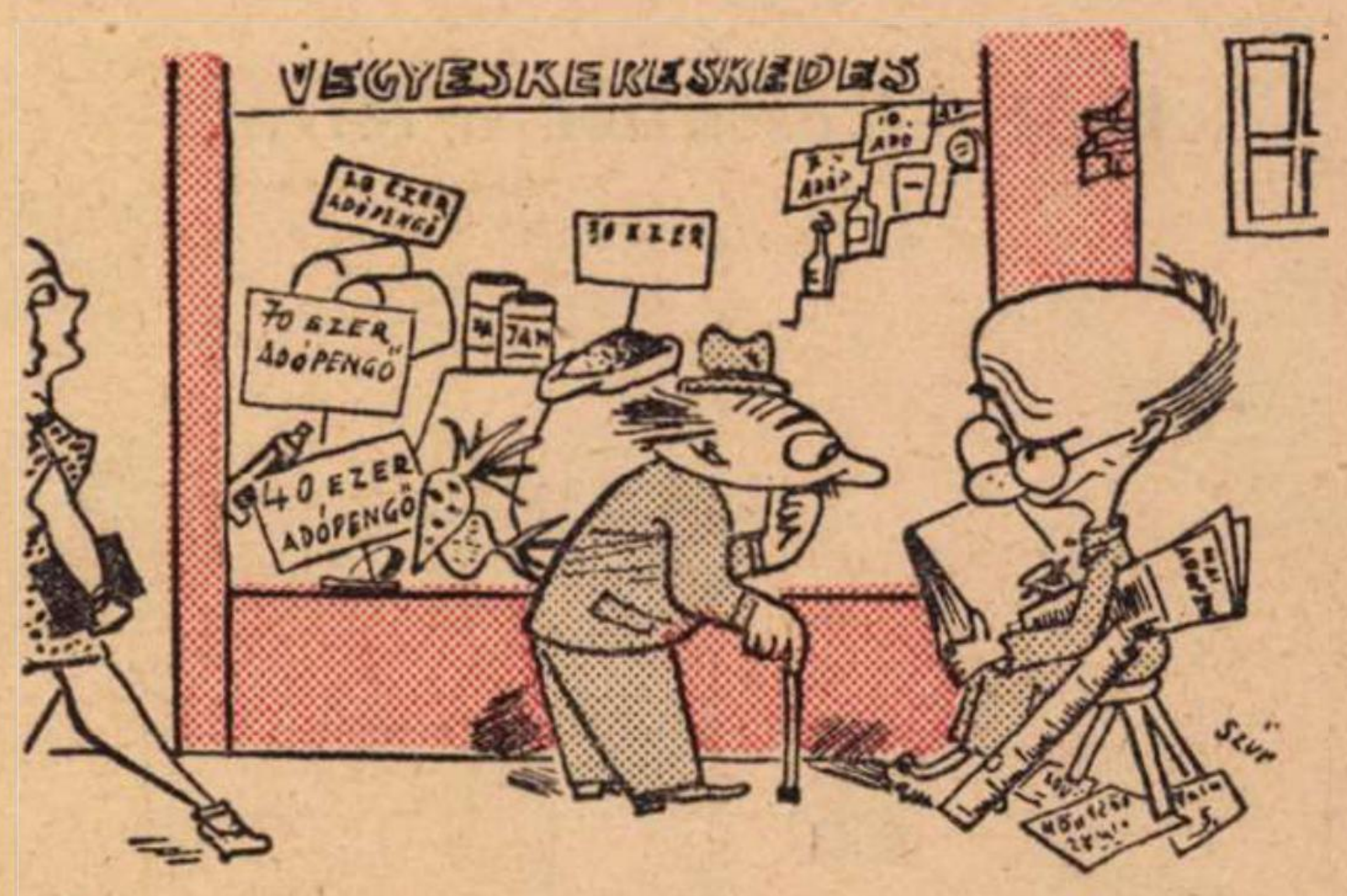
VEGYESKERESKEDÉS
70 EZER ADÓPENGŐ
40 EZER ADÓPENGŐ
Szür

— Veszek egy kis vajat, retket, gyümölcsöt és a tébolydában megeszem...

Gyakorlati számtan

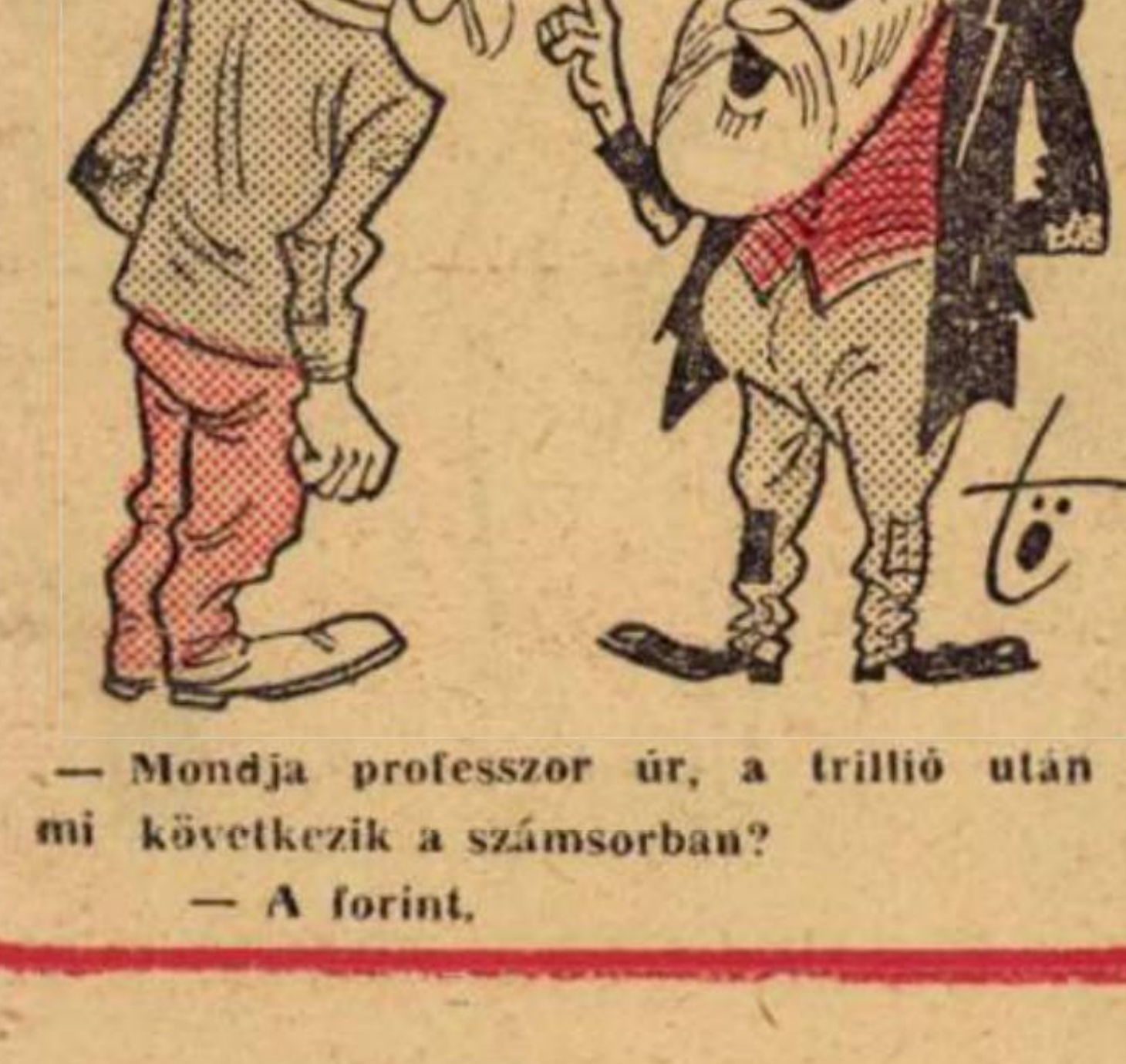

— Mondja professzor úr, a trillió után mi következik a számsorban?
— A forint.

Kerül, amibe kerül

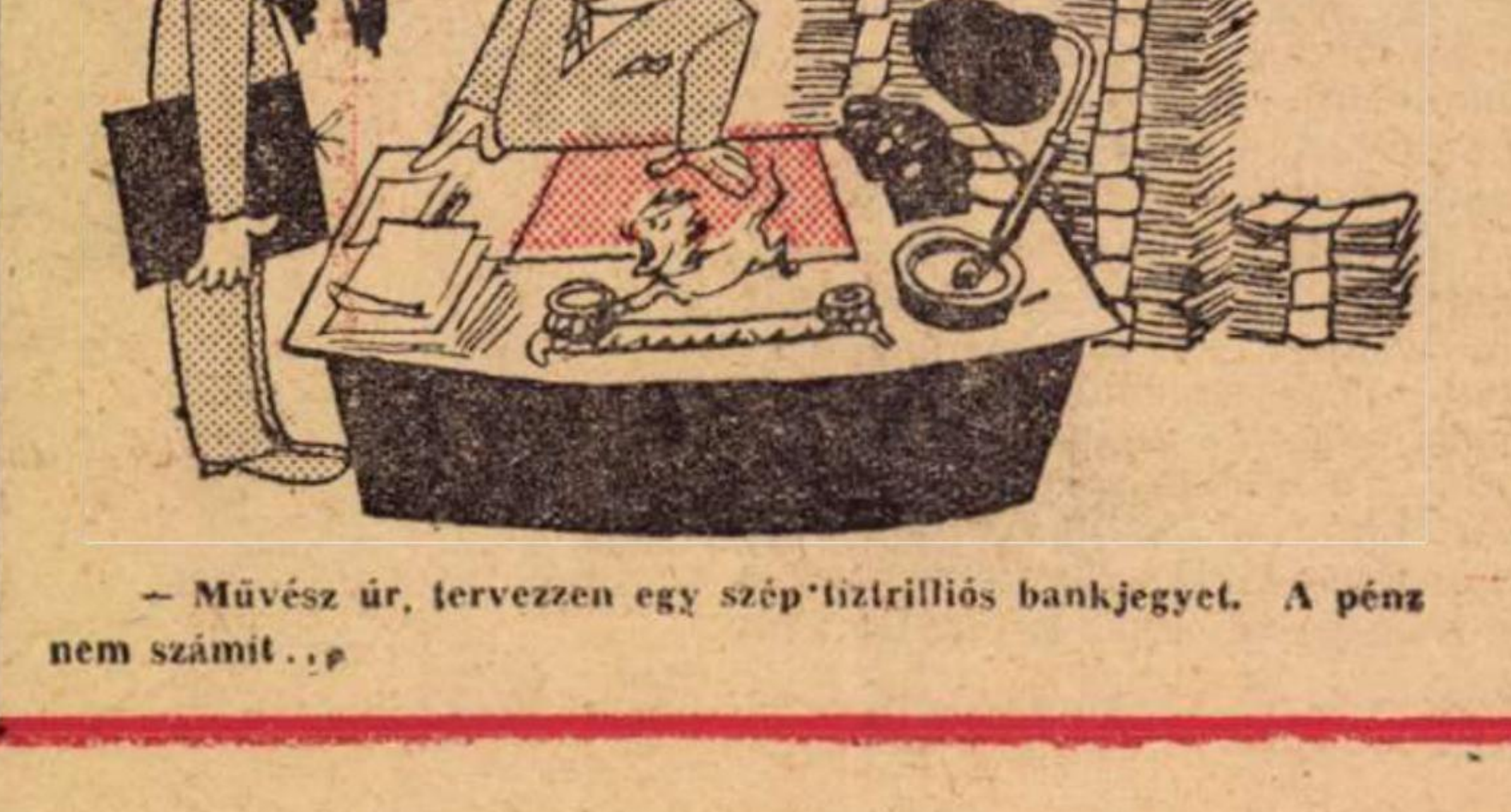

— Művész úr, tervezzen egy szép tíztrilliós bankjegyet. A pénz nem számít...

Az új Pókainé

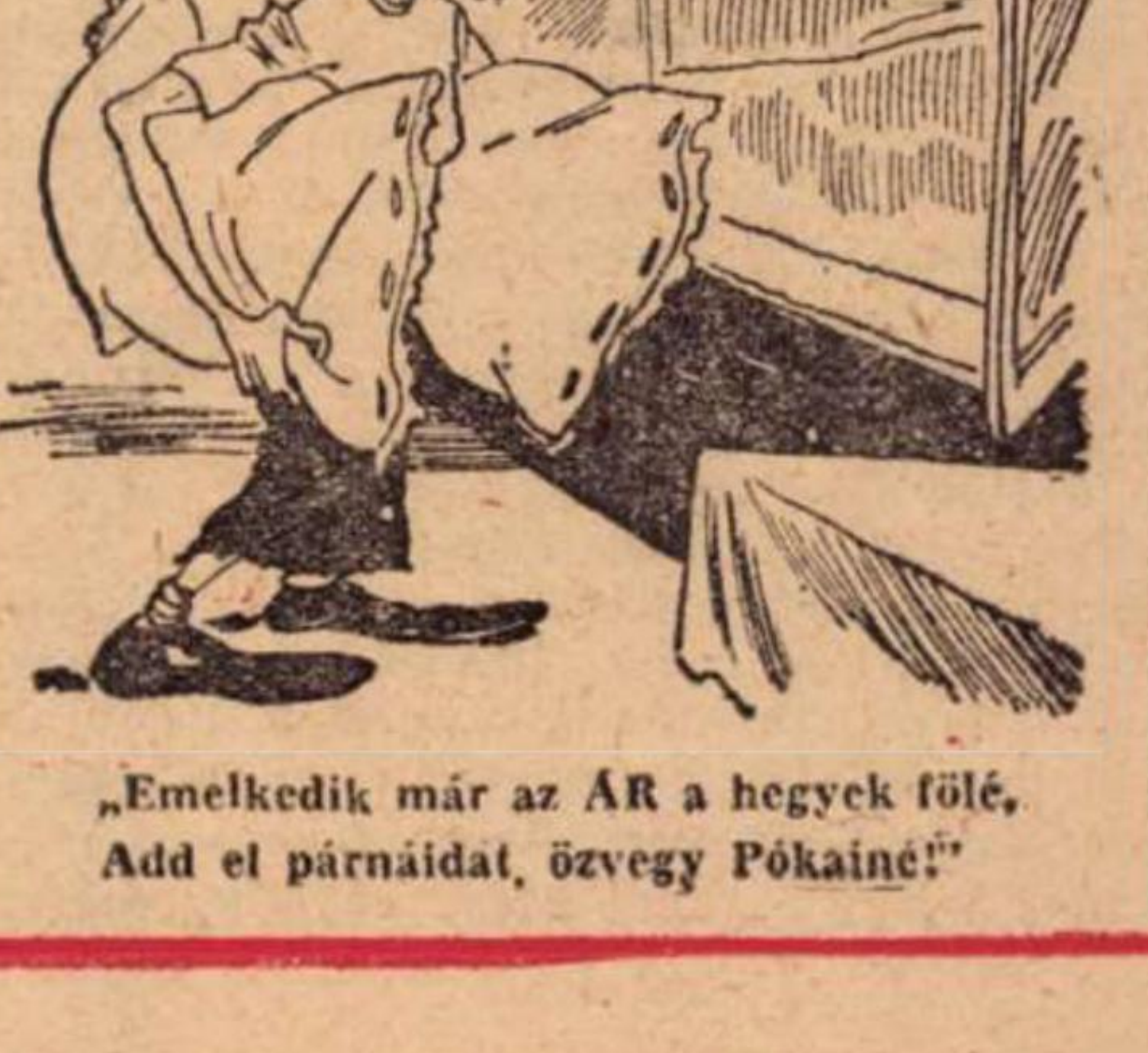

„Emelkedik már az ÁR a hegyek fölé,
Add el párnáidat, özvegy Pókainé!"

A Szuezi-csatorna bejáratánál

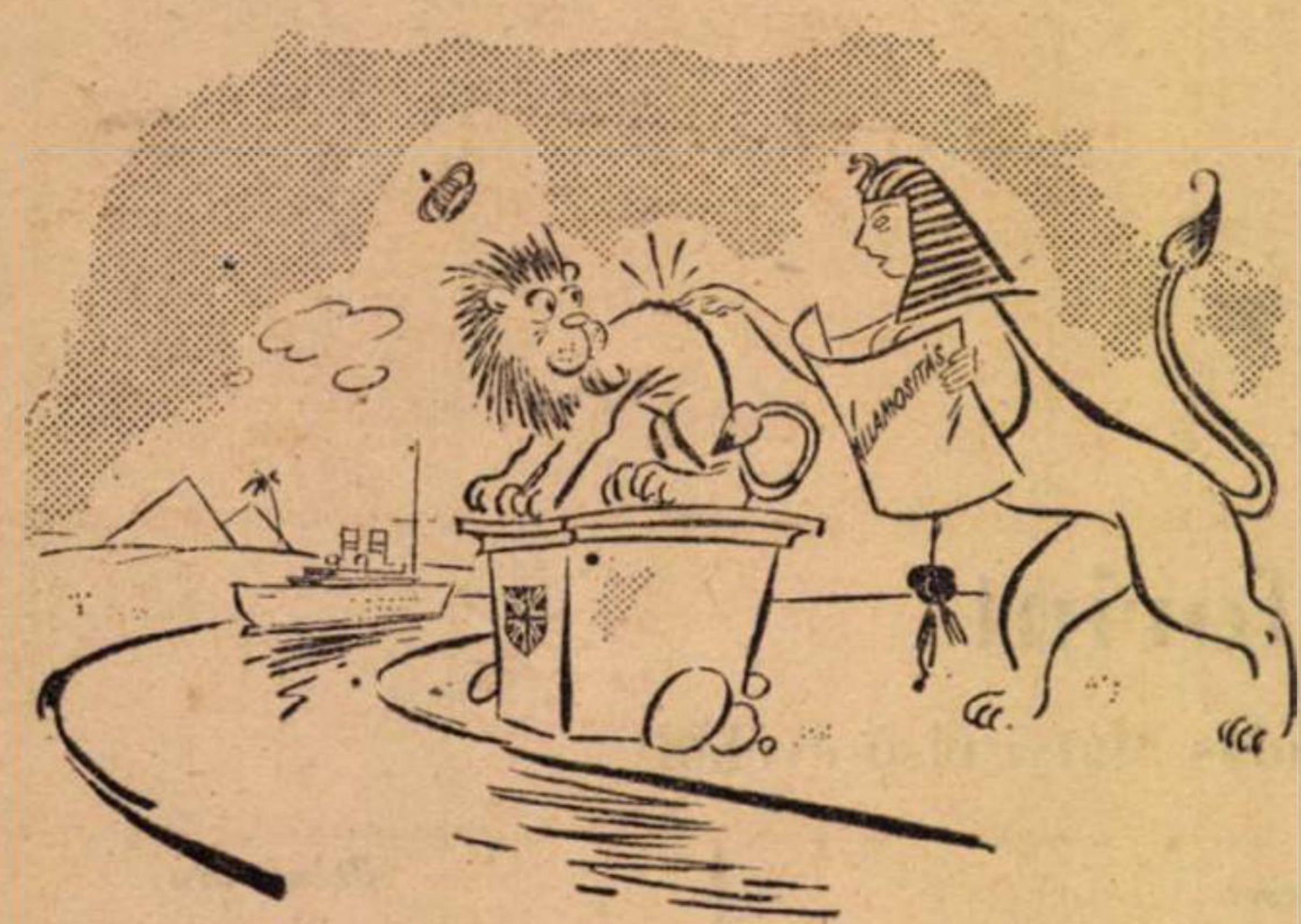

A Szfinx: Pardon, ez az én helyem . . .

Szép példa a takarékosságra

(A Klement Gottwald Villamossági Gyár figyelmébe)

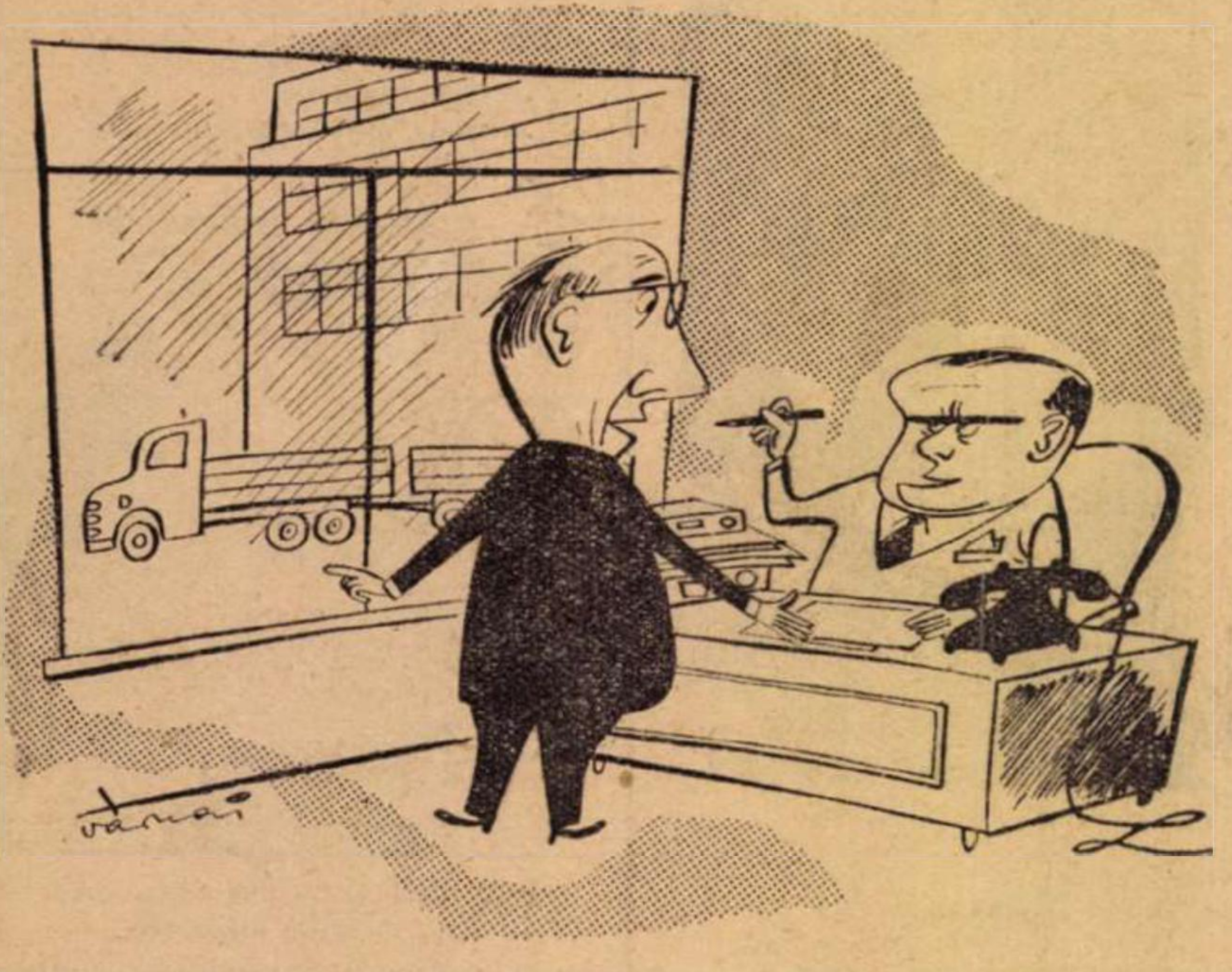

— Nem túlzás pótkocsis teherautót küldeni két darab injekcióstűért?
— Igaza van! Kapcsolják le a pótkocsit!

Ahol felkészültek a télre

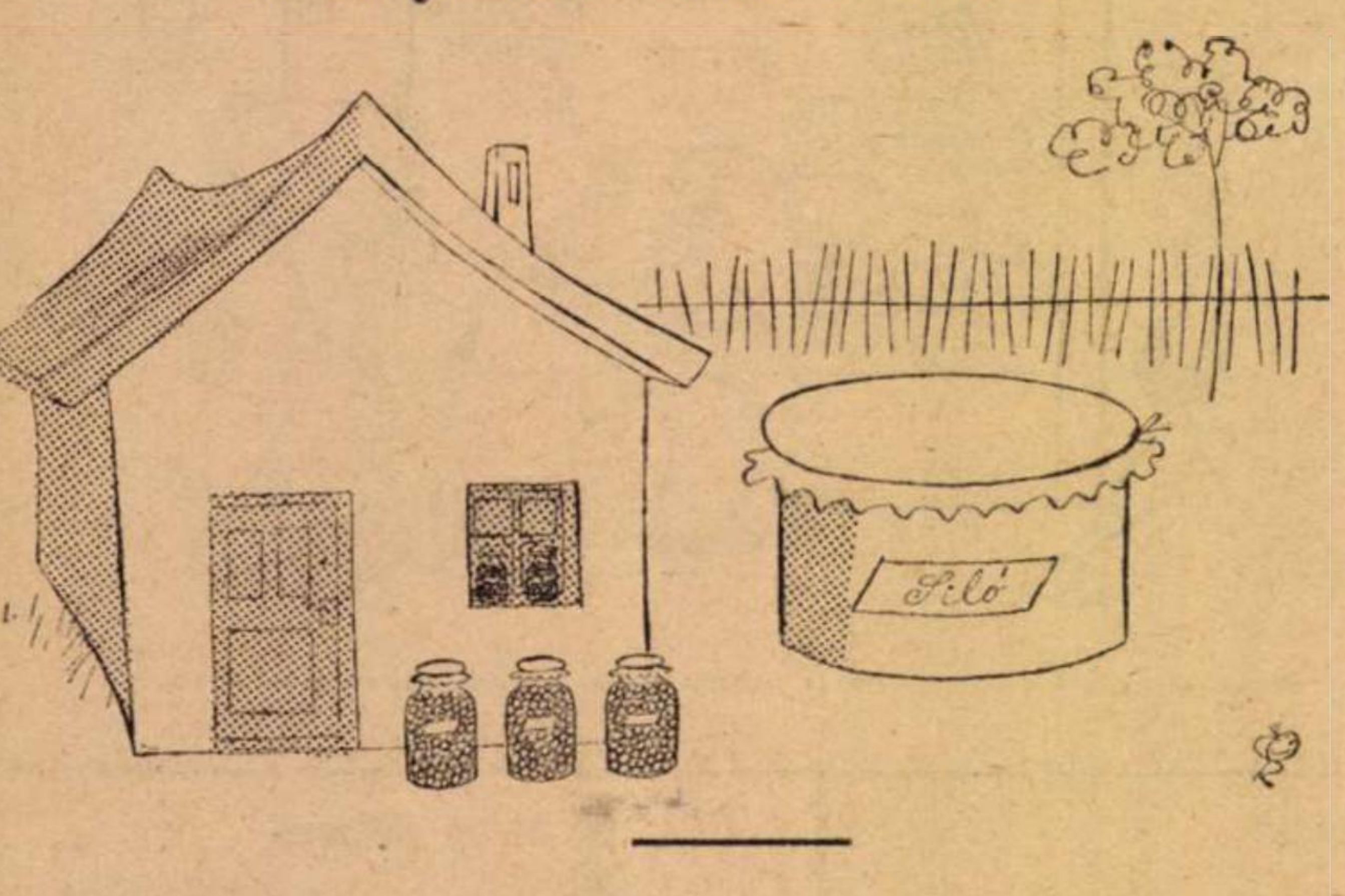

Tessék csak elképzelni

mit láttam a Híradó moziban. Egy német színes filmet láttam, amelynek tárgya az a fontos pedagógiai kérdés volt, hogy miféle játékot vásároljunk gyermekeinknek. A körülbelül negyedórás (!) film mindannyiunkat meggyőzött arról, hogy okos szülő összerakható fajátékot vásárol leszármazottjainak, továbbá mindannyiunkat meggyőzött arról is, hogy azok, akik a Híradó mozi műsorát összeállítják, nem sokat törődnek a közönség igényeivel. A film eszmei mondanivalójával mélyen egyetértettem, de mozi után hiába kerestem játéküzleteinkben a propagált fajátékokat, egyelőre csupán a filmet vettük át, a játékok csak az NDK-ban kaphatók. A hosszú reklámfilm tehát kettős célt ért el: egyrészt széltében-hosszában untatta a közönséget, másrészt semmiféle gyakorlati eredménye nem lehetett. A Híradó mozi műsora egyórás. Napnál világosabb, hogy ezt az egy órácskát, ezt a hatvan percecskét csak érdekes és szórakoztató kisfilmekkel szabad megtölteni. Nem állítom, hogy ezek között nem lehet tudományos tárgyú kisfilm, de nem árt, ha valamilyen okból az is időszerű és főleg nem veheti el az egész műsoridő egynegyedét. Teljesítse a Híradó mozi azt a vállalását, amelyet címében tett: minden filmjével adjon hírt valamiről. A film, amely megvehetetlen fajátékok megvételére serkentette a nézőt csak arról adott hírt, hogy a műsor összeállítói nem állanak feladatuk magaslatán. Nem mondom, ez is hír. De nem éri meg a jegy árából ráeső egynegyedrészt sem.

t. l.

DARVAS SZILÁRD:

Jóság

ELŐSZÓ

— Maga nem tudja, milyen szívem van nekem! — mondta Csuzlicsekné, aki nyaralni volt egy hónapig, de sajnos abbahagyta.

Tényleg nem tudtam, milyen szíve van, mert csak felületesen ismertem. Azt láttam, hogy jó lábai vannak. Ez persze még nem lett volna ok arra, hogy rámpazarolja a bizalmát, de Csuzlicsekné rendkívül közlékeny asszony, mióta negyedik férjétől elvált és hozzáment a harmadikhoz, visszautasítva a másodiknak minden újabb közeledését. Ezt mind ott tudtam meg tőle tíz perc alatt az eszpresszóban, mely a magyar ember egyik legfőbb tartózkodási helye. Így jutottunk el aránylag rövid idő alatt Csuzlicsekné szívéhez.

— Minden bajom ettől van, ettől a bolond jó szívemtől — folytatta. — Akarja tudni, milyen szívem van?

— Akarom! — mondtam dacosan, mert láttam, hogy úgyis hiába minden.

És Csuzlicsekné mesélni kezdett.

CSUZLICSEKNÉ ELBESZÉLÉSE

— Mint tudja, egy hónapig Kisvárdán nyaraltam a rokonaimnál. Kis kertes házban, mely sógorom, Leander Ferenc maszek borbély tulajdona. Ő maga nem politizál.

Jól éreztem magam náluk, mert semmit sem kellett csinálnom, melyre már kislánykoromban erős vágyat éreztem. Ettem, aludtam, sétáltam és leveleket írtam mind a négy férjemnek, akik közül egy sem ért rá, hogy elkísérjen.

Esténként kiültem a ház elé a lócára és addig elmélkedtem, amíg elálmosodtam. Akkor lefeküdtem aludni.

Baromfiudvar is volt a házban, többek közt egy kotlós, rengeteg kiscsirkével. Gyönyörűek voltak ezek a pelyhes kis jószágok, imádtam őket, de — mondjuk — ez még nem bizonyítana a jó szívem mellett, a kiscsirkét mindenki szereti. Hanem ami aztán jött!

Az történt, ugyanis, hogy egyik nap valamelyik kiscsirke lábára rácsukták az ajtót. Szörnyű látvány volt, azt hittem, megszakad a szívem, csak úgy hullottak a könnyeim. De a részvét még nem jóság. Nem álltam meg félúton. Sógorom, Leander Ferenc, aki jó ember, csak a sok borotválástól eltompult már, el akarta pusztítani a csirkét. Nem hagytam. Kezelésbe vettem a kis jószágot. Kimostam a sebét, majd két gyufaszál és cérna segítségével sínbe raktam a törött lábát.

És a csirke járni kezdett. Sántikálva, de boldogan. Sajnos, a járás nehezen ment, mindig negyedórával később ért oda az etetéshez, addigra már a többiek mindent felzabáltak. Újra megszólalt a szívem: külön gondoskodtam az állatka táplálásáról, sajátkezűleg etettem, esküszöm, szanatóriumban nem lehetett volna jobb dolga. A többiek kinevettek, azt mondták, ostobaság, amit csinálok, úgyis el fog pusztulni. Tévedtek.

A csirke meggyógyult. Két hét múlva épp olyan fürgén szaladgált, mint a többiek, a balesetnek semmi nyoma sem maradt. És én csak néztem, néztem és valami hihetetlen jó érzés vett erőt rajtam, de még Leander, ez a kemény maszek-borbély is elérzékenyült, ahányszor ránézett. És — nem én mondtam — ő mondta ki azt, amit az imént említettem önnek:

— Vilma! — ugyanis ez a leánynevem — Vilma, hogy neked milyen szíved van . . .

UTÓSZÓ

Ez csak egy kis példa — fejezte be Csuzlicsekné az elbeszélést — de talán megérti, hogy ilyen szívvel nem lehet boldogulni. Erre csak ráfizetni lehet.

— És mi történt később a csirkével? — kérdeztem, mert nem szeretem a homályos dolgokat.

— Megettük — mondta Csuzlicsekné és otthagyott, mert előzőleg már kifizette a feketéjét.

Az én hétvégi hajrám

(Elmondja egy hivatali telefon)

Hétfőn még semmi bajom nincsen,
A hétfőt roppant szeretem.
Az irodában ásítoznak,
S nekem nincs semmi szerepem.
Négyen vannak az én szobámban:
Jucika, Manci, Pista, Pál.
Gondolatuk még, mint a lepke,
A vasárnapra visszaszáll.
Ha berregek, kurtán bemondják:
— Az illetékes nincs ma bent! . . .
Helyemre gyorsan visszacsapnak,
S körülöttünk ismét méla csend.

Keddem, szerdám elég nyugodt,
  bár
A felek közül pár merész
Telefonál, hogy érdeklődni
Személyesen is majd benéz.
A feleket sebten leinti
Jucika, Manci, Pista, Pál.
A szállóigék: — Kár bejönni,
Az ügy már kitűnően áll . . .
— Tessék várni, majd értesítjük . . .
— Folyamatban van a dolog . . .
(Drótom elviszi ezt a jó hírt,
És akik hiszik, — boldogok.)

Csütörtök jó, mert fogadónap.
Péntek: az értekezletes.
Ilyenkor, aki épelméjű,
Tárcsáján engem nem keres.

Az én hajrás napom a szombat.
Ez lesz egyszer a végzetem.
Ilyenkor magam egy tornádó
Középpontjába képzelem.

Egymás kezéből tépi kagylóm
Jucika, Manci, Pista, Pál.
Sőt, távolabbi irodáknak
Népe köröttem sorba' áll!
Hogy mit akarnak? Megbeszélni
A szombatesti randevút.
Hozzám vezet és tőlem indul
— Állítom bátran — minden út!
Súgva, gügyögve, csicseregve
Hív a fiú lányt, lány fiút.
— Halló, Pucika . . . Csillag . . .
  Mókus . . .
(A becézés bőven kijut!)
Halló, moziban? . . . eszpresszó-
  ban? . . .
Halló, ötre . . . vagy hatra tán? . . .
A drótjaim már sisteregnek
A sok tűz és hév hallatán.
Kagylóm a kráter, melybe lávát
Gyömöszölnek az emberek.
A Vezuv semmi hozzám képest,
Én egy lángtengert elnyelek!

Ha egyszer hétfőn marék pernye
Jelzi csak, hol volt a helyem,
Tudja meg mindenki: elégtem!
Ok: szombat, és a szerelem.

K. Tóth Lenke

Akik komolyan vették...

(Azt írja a Daily Telegraph, hogy a Magyar Nemzeti Bank törvényes fizetési eszköznek ismerte el a téglát.)

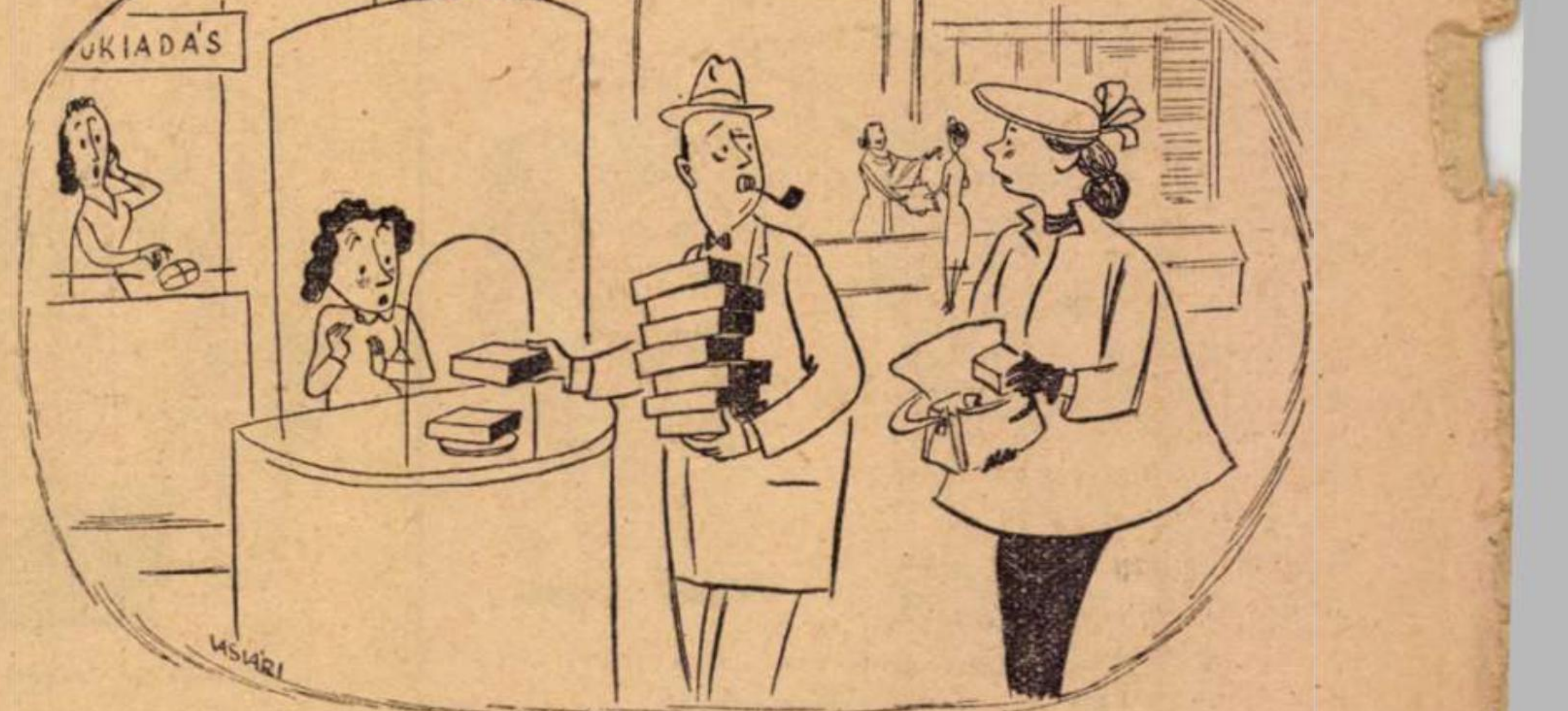

Egy angol úr Budapesten: Mondd, darling . . . nincs nálad aprópénz?

Fortisszimó

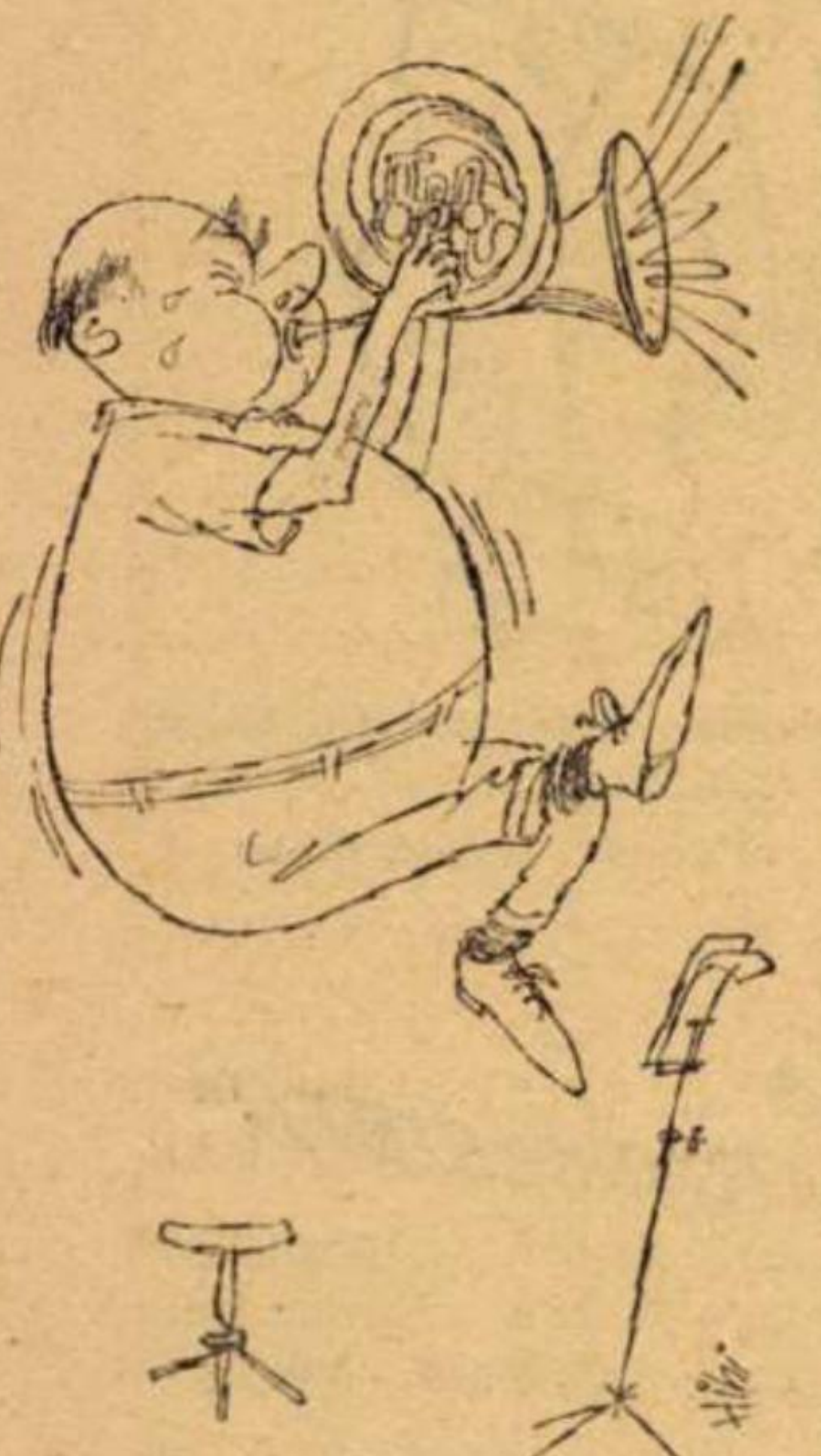

Ötven forintos tenyészkakasokat oszt szét a Földművelésügyi Minisztérium

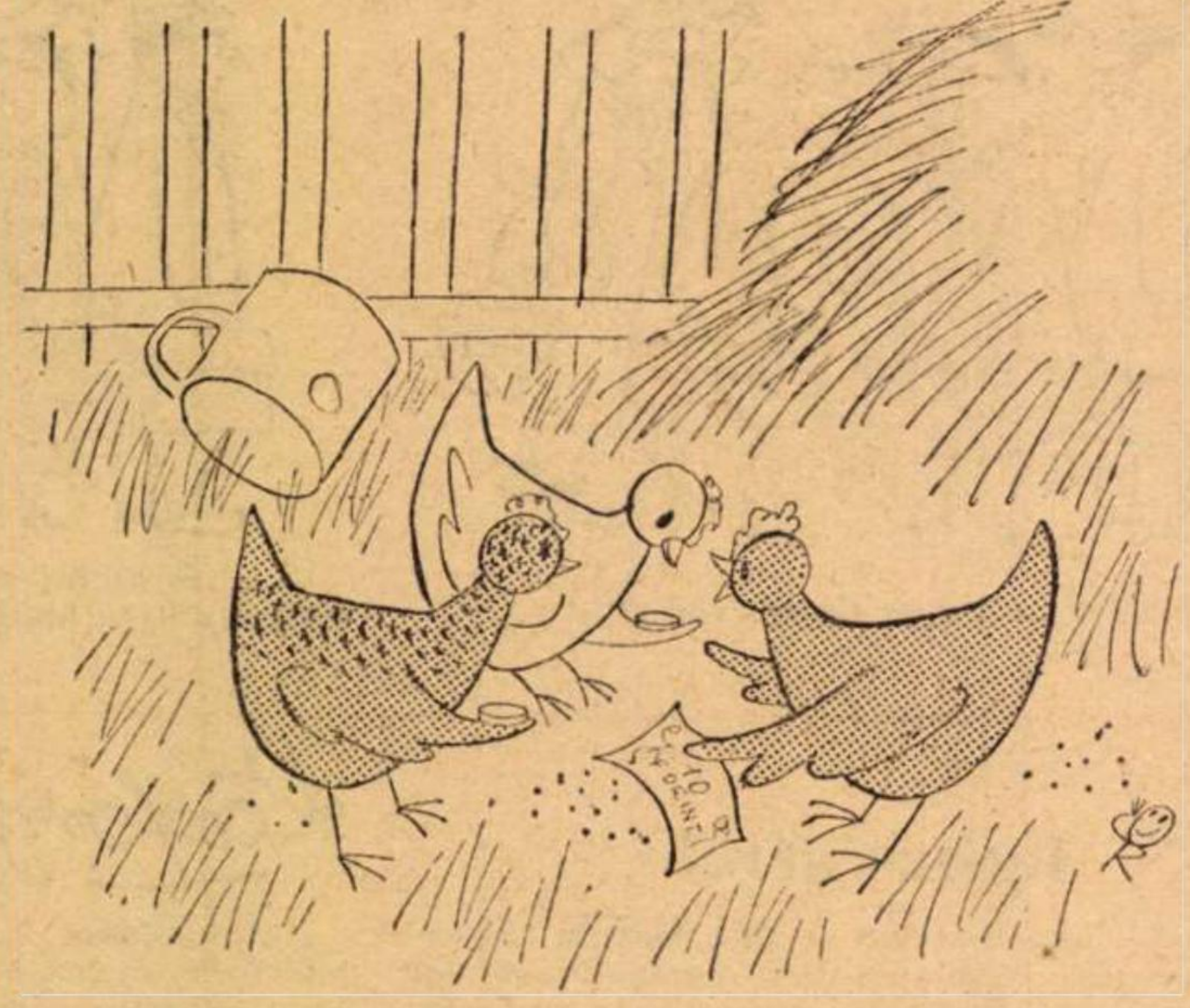

— Lányok, dobjunk össze gyorsan egy ötvenest!

Munkára fel!

A második ötéves tervért

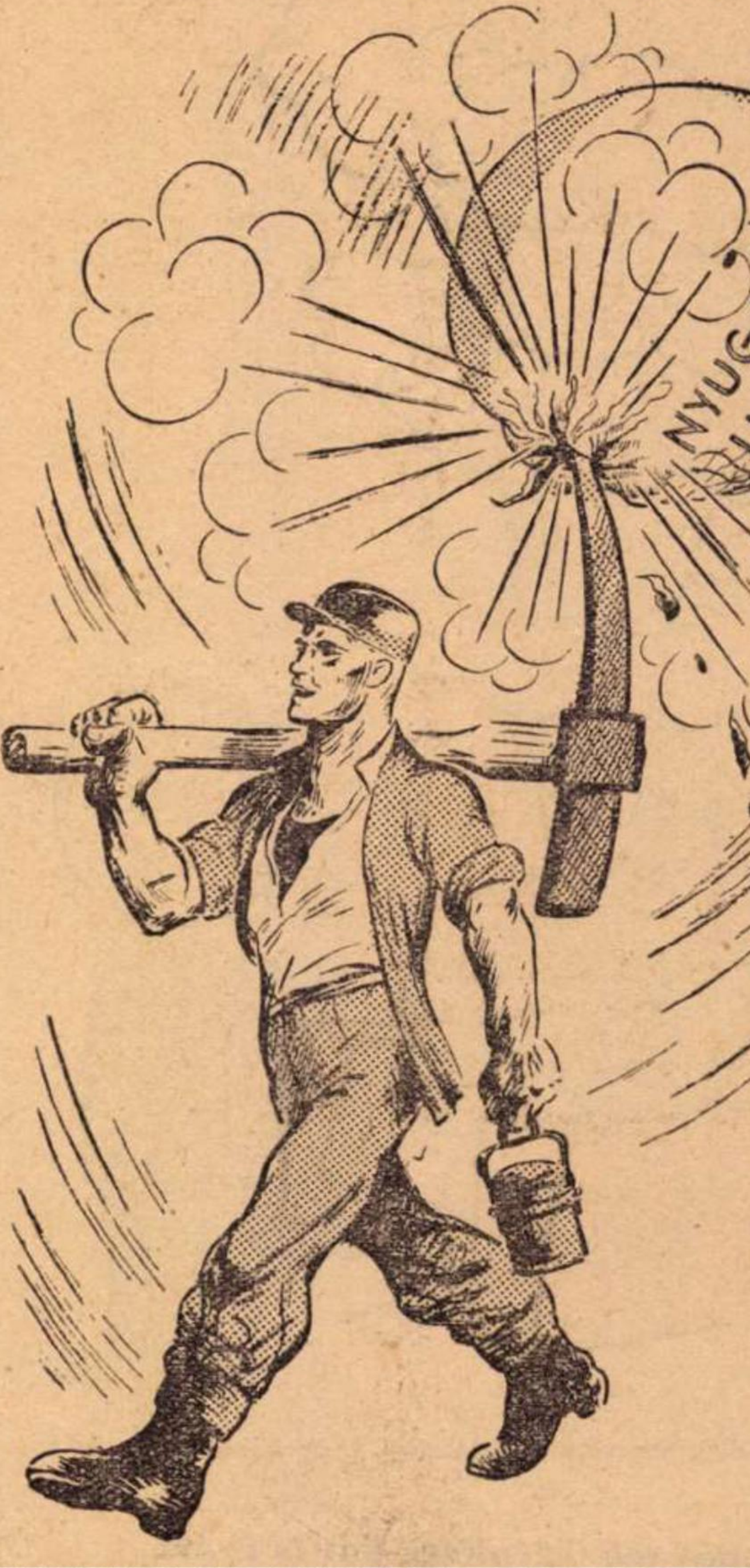

RUFFY PÉTER:

Szauna

— Mitől ilyen szépek a finnek? — kérdeztem egy Helsinkiben élő magyart.

— A szaunától — felelte. És kacsintott hozzá.

Azt mondják, a finn először épít szaunát, azután házat. Itt nem a „navigare necesse est" járja. Inkább ez: fürödni fontosabb, mint lakni. A szauna állítólag fürdő. De milyen fürdő? Mit csinál ez a szauna, túl azon, hogy szépít?

Az ember szaunát vesz nyáron és télen. Ha hó van, a szaunából kirohan és meghemperedik. Ha az ezer tó egyike befagyott, a szaunás kisétál, léket vág, megmártja magát, visszamegy.

Mi lehet ez a szauna?

— Majd én csinálok szaunát magának — mondta estefelé egy hölgy a Finn—Magyar Társaság kedves helyiségében. De eszembe jutott, hogy a szaunában nyírfacsaptatót is használnak. Meg azután idősebbecske is volt a hölgy. S nemigen akartam így negyven év után odajutni, hogy odafent északon, a világos éjszakák városában egy idősebbecske hölgy üssön-verjen a vízben.

— No?

— Nem.

Csudálkozott.

Mindjárt láttam, hogy ezt a kérdést megfontolva kell megközelíteni.

Másnap azután kinéztem egy szaunát a helsinki Eerikinkatu 43 szám alatt. Földszintes épület volt, s hátul, az udvaron, egy ajtón ez az egyszerű, de sokatmondó felírás állt: „Szauna."

A pénztárnál a következő két bűvszóval váltottam jegyet:

— Unkkari — s magamra mutattam, majd a jegyre: — Szauna.

Szóval egy magyar fürödni akar. A vénasszonyban, aki a jegypénztárban ült, láthatóan felébredt a több ezer éves rokonság kedves melege, s nagyon udvarias, de tökéletesen érthetetlen szavak kíséretében átnyújtotta jegyemet, s egy csomó nyírfavesszőt. Az utóbbit kezembe nyomta.

A pénztártól hosszú folyosó nyílt, kis fülkékkel. Közelemben láthatóan házaspár állt különböző csaptatókkal, frottirokkal és fürdőlepedőkkel. A pénztárosnő közölte, hogy... sajnos, minden szaunája foglalt. Erre a házaspár felém lépett s a bűvös Magyarország szó hallatára azonnal felajánlotta az övékét.

— Mi ma nem fürdünk, Leino — közölte férjével, irántam való udvariasságból németül az asszony és miután megtudta, hogy életemben először vagyok szaunában, felajánlotta hogy elkészíti nekem.

Megköszöntem udvariasságát, elhárítottam, de a szaunát átvettem, bementem egy fülkébe, levetköztem, majd utána átléptem a szomszédos fülkébe, ahol teljesen ismeretlen rendeltetésű dolgok álltak egymás mellett. Nyírfacsaptatók. Elhullt nyírfalevelek. Egy fakerevet. Dézsa. Tus. Hideg és meleg vízzel. Nem tudtam mit csinálni. Volt ott még egy ajtó; benyomtam. Áhá ez lesz a szauna. Mintha pokolba léptem volna. Szárazság volt és gutaütés. Alig háromszor négy méternyi helyiség, felfelé hátráló ülésekkel, mint az amfiteátrumok. A falon hőmérő. Száz fok volt idebenn. Kis körte égett, s a sarokban kályha állt, gyomrában piros szikladarabokkal.

Mégis csak jó lett volna egy finn rokon, ha idősebbecske is. Mert tehetetlen és tanácstalan voltam. Ültem idebenn vagy fél óra hosszat, mert szégyelltem volna hamarabb kijönni s amint szakadt rólam a víz, csapkodtam magamat a nyírfavesszőkkel minden oldalamról. A sziklákhoz nem mertem érni, féltem, hogy megégetem magam.

Fél óra múlva óvatosan kinyitottam a folyosóra néző ajtót, de visszahőköltem. A házaspár várt. Nyilván engem. Nem hozhatok szégyent Unkkarira. Vissza. Megint szakadt rólam a víz megint jól megvertem magam, megint kilestem. Leino már a falnak támaszkodott, az asszony állva olvasott. Óvatlan pillanatban, hogy meg ne lássanak, átosontam a szembe lévő öltözőbe és minden pillanatban gutaütéstől tartva, az öltözködés és menekülés útjait kerestem.

Miután felöltöztem és a kijárat felé támolyogtam, a házaspár lecsapott rám, szemük ragyogott a finn büszkeségtől de én csak annyit tudtam eldadogni egészen eltikkadva:

— Vizet... vizet...

— Vesi... vesi... — kiáltottak fel, s végre én is találtam ebben az irdatlan nagy és gyönyörű országban egy szót, mely közös.

Éjjel, elcsigázva, a hófehér éjszakában azon töprengtem, hogy voltaképpen miért kacsintott egy napja az én helsinki magyarom?

Gabonaraktárban

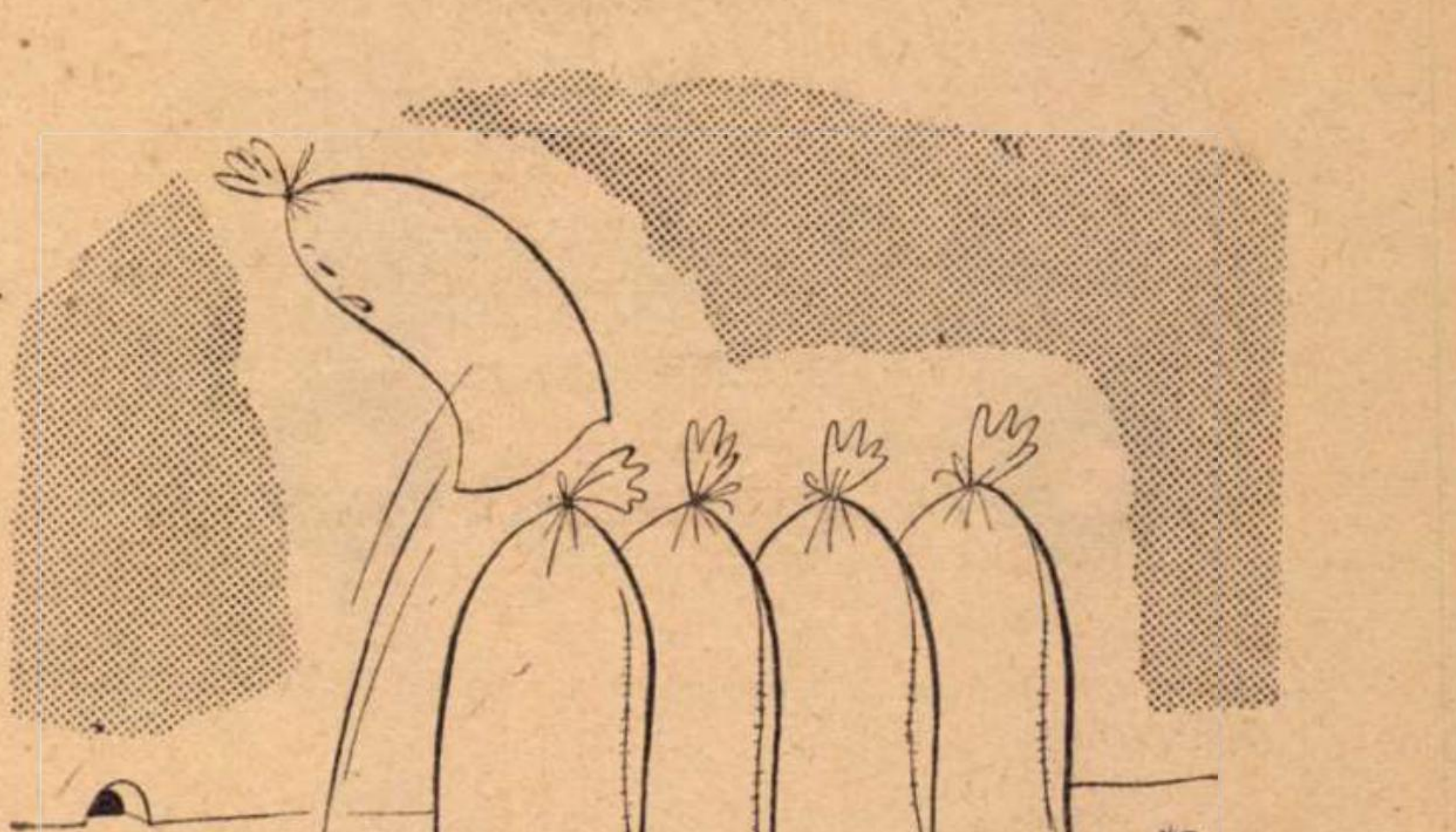

— Juj, egér!!!

Egy csepp benzin...

Egy pillanat műve volt. Jóformán senki sem látott semmit, oly hirtelen történt. Egyszercsak ott volt a villamos az autó hátulján. Nagy riadalom támadt, percek alatt megállt az utcában a forgalom. Többen sikítottak, de amint az később kiderült, a sikítók utcai járókelők voltak. A baleset szenvedő alanyai nem értek rá sikítani, nekik éppen elég volt a baleset. A villamos utasai és a járókelők körülfogták a tett színhelyét, s álltak türelmesen, mintha azt várták volna, hogy itt a szemük láttára megismétlődik a karambol, mert mégsem szép dolog azt úgy ukmukfuk négyszemközt elintézni.

Az autó vezetője idegesen szaladgált. Kereste a villamos vezetőjét, de nem találhatta meg, mert az éppen az ellenkező irányban szaladgált, szintén idegesen és kereste az autó vezetőjét. Közben az autóban ülő megsebesült utasok várták, hogy valaki már rájuk is gondoljon, de eszeágában sem volt senkinek...

A legtöbbet szaladgáló ember természetesen a koronatanú, az eset egyetlen szemtanúja volt. Ő tudta, hogy most rajta az utca szeme, ki kell tennie magáért.

Közben a megnyomorított autó körül már vastag gyűrűben álltak az emberek, s megjött a rendőr is. A szemtanú végre rászánta magát, hogy beszámoljon az eseményekről.

— Egyszerű az eset — kezdte — az autó jött szép lassan. A villamos mögötte ugyancsak szép lassan. Én a villamosperonon, közvetlenül a vezető mellett álltam. Teljesen egyedül. Éppen az autót vizsgálgattam, mert habár ugyan nem a szakmám, de nagyon értek hozzá. Szóval vizsgálgatom az autót, amikor az hirtelen...

Közben emberünk tekintete a földre esett s ott egy lassan bővülő tócsán megakadt. A benzin folyt az autóból. Gyorsan lehajolt, kivette az öngyújtóját a zsebéből és ügyes mozdulattal odatartotta a csöpögő benzinforrás alá.

— Azt hallottam, hogy az állami kocsiknak a legjobb benzint adják — mondta és hozzáfűzte. — Az öngyújtómból meg éppen kifogyott...

S ott guggolt az autó mellett, elfeledve karambolt, sebesülteket, beszédet és minden egyebet egy csepp benzinért...

A példa ragadós: nemsokára ott guggolt mindenki, kivéve a sebesülteket...

(gera)

Hajnalban...

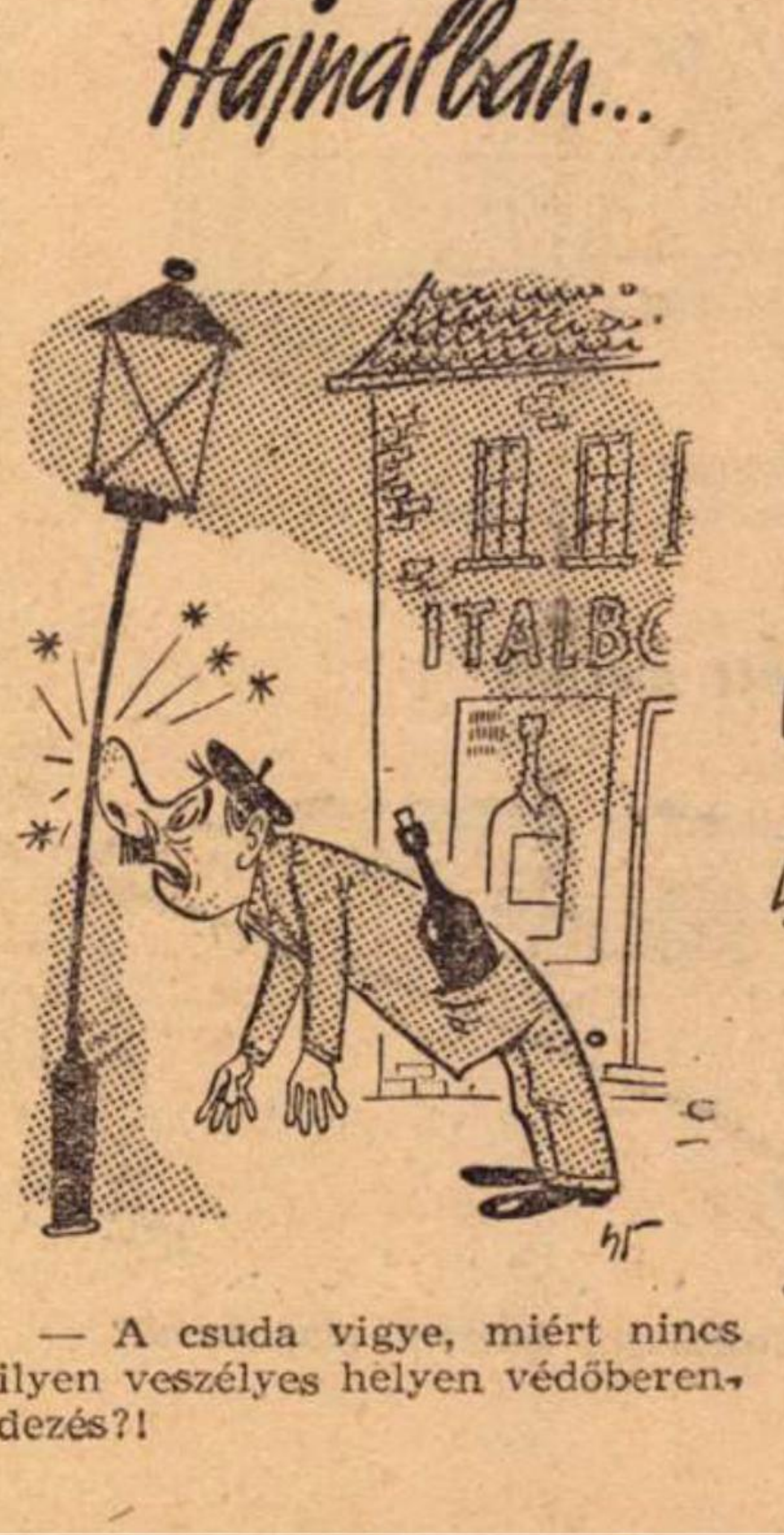

— A csuda vigye, miért nincs ilyen veszélyes helyen védőberendezés?!

Óvatos duhaj

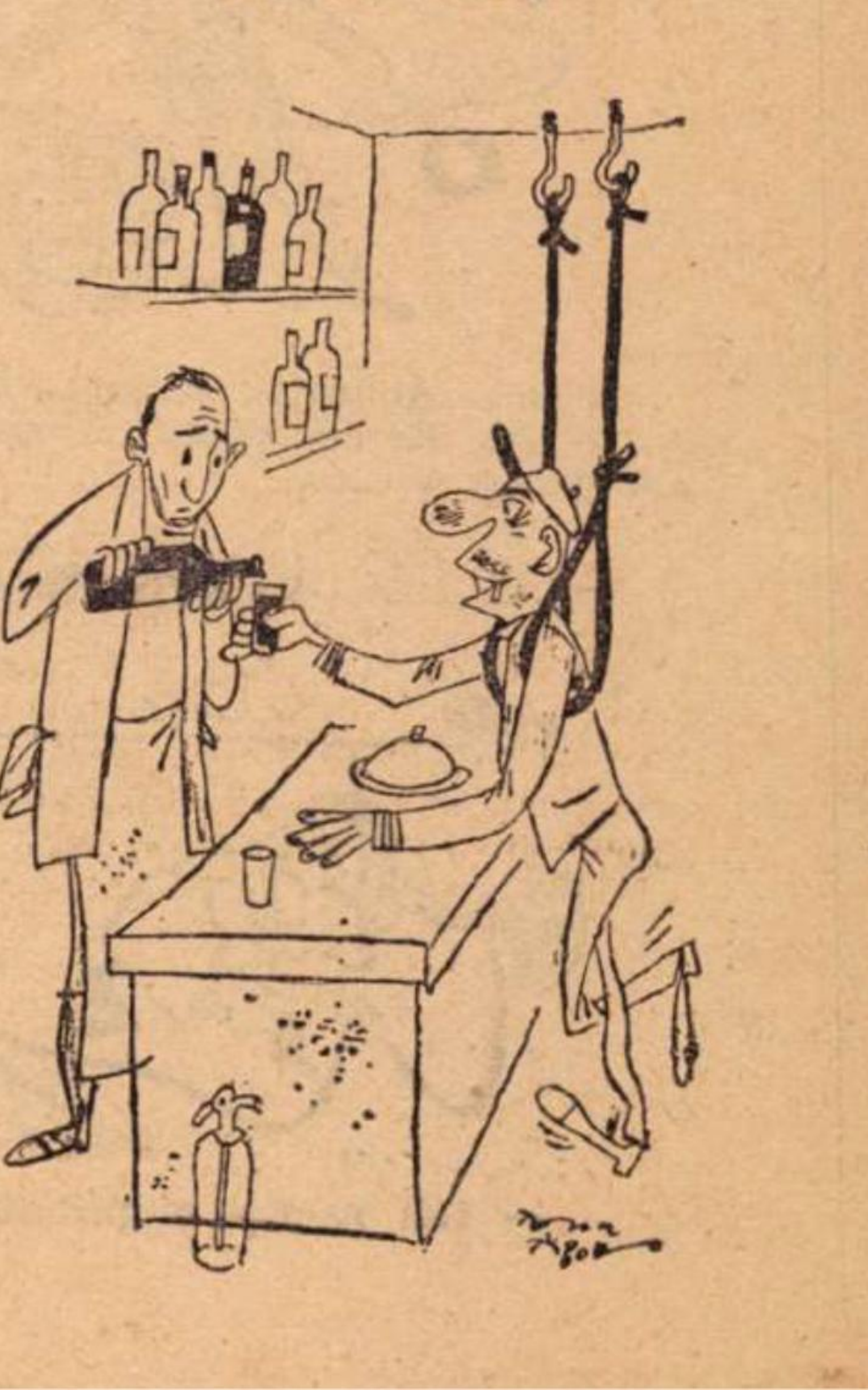

Gyanakvó világ

Nyugaton váltig állítják, hogy a NATO a béke eszköze.

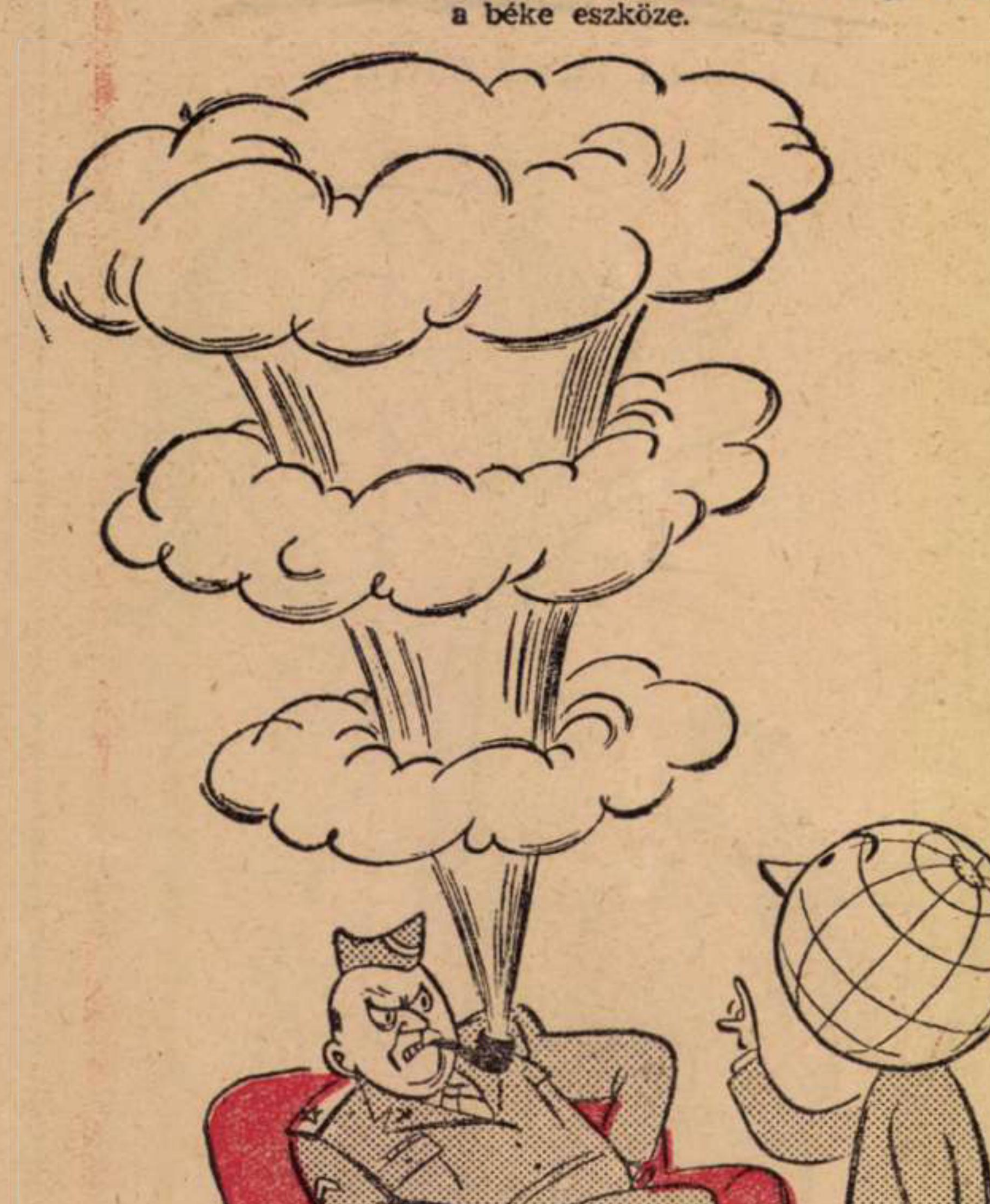

— És tessék mondani, biztos, hogy ez békepipa?

Héttonnás tehergépkocsikat is gyárt a Csepel Autógyár

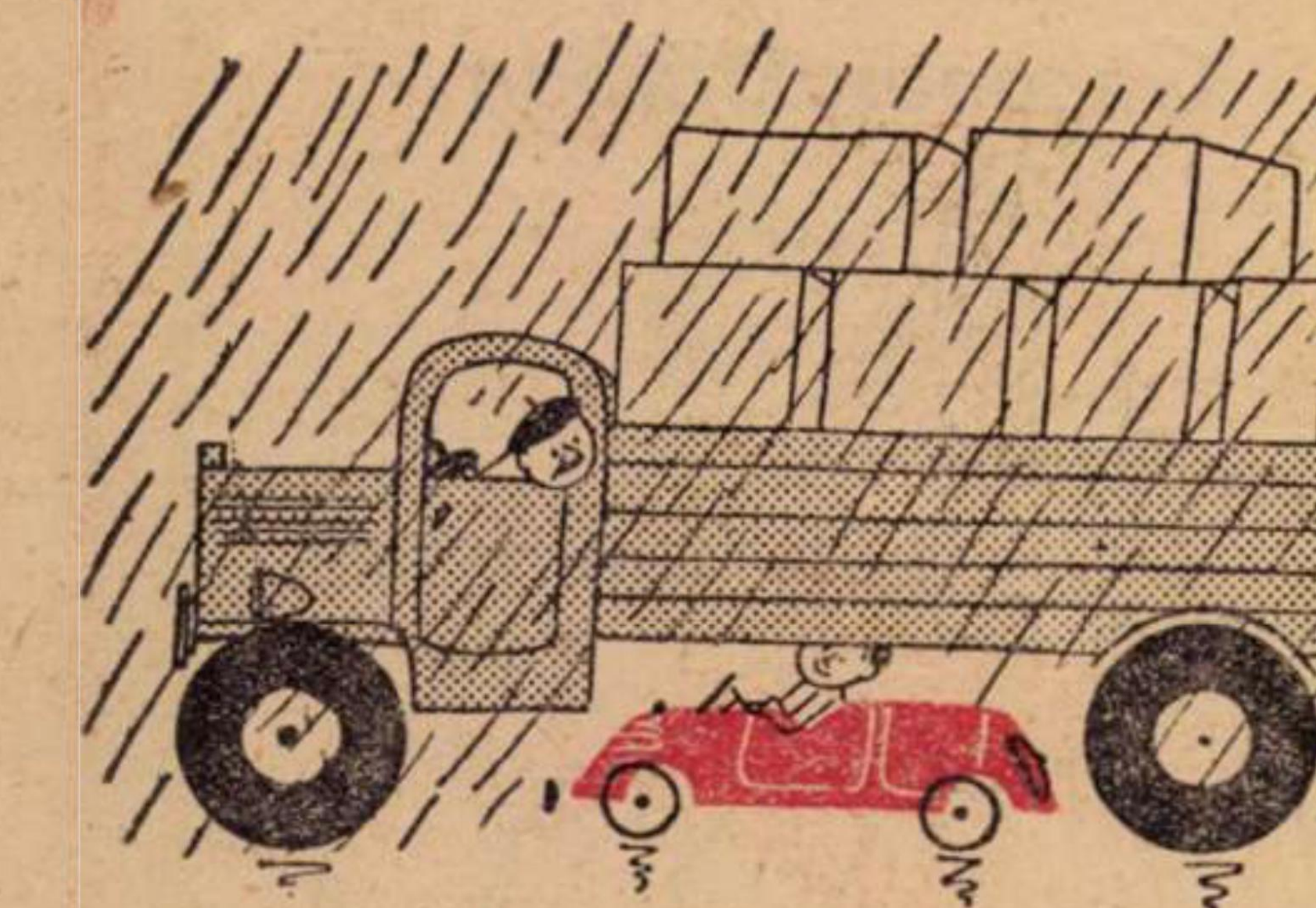

— Most már menjen ki a kocsim alól mert én Szabadbattyán felé kanyarodom.

Közúti ellenőrzés

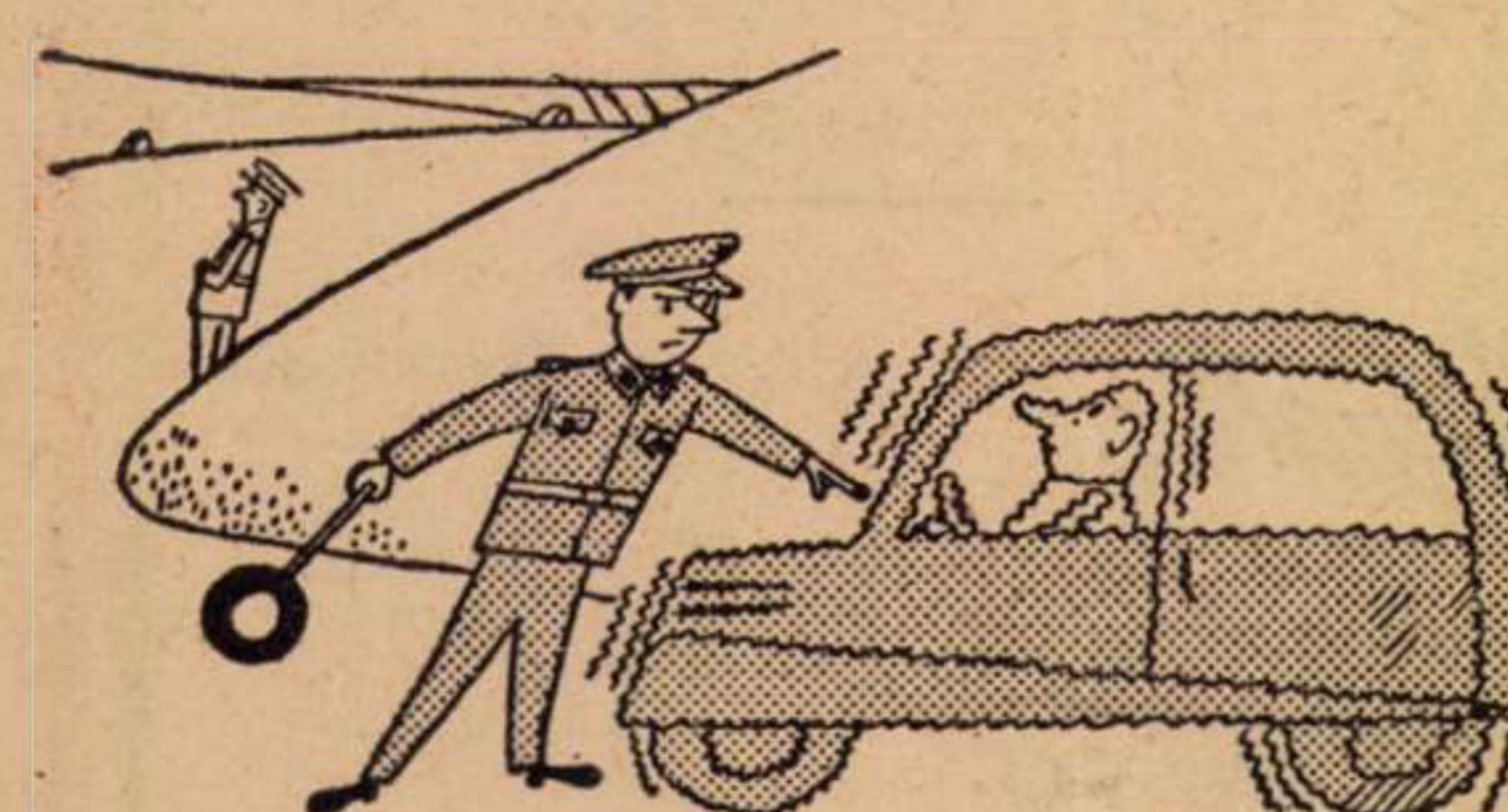

Ellenőr. Állítsa le, kérem, a motort!

Vezető. Kérem szépen, az nem működik már, én reszketek, attól remeg a kocsi

Szórakozott mérnök

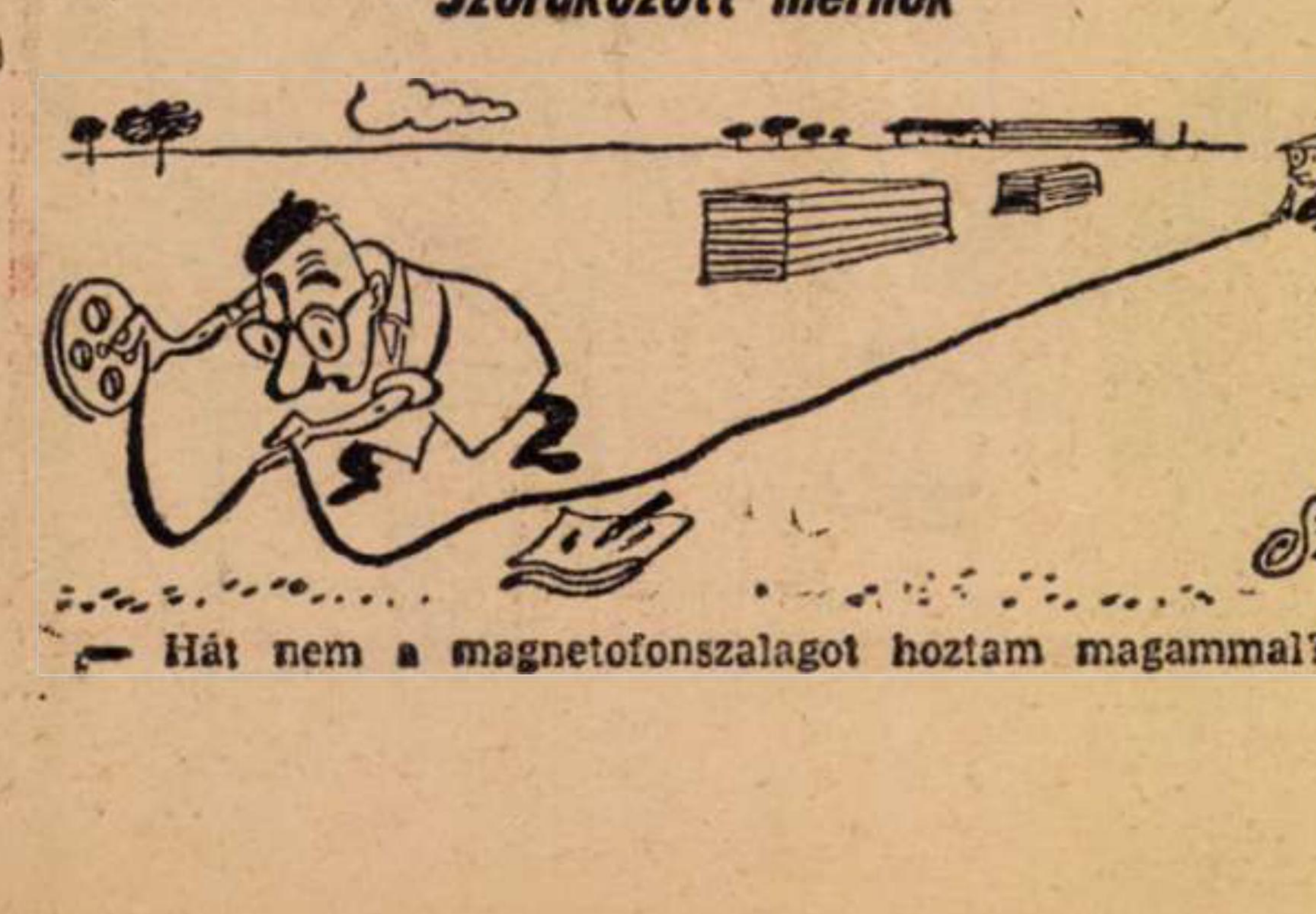

— Hát nem a magnetofonszalagot hoztam magammal?

Női dolgok

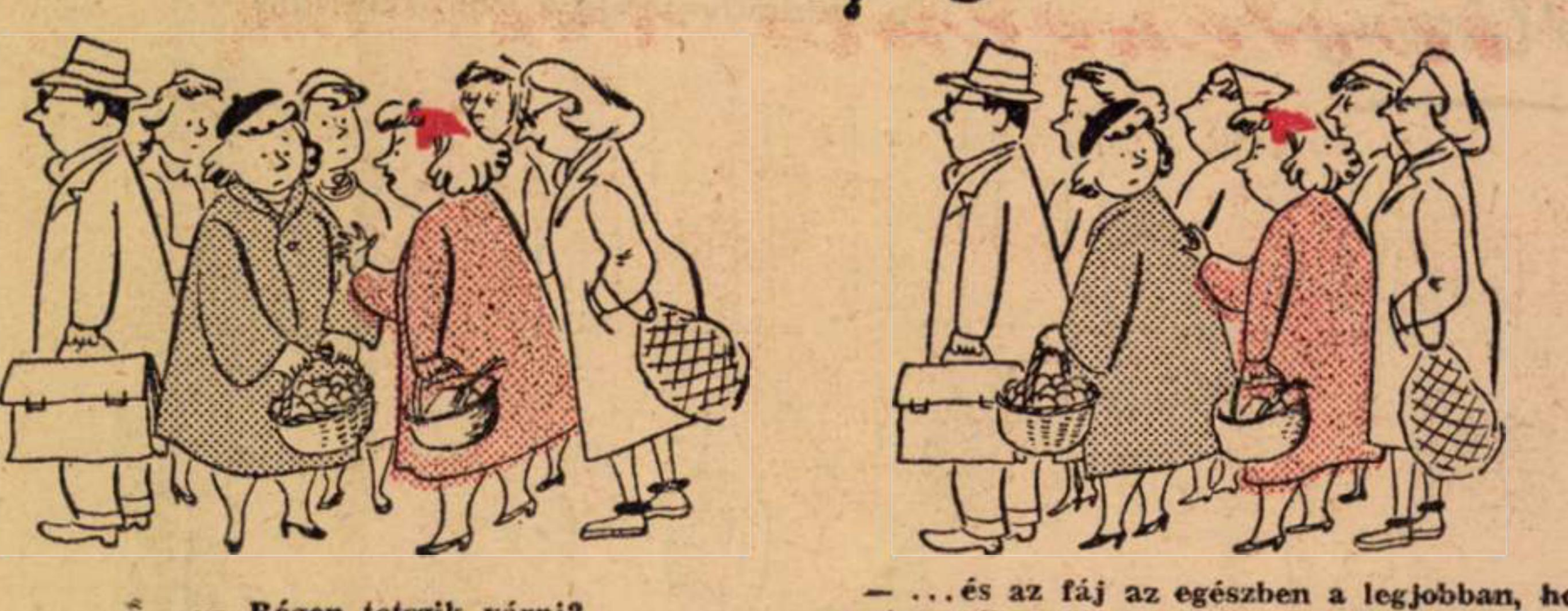

— Régen tetszik várni?

— ...és az fáj az egészben a legjobban, hogy pont egy ilyen bestiával csal meg...

(Vasvári Anna rajza.)

Egészségére!

Inni, inni, inni! Ezt a szót dadogja százezredszer már kicserepesedett ajkam vasárnap délután a Városligetben. A szememet elkápráztatja a fény, agyamat forralja a nap, számat kiszárítja a meleg. Napfény, napfény napfény... Inni! Minden hely foglalt. A kertvendéglők zsúfolva vannak. Inni! Egy asztalt, vagy szomjan halok! Ni, ott egy kövér ember egyedül iddogál. Egyedül terpeszkedik egy négyszögletes üdvösség fölött, amelyet valamikor asztalnak neveztem, s önfeledten kortyolgatja a fehéren habzó jégbehűtött csodát, amelynek köznapi neve egyszerűen sör.

— Szabad kérem ez a hely? — választ se várva leülök és ordítani kezdek, ahogy a torkomon, szegény kiszáradt torkomon kifér: — Sört kérek! Sört!

Az én asztaltársam elnézően mosolyog, felém emeli a poharát és így szól:

— Egészségére! — és iszik.

Ő iszik. Ő az én egészségemre. Tikkadtan bámulom a száját, azt a leffedt alsóajkat, amely fehéren csillog a ráragadt habtól. A nyelvemet összeszáradt szalmacsutaknak érzem, felsérti a szájpadlásomat. Kétségbeesetten kiabálok:

— Pincér! Egy pohárral!

De rám sem hederítenek. A kerthelyiség kedélyes beszélgetéstől zsong. Minden asztalon pohár. Az én emberem kéjesen emeli ismét magasra a poharát és, míg szemében részvét bujkál, így köszönt:

— Egészségére! — aztán megint iszik.

Szürcsölgeti, a foga között szívja a pohárból a jéghideg nektárt, én pedig lihegek már a kíntól és érzem, hogy könnyek kívánkoznak a szemembe. Asztaltársam keményen koppantja a terítőre poharát. Még van benne, még van egy fél pohárral. A habja már leszállott, de fehér körök úszkálnak a tetején és a pohár oldala harmatos.

— Egészségére! — emelkedik újra a pohár, s én kimeredt szemmel nézem a nyeldeklő gégét, amelyen át a sör... mit sör?... a vágyak gyönyörítala leömlik a gyomorba, az ő gyomrába, nem az én gyomromba, de az én egészségemre, nem az ő egészségére...

Letette. Még mindig van a pohárban egy kevés barna mennyország, némi hideg a melegben, néhány csepp enyhülés... Vegyem el? Raboljam el tőle? Ragadjam el az asztalról és habzsoljam be? Öntsem le kiszáradt torkomon végre az én egészségemre? Talán nem is tiltakoznék... Talán csak nem mer megkínálni.

A pohár után nyúlok. Odakap. De én gyorsabb voltam... nálam van a pohár... Az enyém!...

Igazságtalan dolog, hogy mindig csak az én egészségem legyen az érdeklődés homlokterében. Az ő egészsége nem fontos? Ha neki nem is, nekem nagyon.

— Egészségére — suttogom elhaló hangon és izzó gigámon lecsurgatom a rablott sört — Egészségére, kedves egészségére...

Országh György

Ehhez nem kell magyarázat

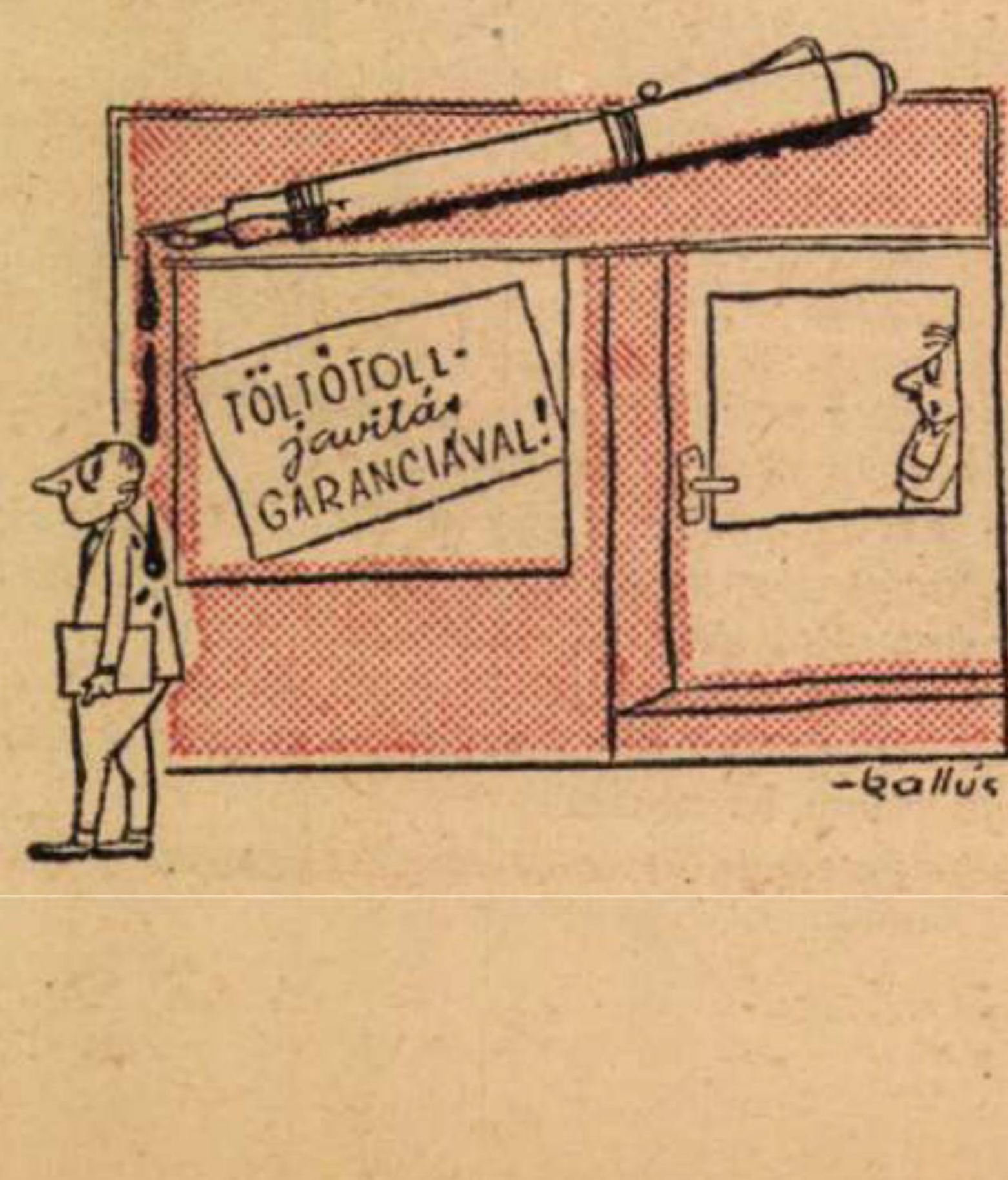

Körforgás a természetben

Múltkoriban megfogott egyik unokaöcsém, különben általános iskolai tanuló. Elmondta, hogy olvasta valahol ezt a mondatot: „körforgás a természetben" Mi ez?

A magam egyéni oktatási módszerével a következőket mondtam:

— A körforgás a természetben legjobban a férfiingen mutatható be. Ezt a ruhadarabot úgyis méltánytalanul mellőzik. Kabátról, köpenyről már filmet, regényt is írtak, de róla semmit. Pedig az ing a kutya mellett az ember leghűségesebb társa. Sohasem hagy el ha tudsz vele bánni. Mert figyelj csak Veszel egy szép, új, vajszínű inget.... Hordod, feszítesz benne. Bizonyos idő és mosás után azonban a gallér hátul foszlani kezd.

Ekkor levágják az ing két ujját, a levágott részekből új gallért szabnak, az ing pedig, mint vadonatúj, rövidujjú nyári ing teljesít rajtad szolgálatot.

Bizonyos idő és mosás után az új gallér is foszlani kezd hátul.

Ekkor az ing hátából kivágnak egy darabot, abból új gallért csinálnak, a kivágott rész helyébe betoldanak egy vászondarabot és az ing, mint vadonatúj fehérnemű teljesít rajtad továbbra is szolgálatot. Pusztán arra kell vigyázni, hogy nyilvános helyen ne vegye le az ember a zakóját.

Bizonyos idő és mosás után ez az új gallér is foszlani kezd hátul.

Ekkor kivágják az ing mellerészét, mint valami plasztrónt, a többit más anyaggal pótolják hozzá, a kiesett anyagból új gallért varrnak és az ing, mint vadonatúj fehérnemű teljesít rajtad továbbra is szolgálatot. Csak arra kell vigyázni, hogy ne nyisd szét a zakód.

Bizonyos idő és mosás után ez az új gallér és az egész tákolmány foszlani kezd.

Ekkor kivágják az inget a sufniba, ahol az ing, mint vadonatúj felmosórongy teljesít továbbra is szolgálatot, egészen addig, amíg megjelenik két jólfésült úttörő és a ház vas-, réz-, arany- és gyémánthulladékával együtt a rongyhulladékot is elviszi. Közte az inget is.

Bizonyos feldolgozási idő és mosás után a rongyhulladékból papír készül. Erre a papírra írom most ezt a humoreszket az ingről. A humoreszkért kapott összegből veszek egy ugyanolyan inget, mint az előbbi volt.

Ezt nevezik körforgásnak a természetben.

(Vajda)

Egy kis félreértés

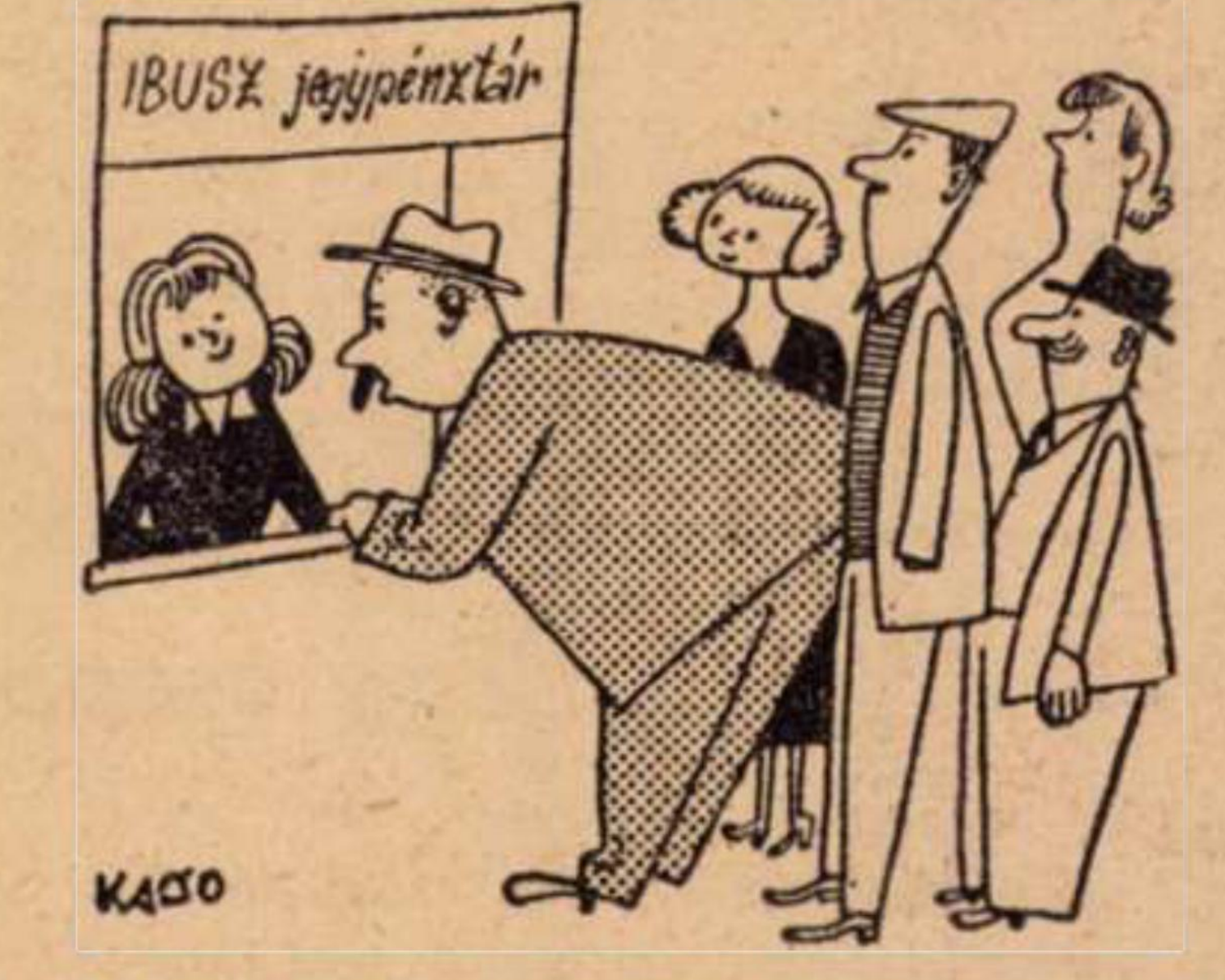

— Kérek egy jegyet Tátralomnic és rötur
— Ön talán párizsi?
— Nem. Szögedi vagyok.

Diéta

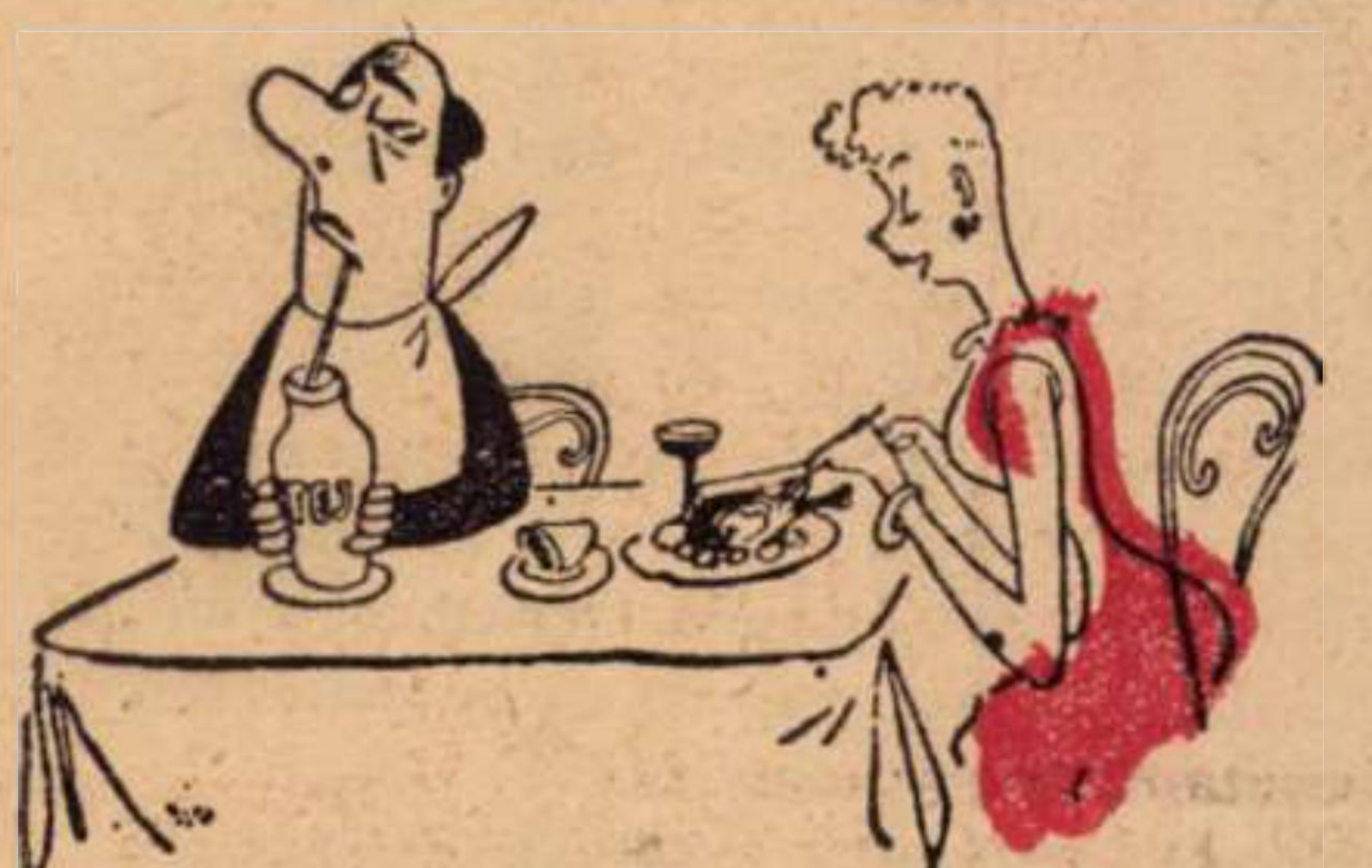

Történelmi viccek

Jogos válasz

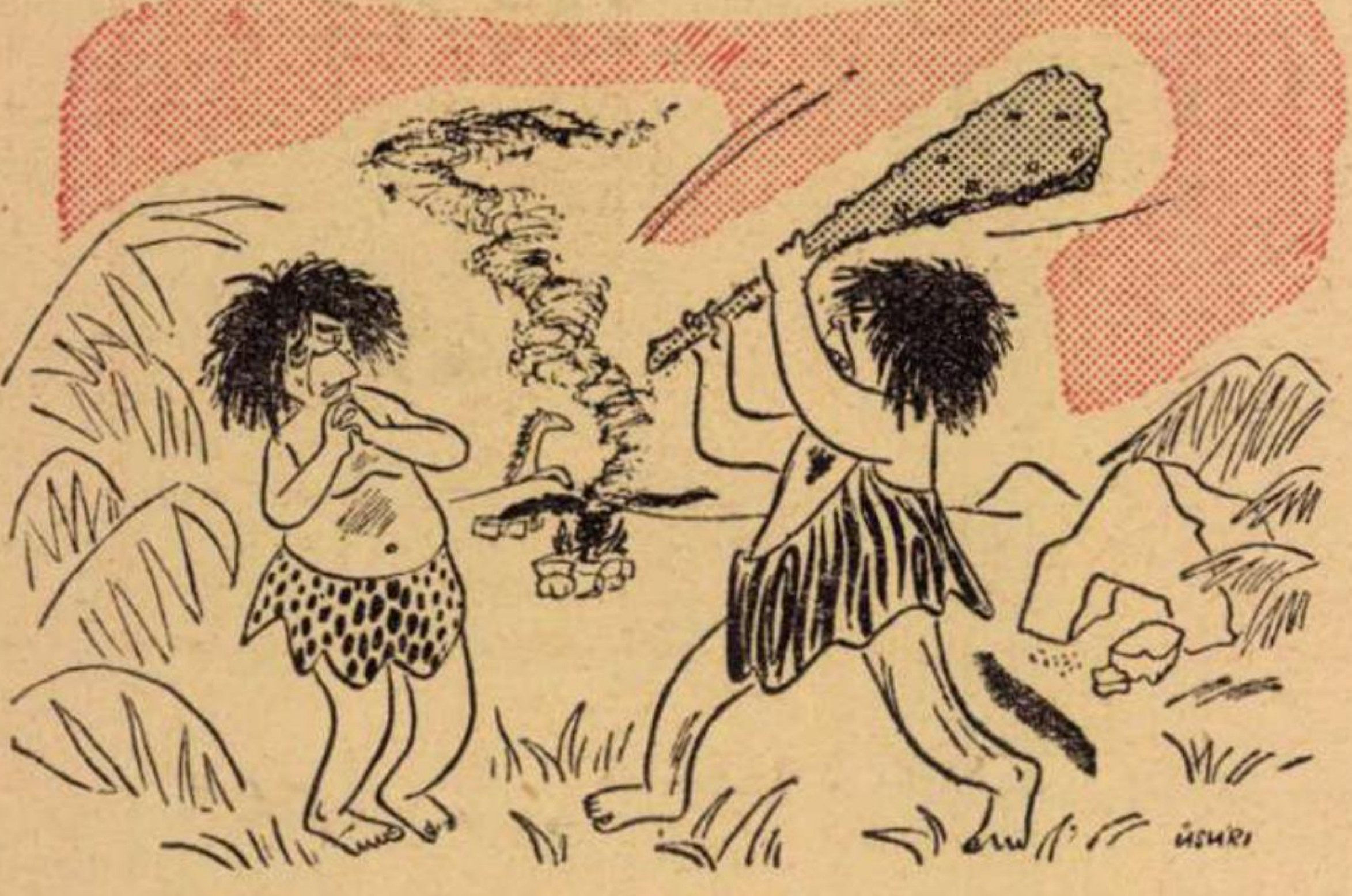

— Hagyjuk ezeket az adminisztratív eszközöket...

A pedáns

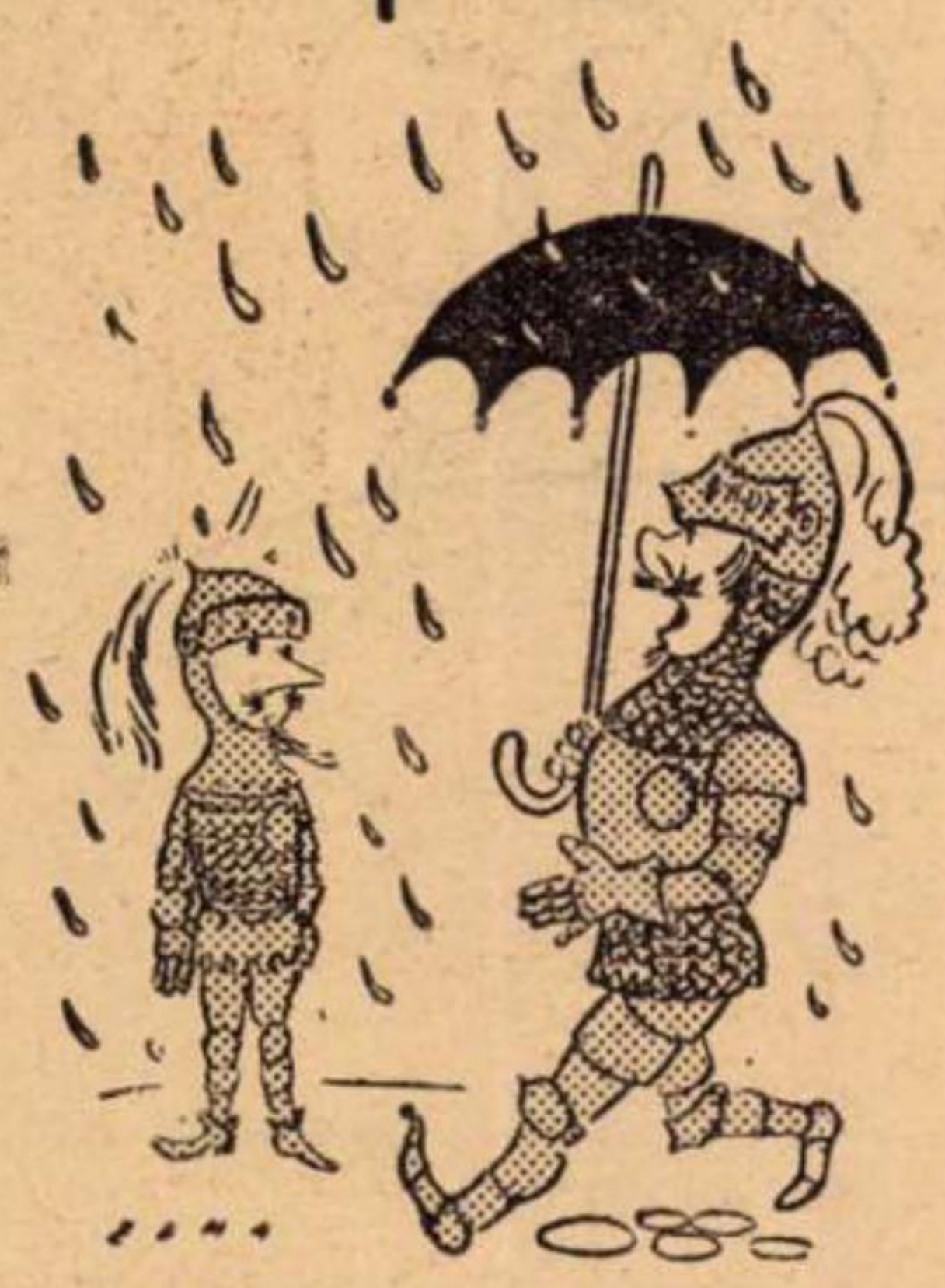

— Könnyen rozsdásodom...

Az első meglepetés

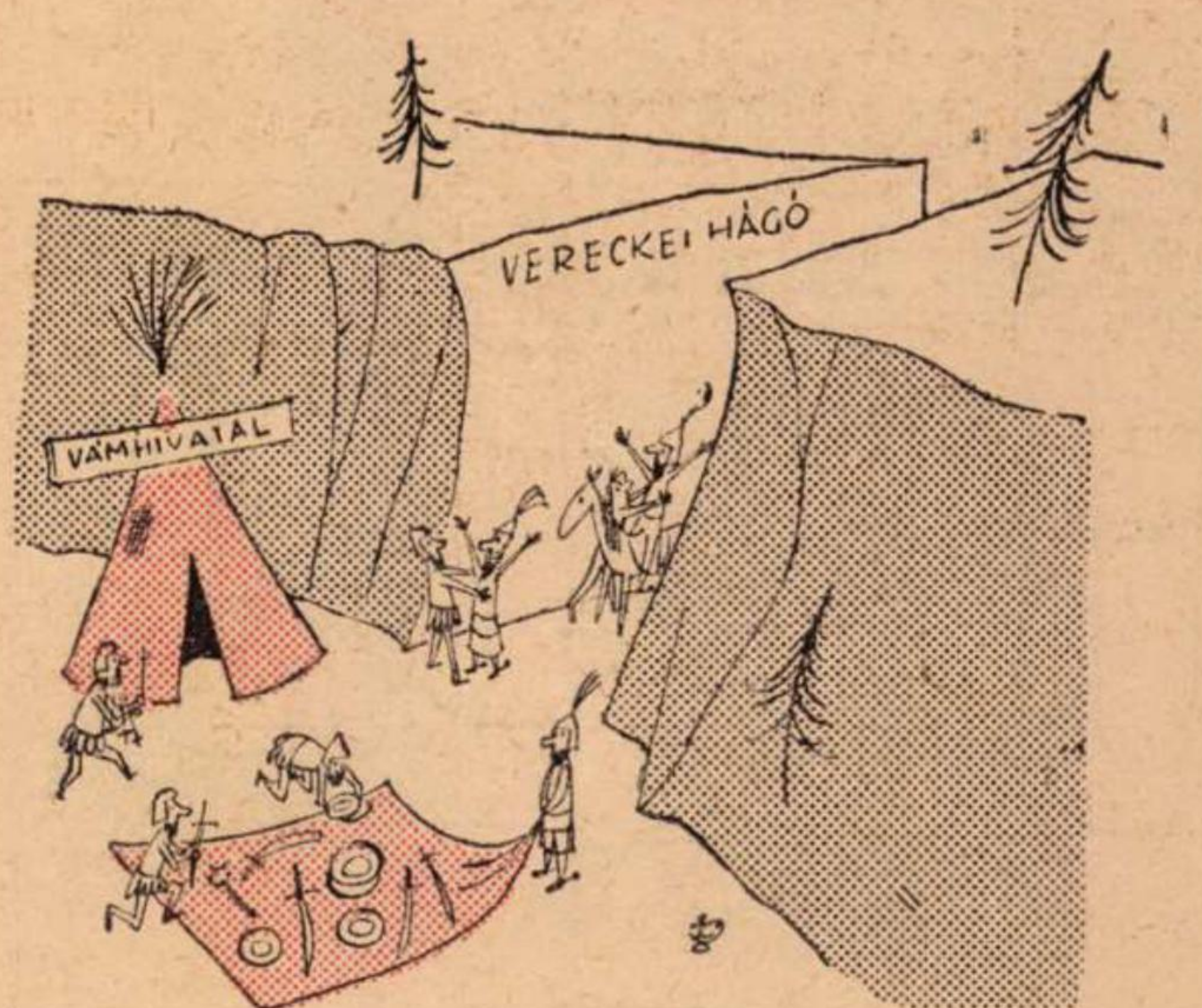

A pesszimista

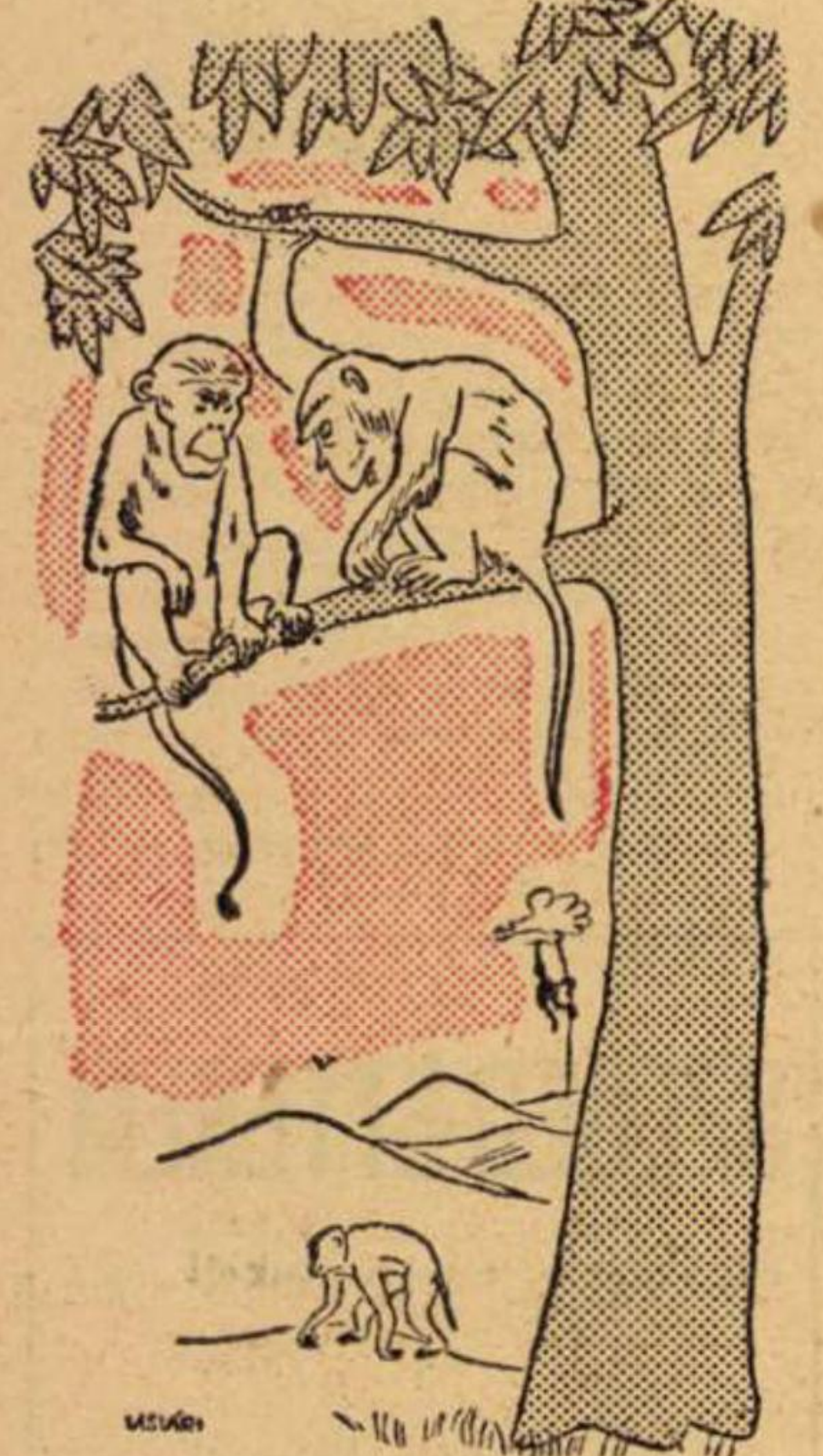

— Én nem bánom, menjünk le a fáról, csak azután meg ne bánjuk...

Ókori oktatás

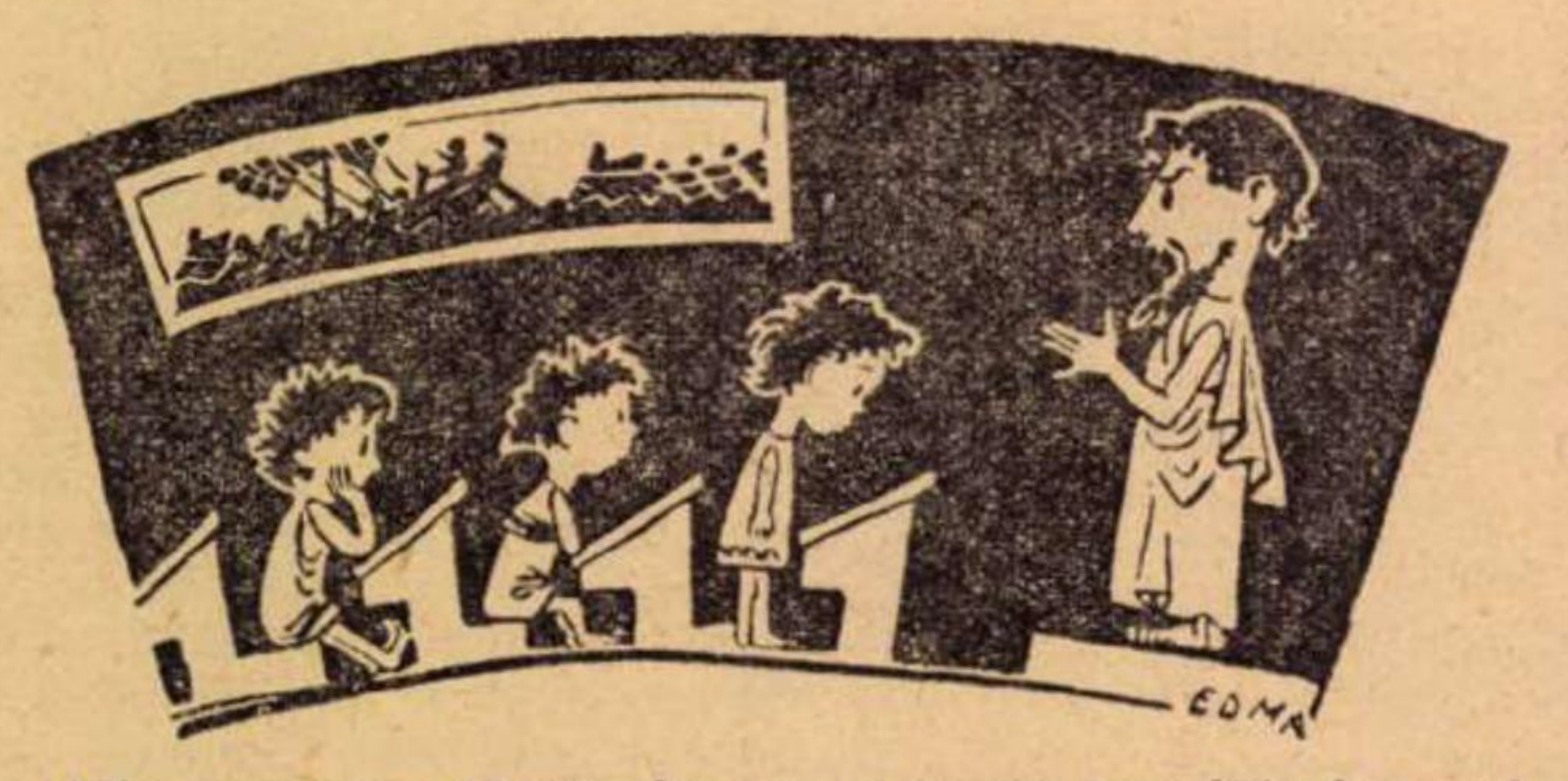

— Alig van még történelem és azt sem tanuljátok meg!

Anyagi gondok

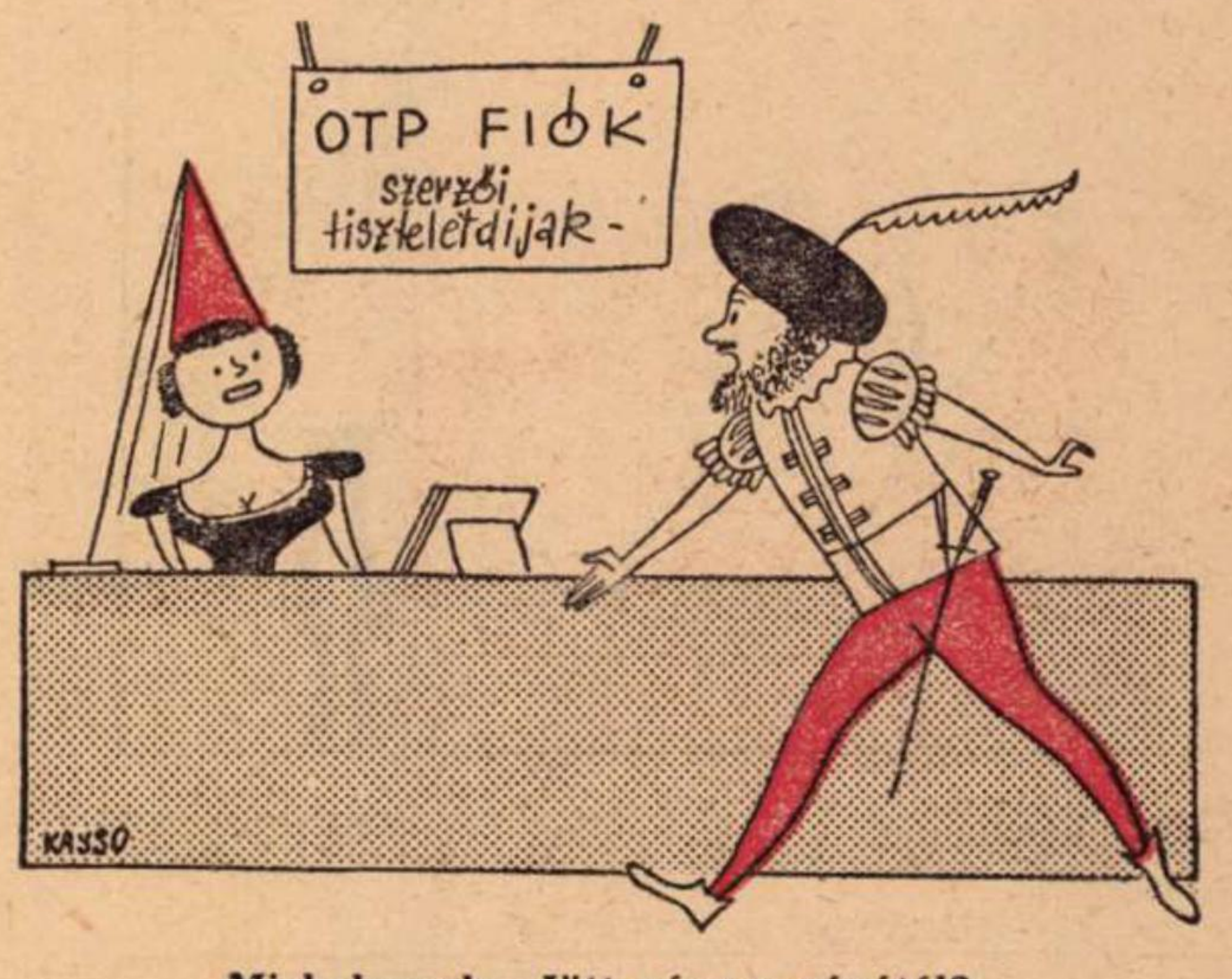

Michelangelo: Jött pénz a pápától?

A lógós

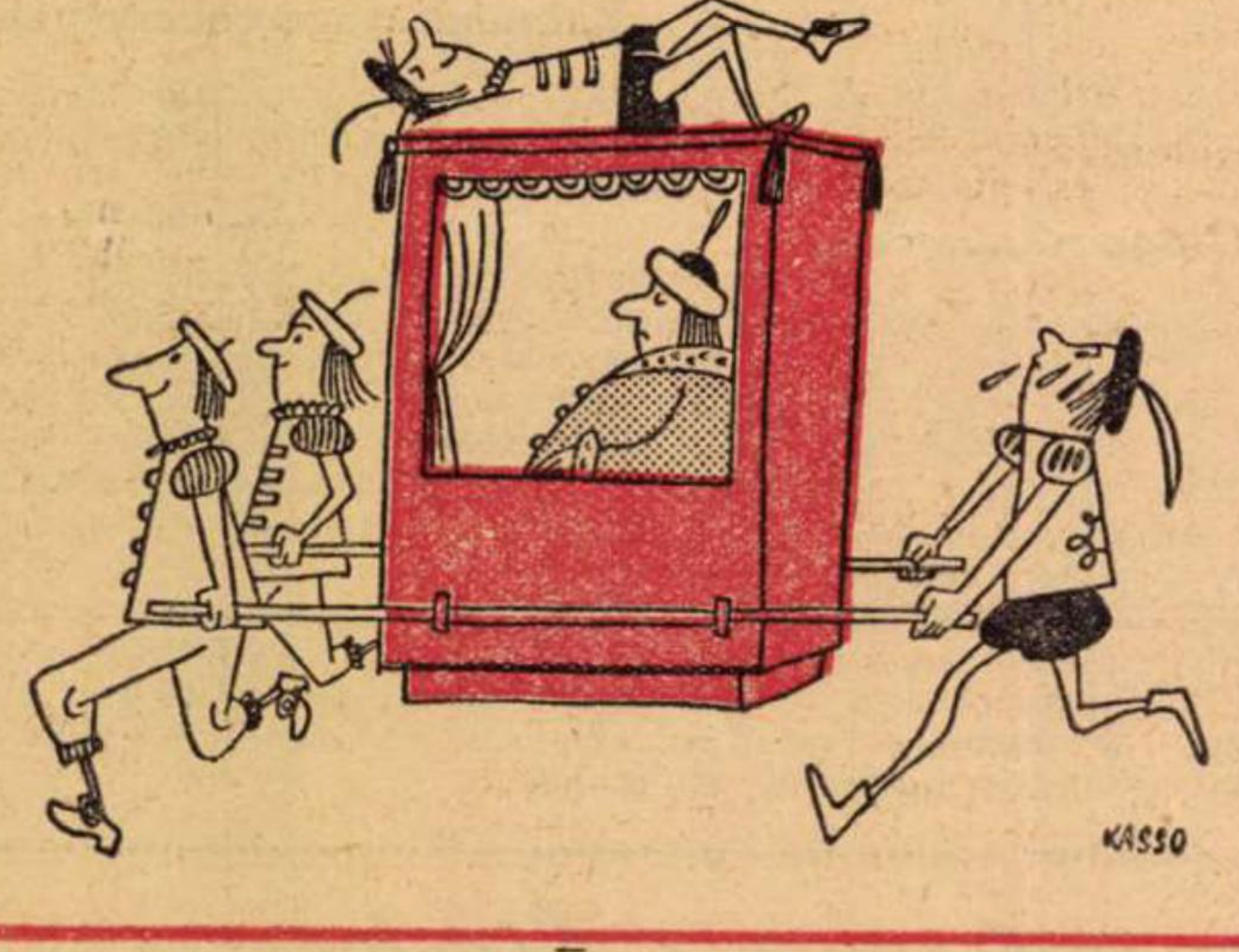

Harmincéves háború

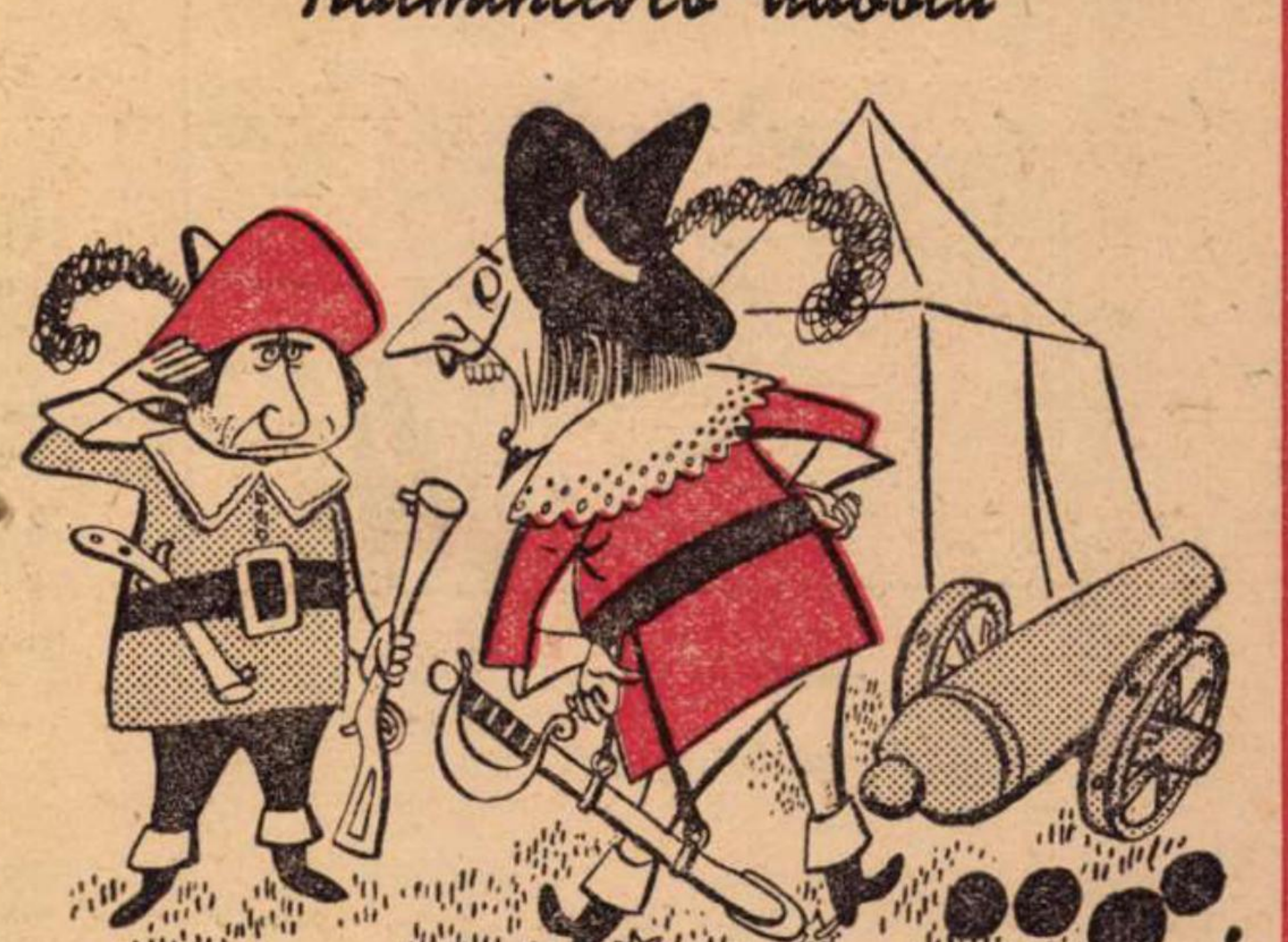

— Mi az? Maga már szabadságra akar menni? Hiszen alig tizenöt éve, hogy bevonult!

Balszerencse

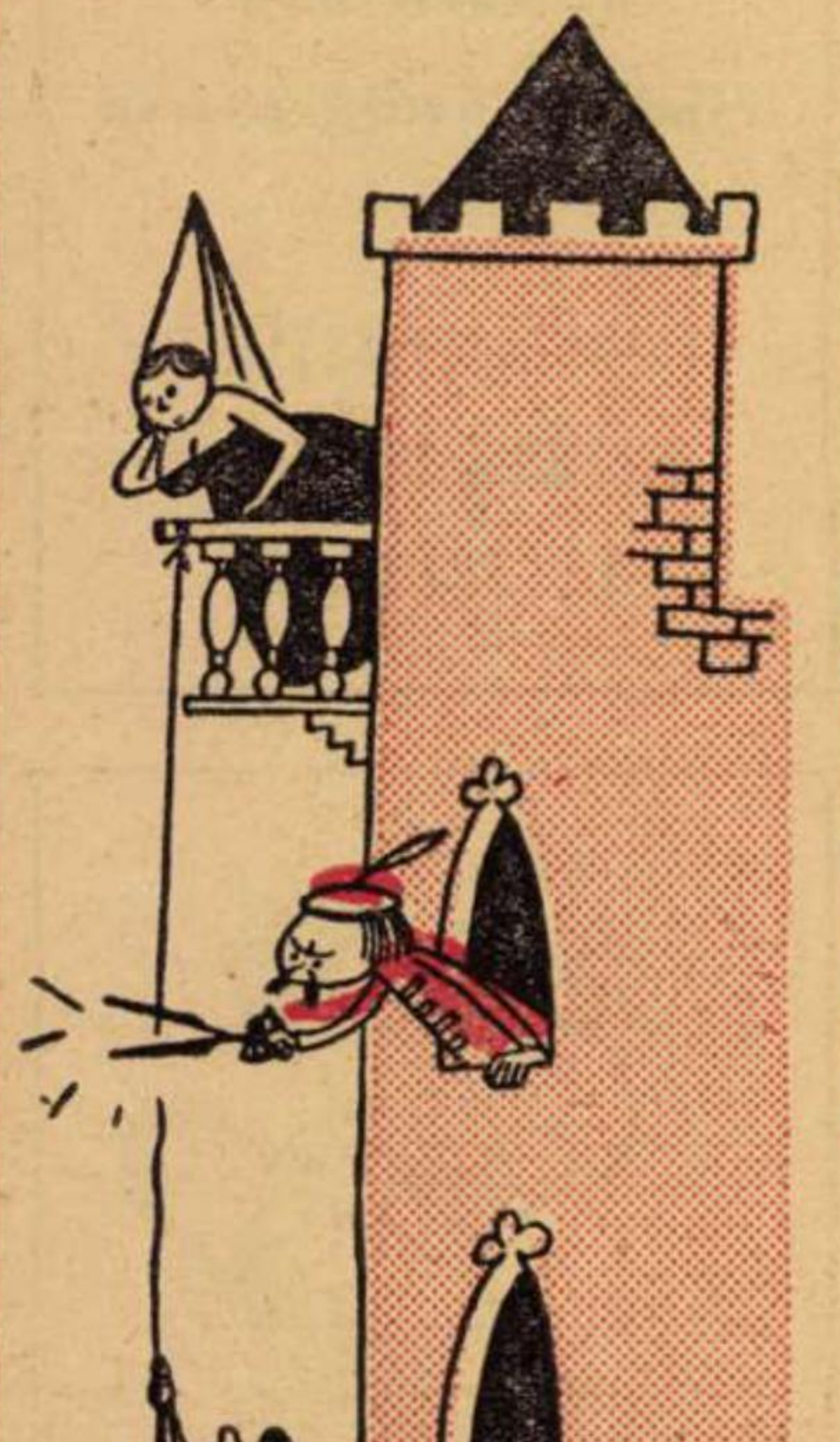

— Mondtam, hogy csak akkor jövök, ha nem jön közbe valami...

Leszerelés

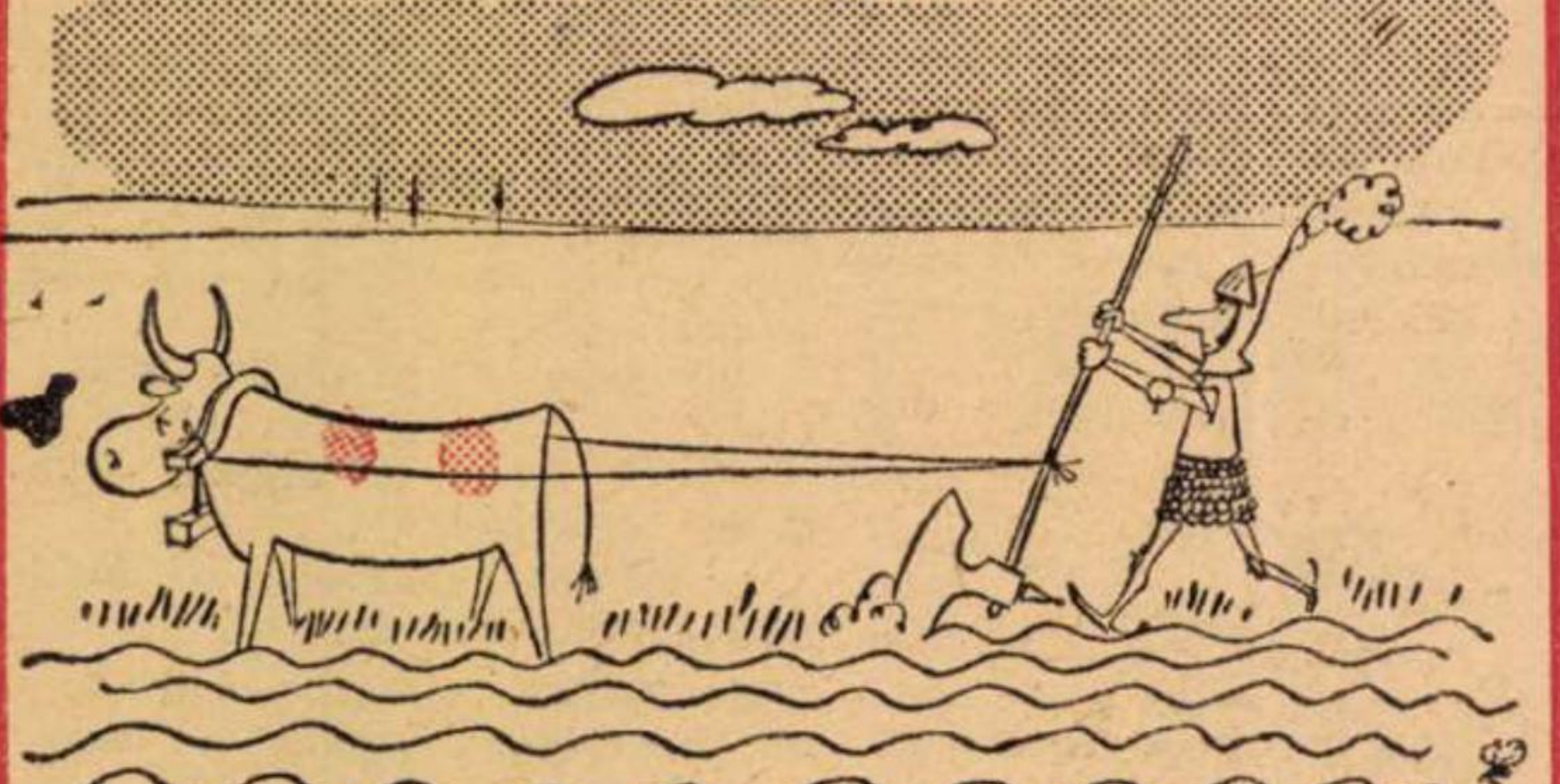

Az első építkezési panama

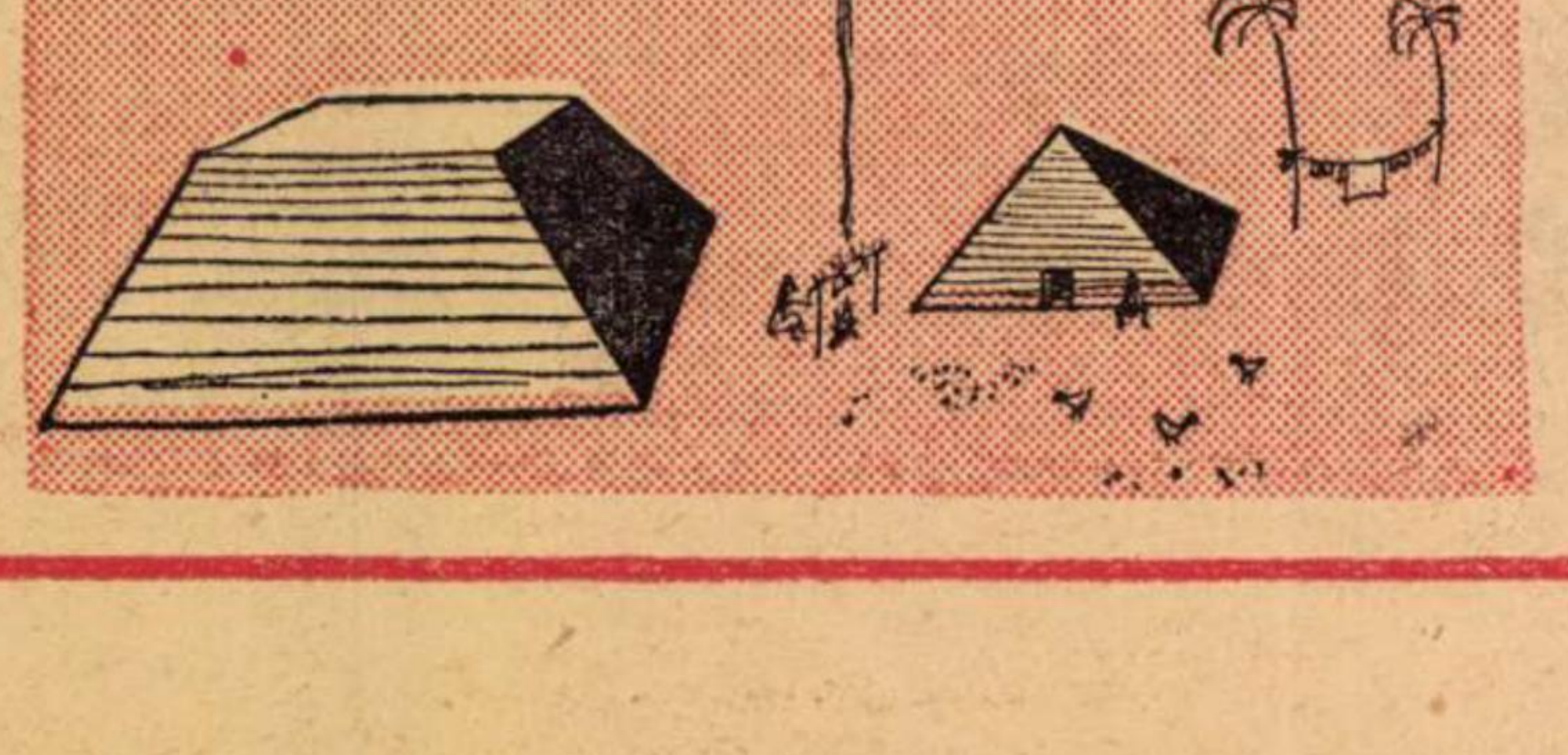

Éberség Trójában

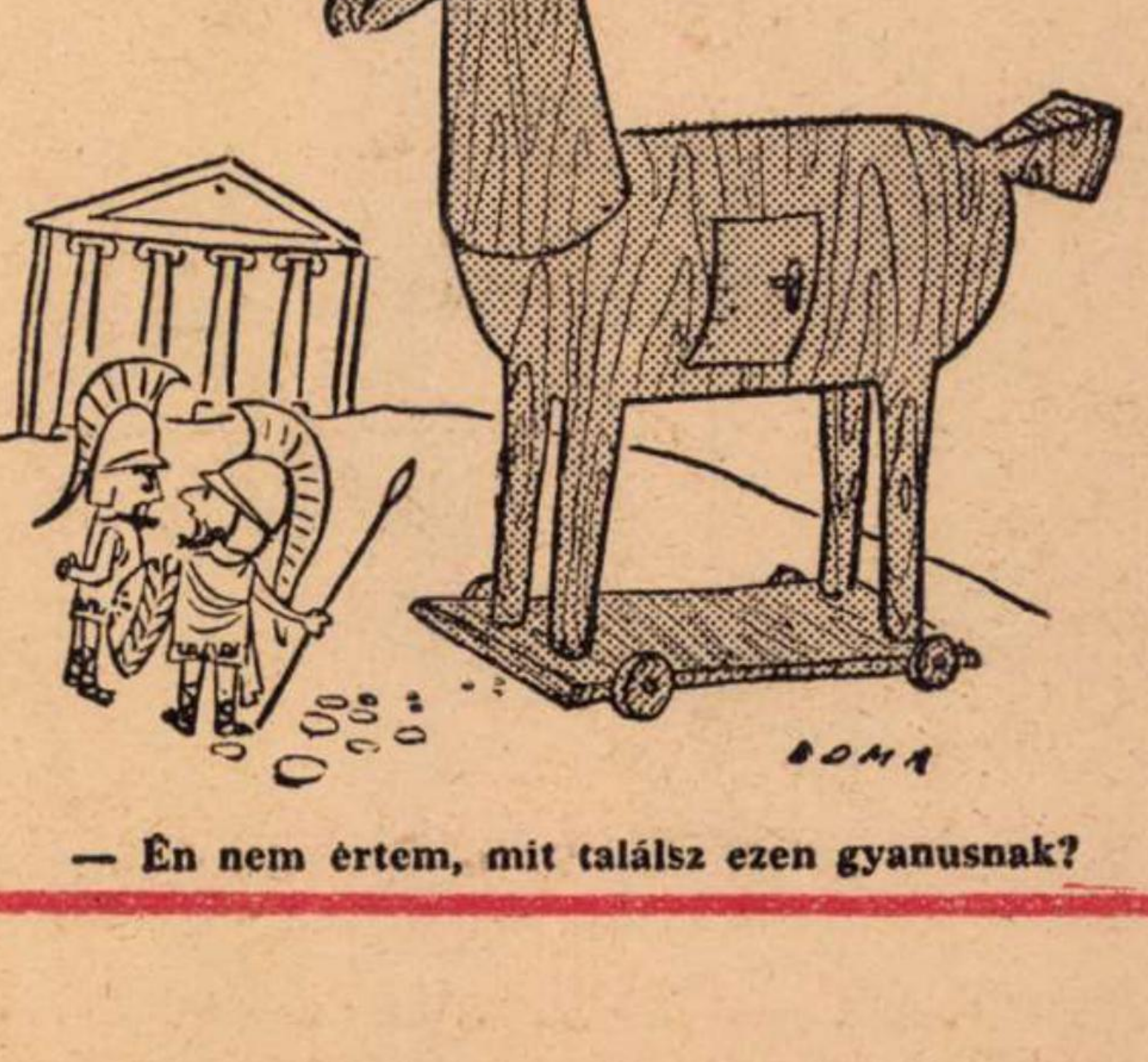

— Én nem értem, mit találsz ezen gyanusnak?

Javaslatunk a Mezőgazdasági Kiállítás építészeti stílusára

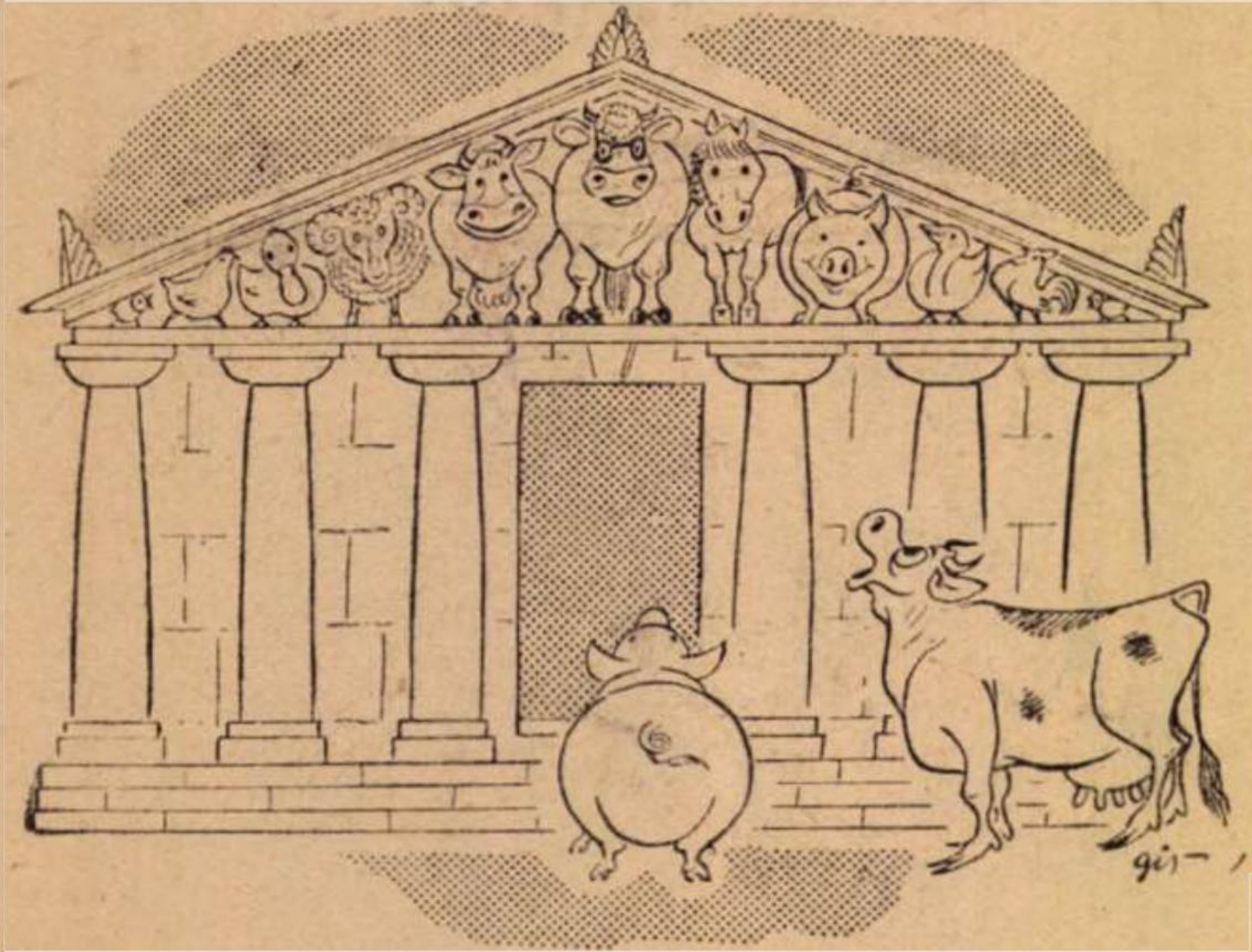

Nem lehet vele bírni...

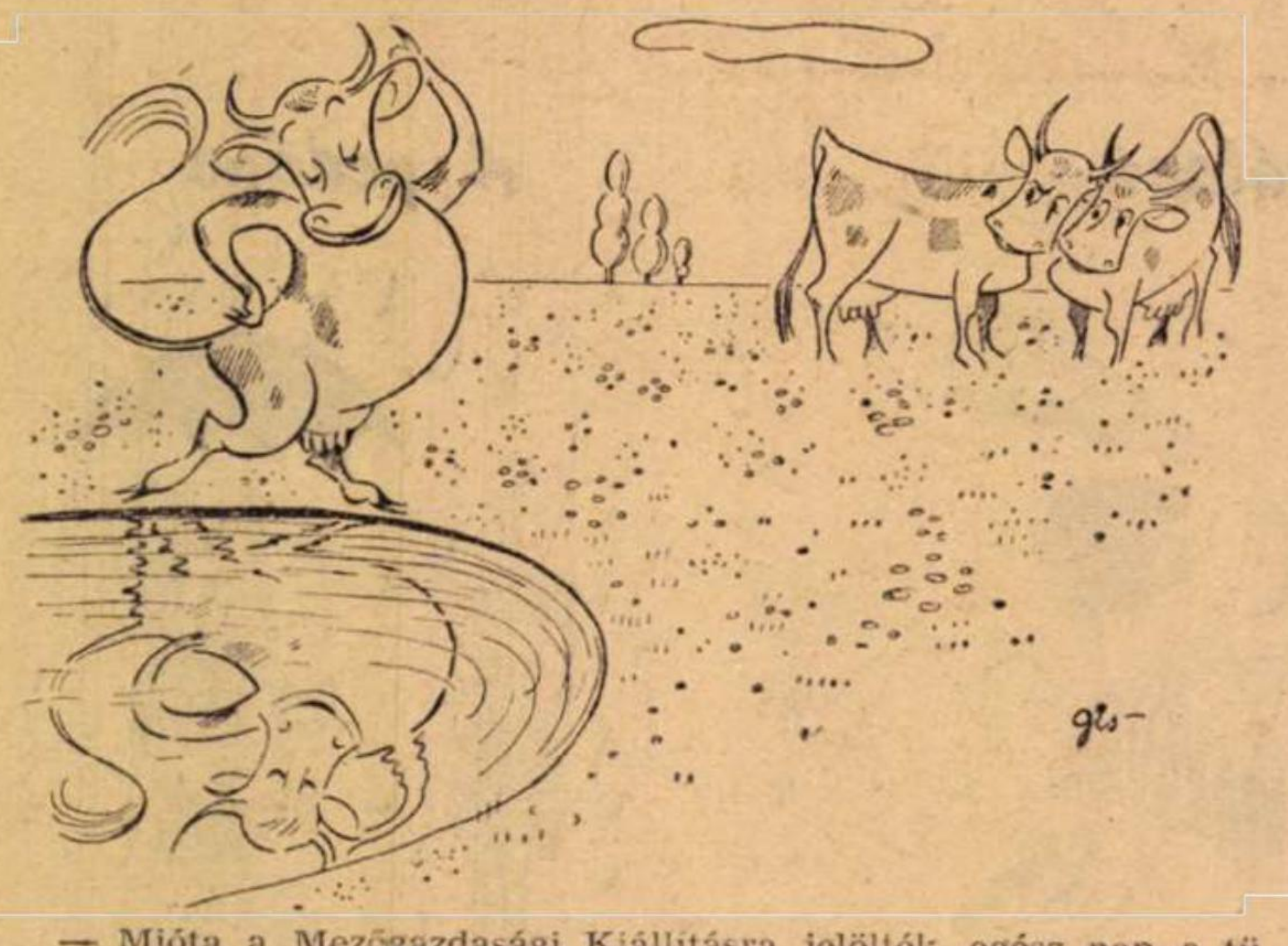

— Mióta a Mezőgazdasági Kiállításra jelölték, egész nap a tükörképét nézegeti...

Egy balatoni étteremben

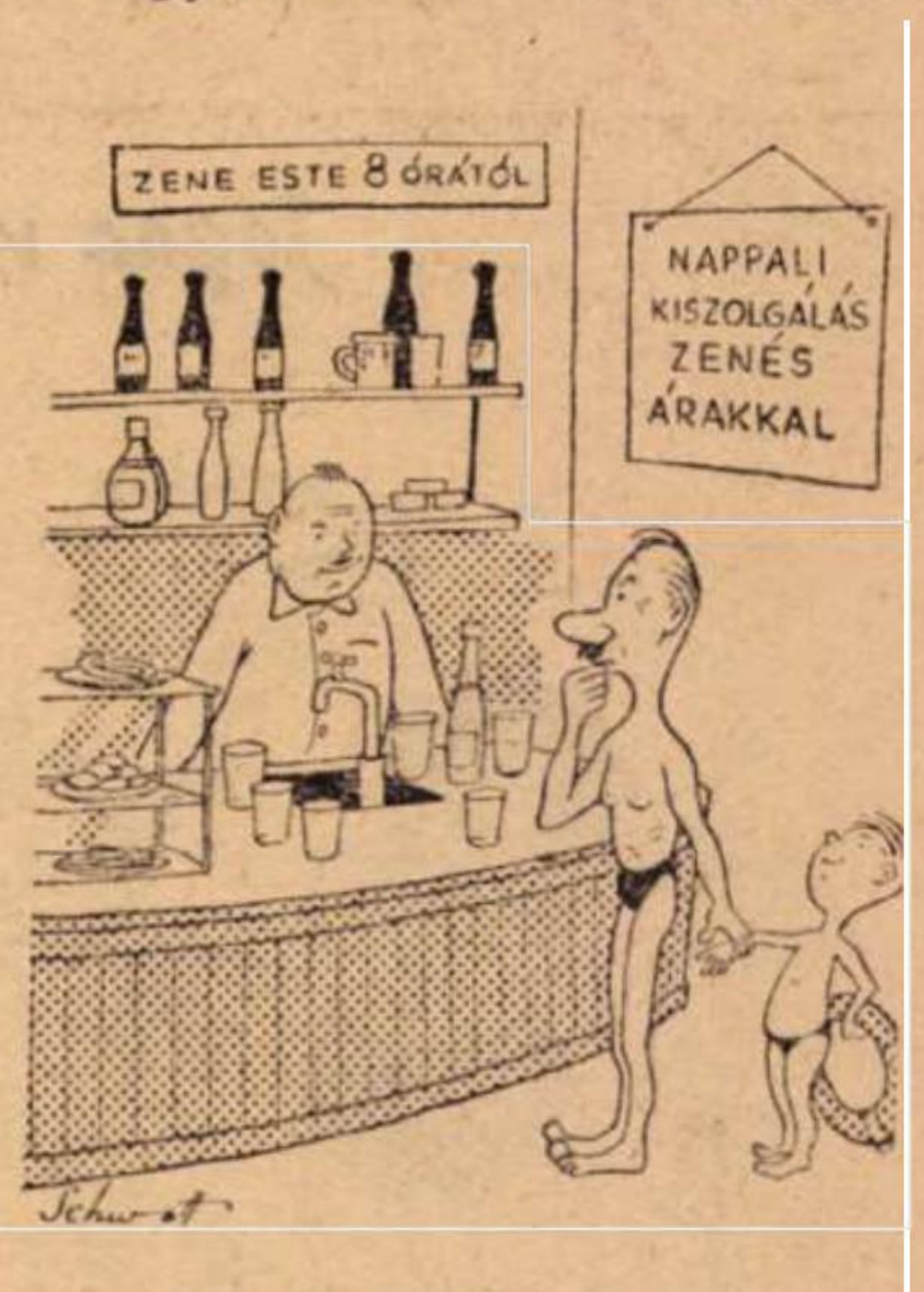

— Kérek egy pohár szörpöt a gyereknek, de zenedíj nélkül!

— Azt nem lehet kérem, tessék a kicsikét este visszahozni, majd letáncolja a különbözetet...

Vendéglőben, a rumli után

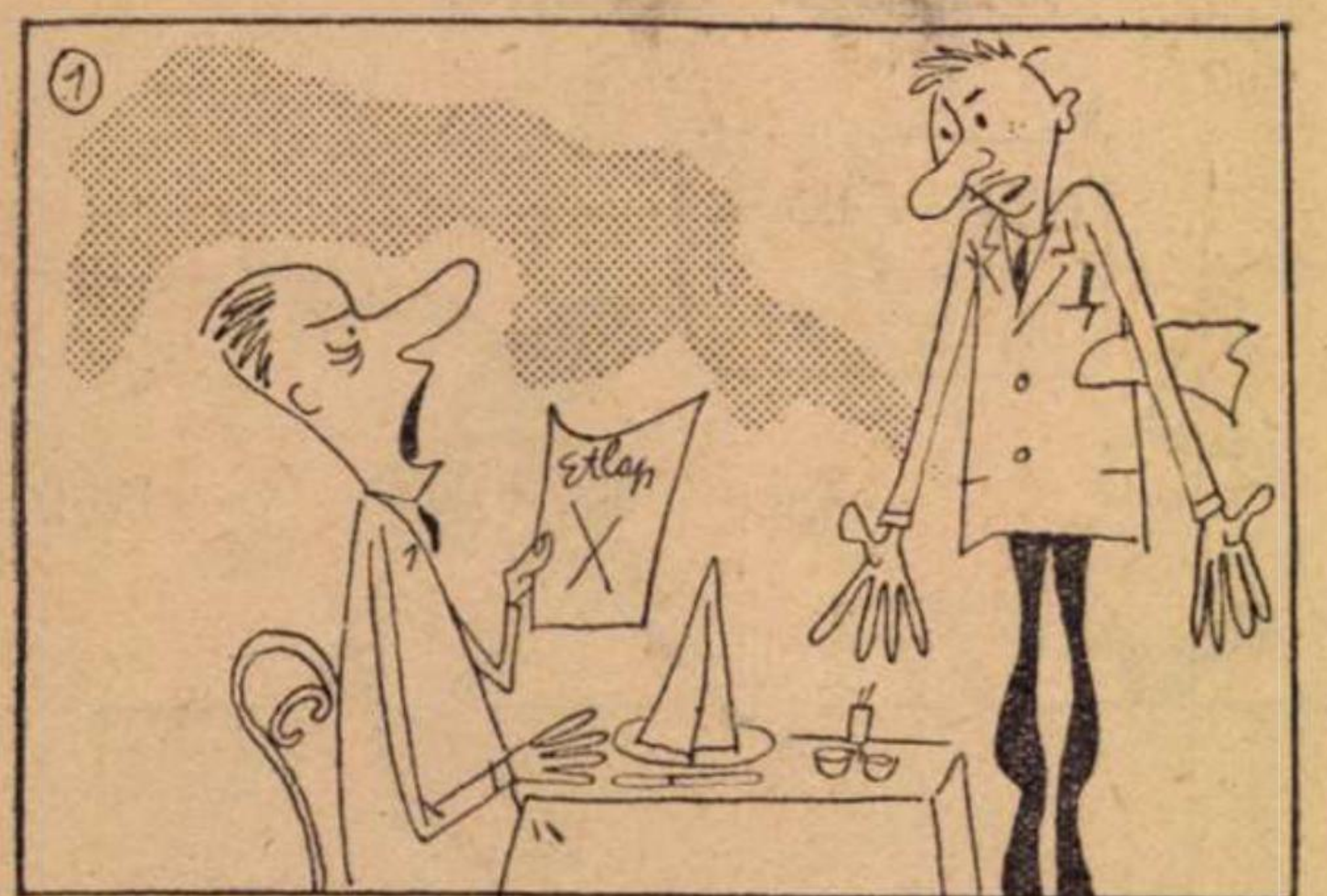

— Zöldségleves van? — Nincs. — Virstli van? — Nincs. — Pirítottmáj van? — Nincs. — Akkor kérem a panaszkönyvet!

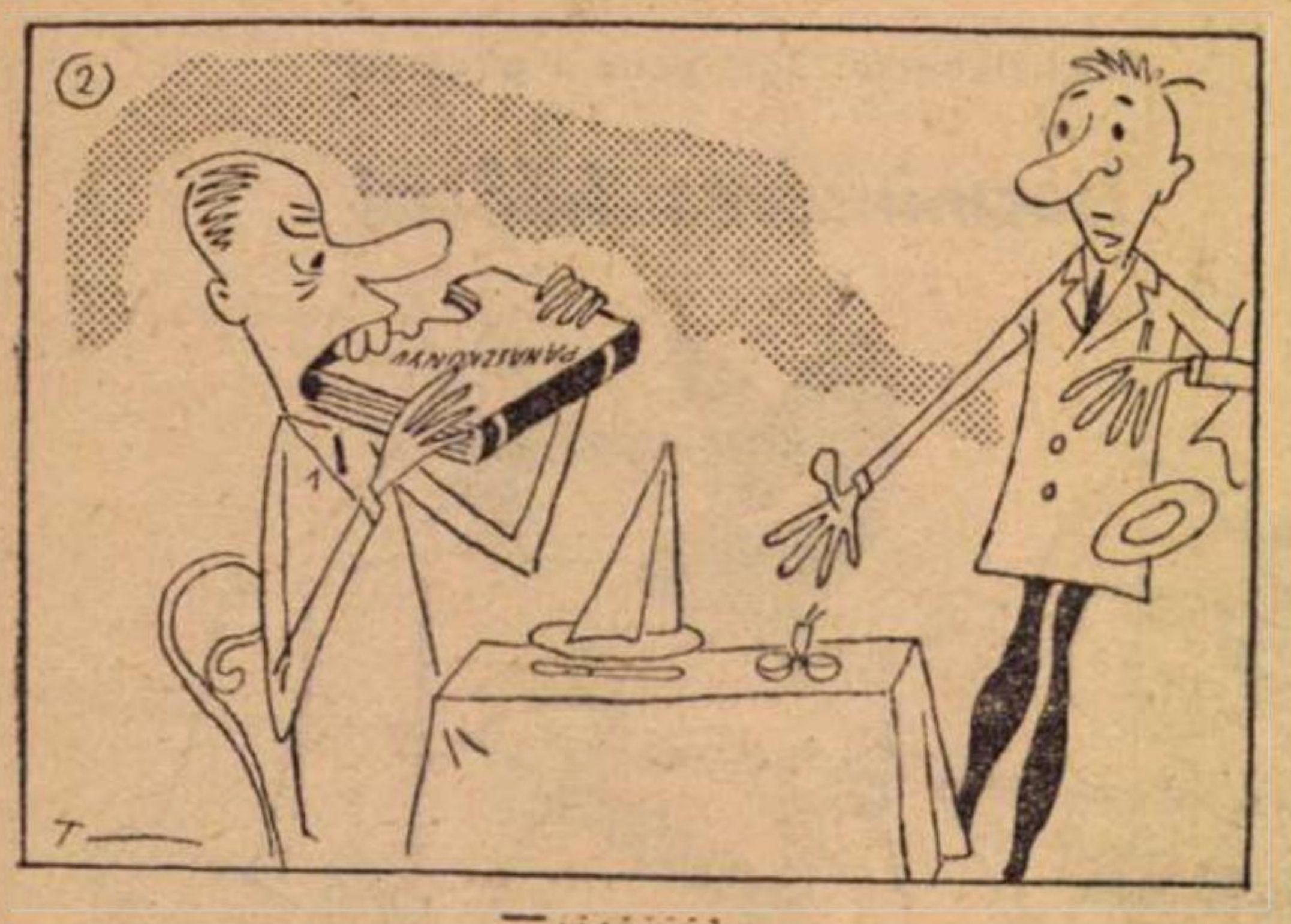

Kínai faliújság

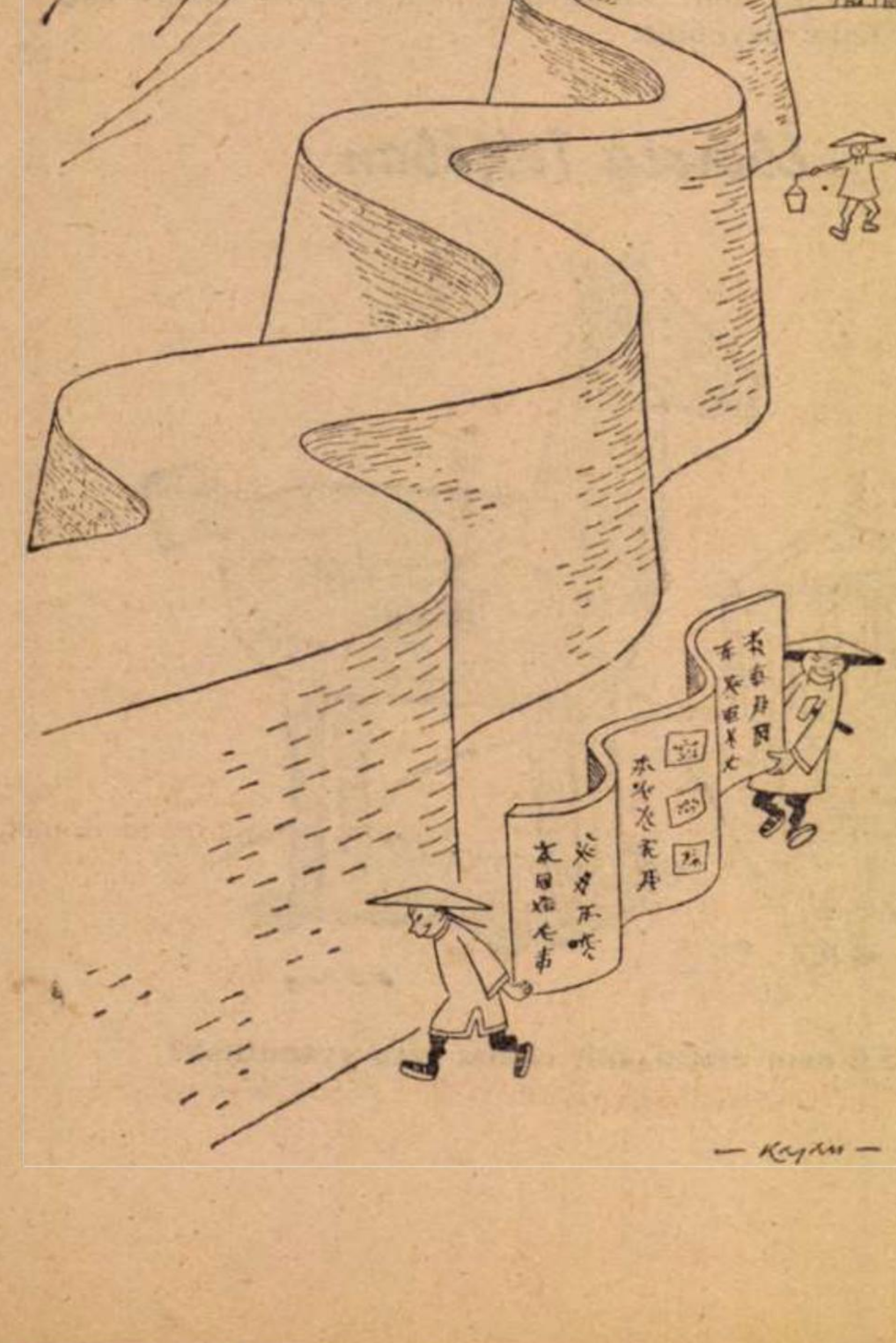

Külföldi Szemle

A bajnok sérülése

Rocky Marcianót megilleti a „bajnokok bajnoka" cím. A hivatásos nehézsúlyú ökölvívó világbajnok életében egyetlen mérkőzést sem vesztett valamennyit megnyerte. a legtöbbet kiütéssel. 31 éves korában veretlenül visszavonult, hogy végre családjának szentelhesse életét. Elsősorban hároméves kislányával kívánt végre annyit foglalkozni, amennyi egy szerető apához illik. Ugy látszik azonban, hogy más az aréna és más a gyermekszoba. A félelmetes Marciano olyan hevesen játszott kislányával, hogy elesett és gerinccsigolyatörést szenvedett. Kórházba szállították. A történetnek nincs csattanója: Marciano mindezek ellenére sem vonul vissza a gyermekszobából, s nincs szándékában visszatérni az ökölvívó sportba.

Drága rágalmazás

Világcsúcsot eddig még nem tartottak nyilván bírság terén, az az összeg azonban, amellyel Jorge Ferreira brazil újságírót sújtották, megérdemelné, hogy az emberi magasratörés maradandó emlékei között szerepeljen. Ferreira meggyanúsított egy államhivatalnokot, hogy állami építőanyagot és munkásokat magáncélokra vett igénybe. A bíróság Ferreirát 32 988 000 000 dollárra büntette. A büntetés összege négyszerese Brazília pénzforgalmának. Az újságíró haladékot kért az összeg kifizetésére.

A félénk választó

A választások előtt Amerikában az egyszerű polgárok élete nem zavartalan. A jelöltek különféle népi jelmezekben (cowboy, indián stb.) mosolyogják végig az országot és olyan barátságosak, hogy az néha már hajmeresztő. New Havenben például megbüntettek egy motorkerékpárost, mivel nem nyújtotta ki jobbkezét jobbra forduláskor. Az illető így védekezett: *„Nem mertem kinyújtani a kezemet, mert attól féltem, hogy egy jelölt odarohan és megrázza."*

Rabruhát a szerelmeseknek

Az amerikai „Glamour Magazine"-ban olvasható az alábbi hirdetés:

„Rabja ön szerelmesének? Mivel bizonyíthatná ezt jobban, mint azzal, hogy rabruhában alszik? Ha ön sírig hű akar lenni, olyan hálórabruhát kell rendelnie, amelyet az életfogytiglan elítéltek viselnek. A rabruhán természetesen szám is van, tetszés szerinti színben hímezve."

Nem akarunk mindenáron akadékoskodni, csak szerényen megkérdezzük: ki gondoskodik a szerelmesek rabláncáról és rabbilincséről?

BANKETT A Ligetben

A vendéglátóipari vállalat igazgatója egy ritka szép nyári délelőttön (a szép nyári délelőtt az idén általában ritka) kisétált a ligetbe. Összekötötte a hasznost a kellemessel és betért az igazgatása alá tartozó egyik ismert vendéglőbe. Rangrejtve leült egy asztalhoz és közétkeztetési menüt rendelt: paradicsomlevest és paprikás krumplit kolbásszal. Éppen a második és egyben záró fogást fogyasztotta sűrű fejcsóválás közben, amikor előkerült a vendéglő üzletvezetője és olyan lelkesedéssel üdvözölte, hogy az már súrolta a személyi kultusz mesgyéjét.

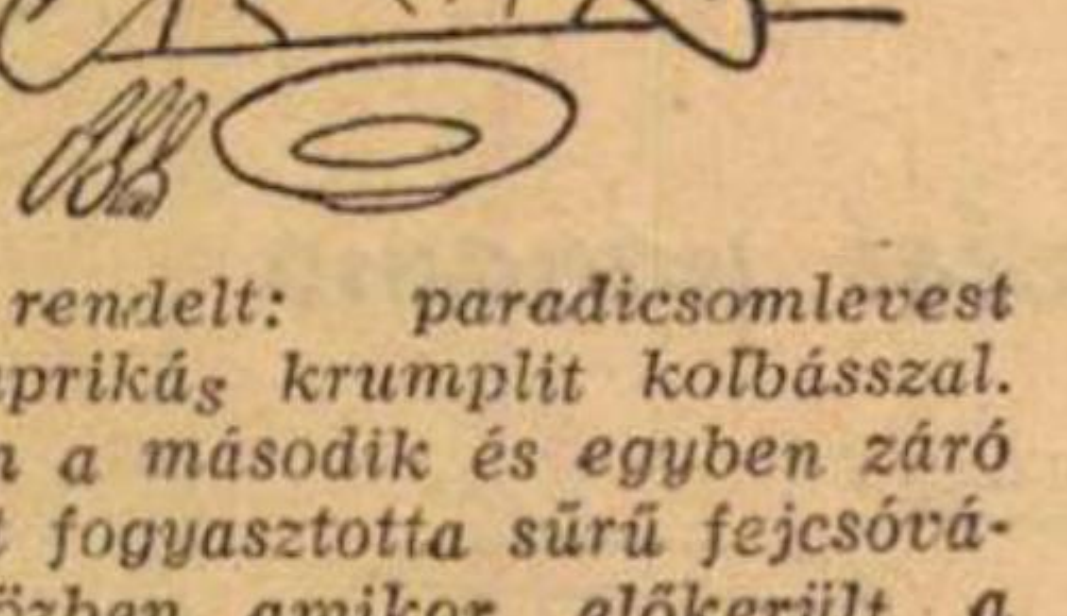

— Ebédeltél? — kérdezte az igazgató zordul.

— Még nem, majd csak a rumli után.

— Nincs itt rumli, hacsak én nem rendezek! Pincér, hozza az üzletvezető elvtársnak az ebédet. Ugyanazt, amit nekem hozott.

Az üzletvezető legyömöszölte az ételt, még csettintett is olykor a nyelvével.

— Jó volt? — kérdezte az igazgató.

— A körülményekhez képest...

— Nem akarsz még egy adagot?

Rémülten gondolt vissza az üzletvezető a savanykás levesre és az ízetlen krumplira. Némán nemet intett.

Az igazgató hivatta a szakácsot.

— Séf, maga itt szépen ebédelni fog velünk.

— Majd a rumli után — dadogott a konyhafőnök.

Az igazgató intett és már hozták is a menüt. Szomorúan csámcsogott a szakács. Amikor a bankett befejeződött, az igazgató hozatott egy félliter bort, két munkatársa egészségére ürítette poharát, majd így szólt:

— Tulajdonképpen fegyelmi járt volna a pocsék ételekért, de ezúttal megelégedtem azzal, hogy maguknak is végig kell enni, amit főztek... De legközelebb!

A két vádlott fellélegzett. Mennyivel könnyebb megemészteni egy szemrehányást, mint egy ilyen ebédet.

(s. a.)

A humor KÖNYVÉBŐL

EDISON majdnem teljesen süket volt már, amikor egyik ismerőse azzal a kérdéssel fordult hozzá, hogy miért nem talál fel mesterséges hallókészüléket? A nagy feltaláló válasza így hangzott:

— Általában az emberek túl sok időt fecsérelnek a mások meghallgatására. Ami pedig személy szerint engem illet, ha volna ilyen készülékem, a feleségem egész nap beszélni akarna velem.

SZEGED ÉTTEREM

(XIV. ker., Thököly út 80. sz.)

SOVÁNKA MATILD
és
tánczenekara játszik

Minden nap
éjjel 2 óráig nyitva

ITALKÜLÖNLEGESSÉGEK!
KITŰNŐ KONYHA!
ESZPRESSZÓ!

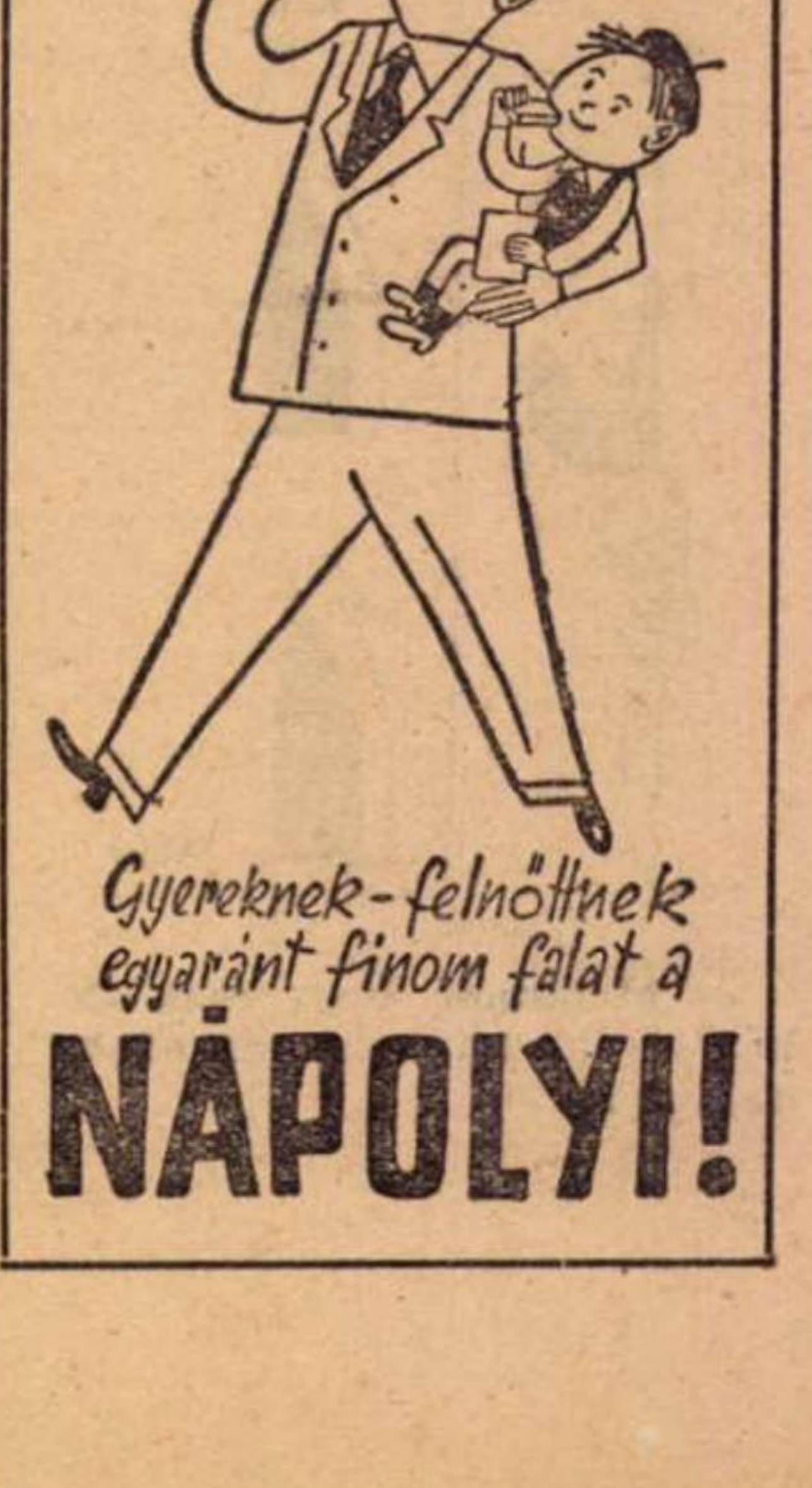

Kulturfront

Egy „művész", aki túlságosan megszokta

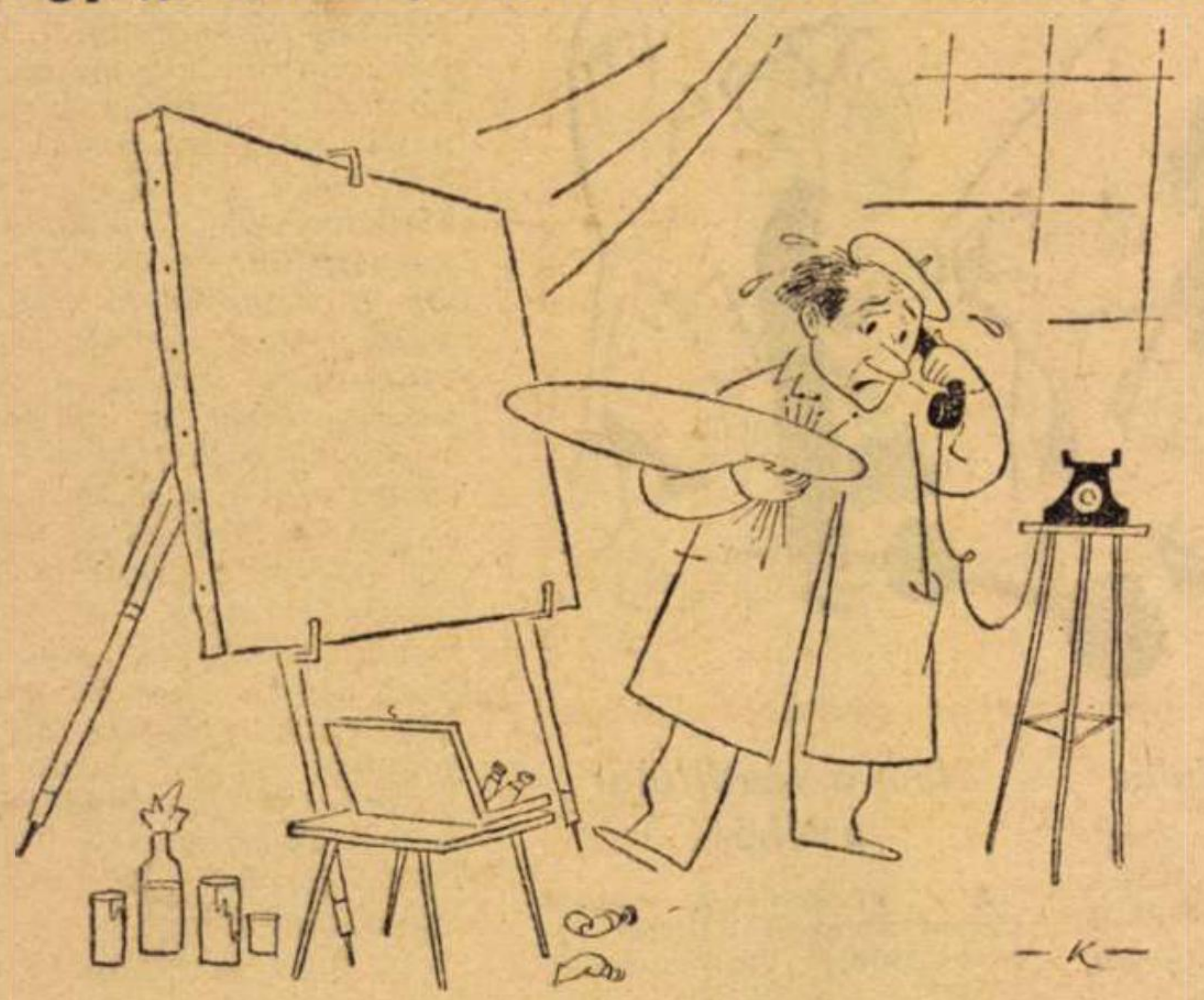

— Halló, főosztály? Csak egy ici-pici szempontot kérnék ...

Apró dolgok

Úgy érzem, már eléggé megkomolyodtam ahhoz, hogy humorizálhassak.

*

S. mindössze egyetlen értékes tulajdonsággal bír: jó beszédtéma.

*

Rettentő sokat kell várni a borbélynál. Magamban megfenyegetem: Szerencséje, hogy ezt már annyiszor megírták...

*

Ha egy téma túl sokáig érlelődik — megrothad.

*

Társaságban hallottam: — Nyugodtan elárulhatja Mancika, hogy hány éves. Még úgy sem néz ki annyinak...

*

Naturalizmus például az — mikor egy ebédről szóló novellának, életszag helyett, ételszaga van.

*

K. alakításáról elismerően nyilatkozott egy kritikus: „K. felülmúlta önmagát!" — További sikereket kívánok a tehetséges színésznek és remélem, a következő darabban már másokat is felül fog múlni.

*

Gondolkozom — tehát ráérek.

*

M. olyan becsületes fiú, hogy ha ő valamit mond, annak még az ellenkezője is igaz.

Dalmáth Ferenc

Egy nagysikerű film margójára

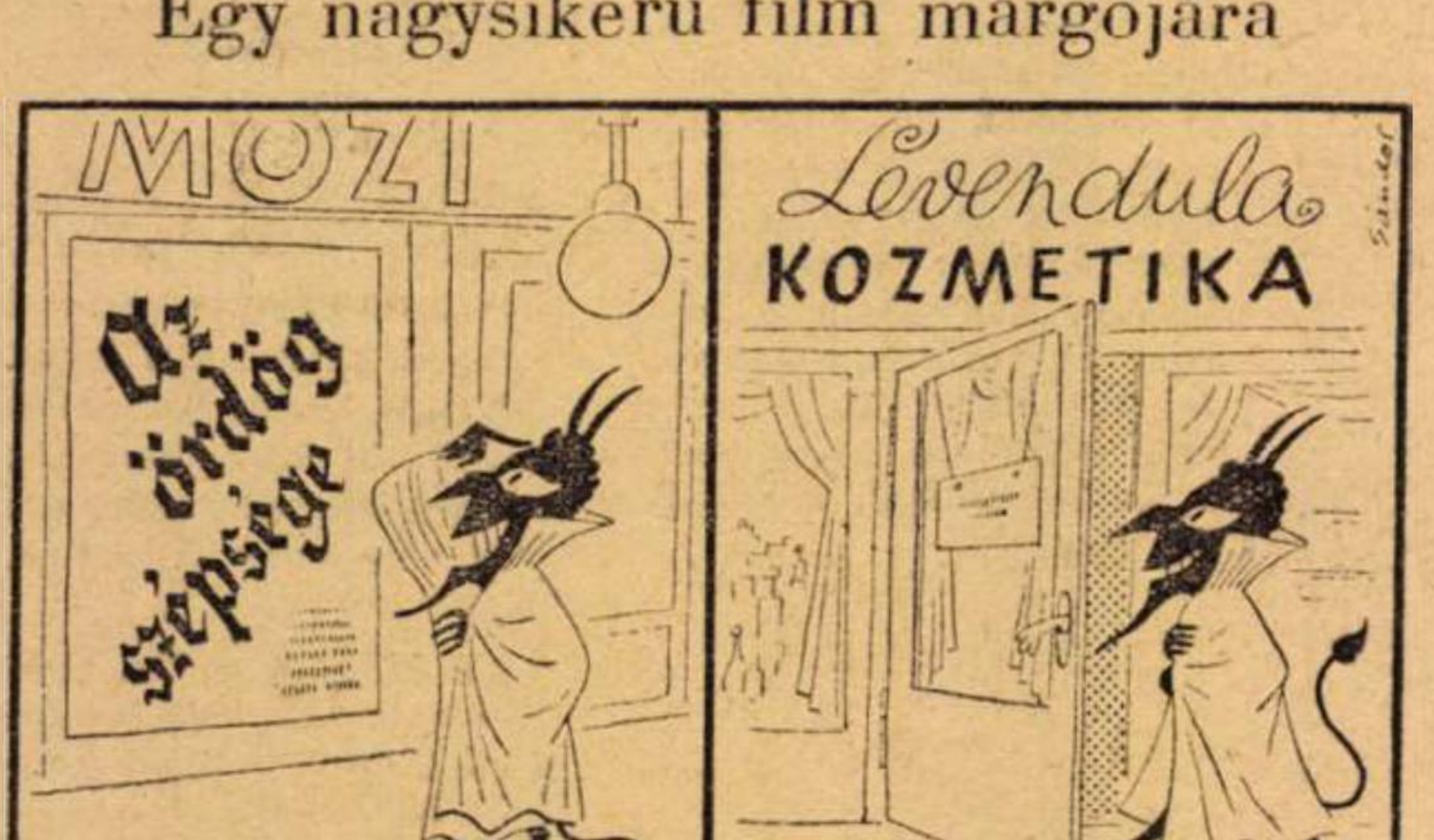

AZOK A CÍMEK...

Nézegettem a plakátokat. „Nyárleszállítás" — olvastam az egyiken. „Kérem a tavaszkönyvet!" — olvastam a másikon.

Ahá, roppant egyszerű az egész — gondoltam magamban — veszek egy szót, vagy egy ismert mondatot és egy, vagy két betűt megváltoztatok benne, vagy hozzáteszek. Nyárleszállítás, nyőszleszállítás, nyavaszleszállítás. Nem, ez még nem tökéletes, de minden kezdet nehéz.

Hazafelé menet, egész úton törtem a fejem. „Jót nevettünk júliusban." Na most jön a csavarás: sót nem vettünk, Juli, hús van? Nem, nem rossz, csak a gyenge idegzetűek részére esetleg komplikált egy kicsit. Valami egyszerűbb kell, falami krappáns, izé, valami frappáns.

Mondjuk, ez az alap: „kérem a jegyeket!" Játszadozzunk egy kicsit ezzel a mondattal: bérem a hegyeket, vérem a kegyeket, mérem a legyeket. Hurrá, ez jó: Mérem a legyeket! (Ez lehetne mondjuk egy nyári vendéglő esztrádműsorának a címe.)

Na, ugye, hogy megy! Gyakorlat teszi a mestert, házmestert, őrmestert...

Nem, ezt nem csinálom tovább, ebbe bele lehet őrülni! Legyen övék a dicsőség, hicsőség, sicsőség!...

(m. gy.)

Grafikusok egymás közt

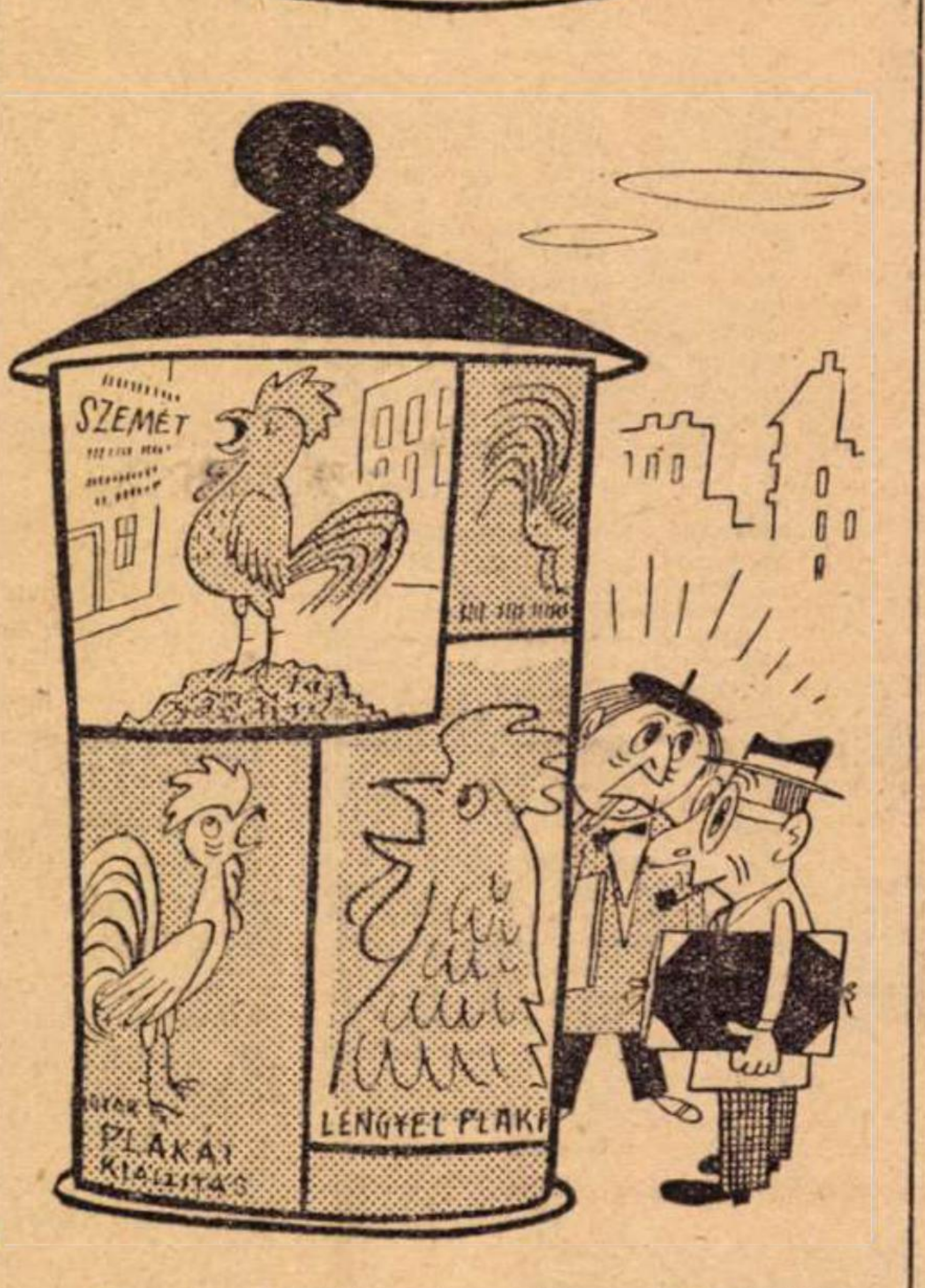

— Van egy kitűnő, egészen újszerű plakátötletem. Képzeld csak, lesz rajta egy kakas...

Elkelne némelyik szabadtéri színpadnál...

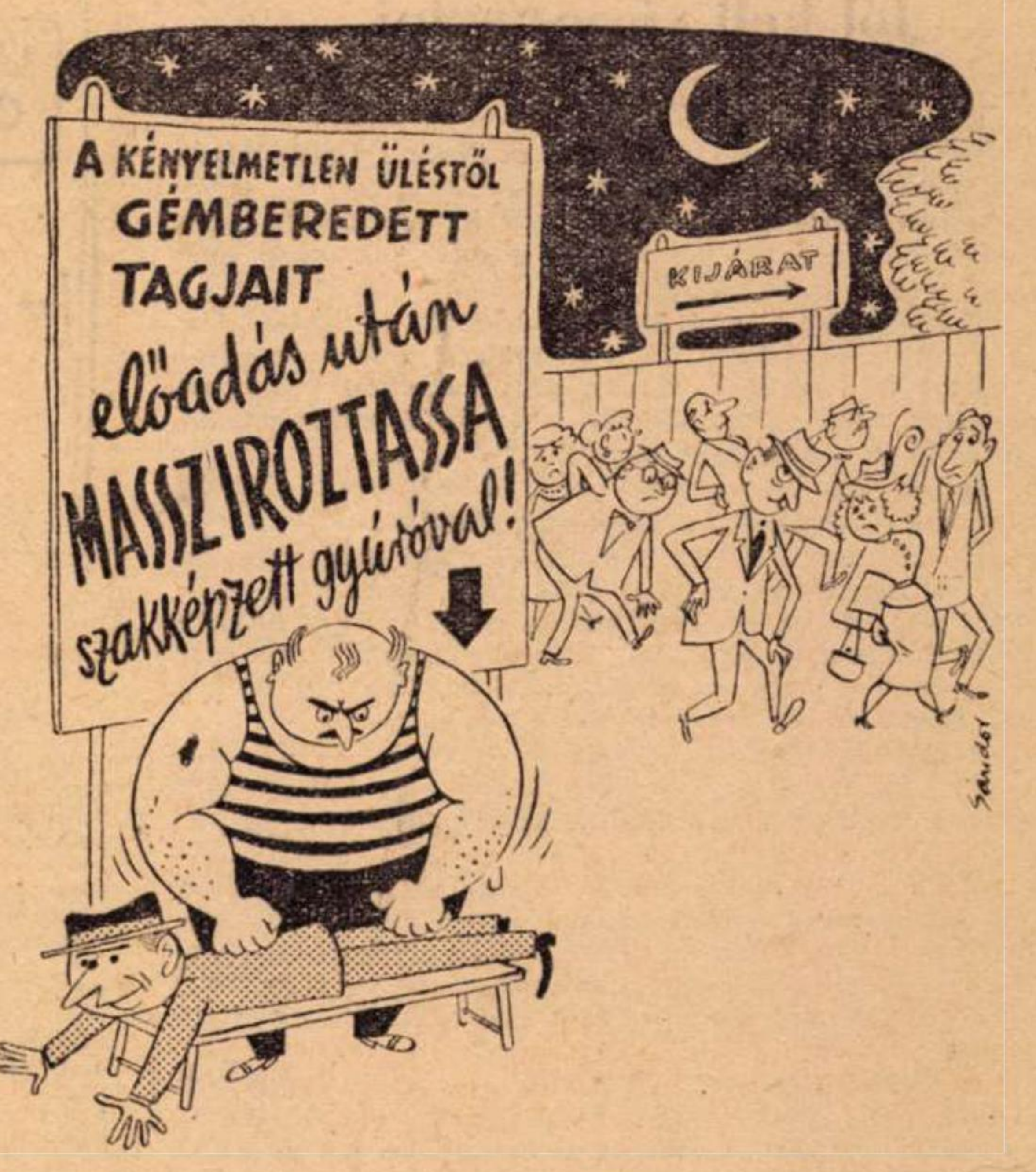
A KÉNYELMETLEN ÜLÉSTŐL GÉMBEREDETT TAGJAIT előadás után MASSZÍROZTASSA szakképzett gyúróval!
KIJÁRAT
Sándor

Mikor ő olvassa fel a verseit...

(Milyen furcsán fröccsen
szájából a szó. Jó. Hát
sok bennem az udvarias jóság,
de azért minek köszönjem
ezt a lelkes zuhatagot?
Egyáltalán, mit adott
nekem ez az ember,
hogy most ilyen kerek szemmel,
komoly arccal figyelnem kell?!
Milyen ellenszenvesen
húzza fel szája szegletét.
Miről beszél?
No ebből mára elég?
Hála a Múzsáknak, vége!
Átvészeltem ezt a kemény percet.)
— Barátom! Remek volt!
Nagyon, nagyon tetszett!!!

És mikor én olvasom fel a verseim...

(Nem, nem vagyok szerénytelen,
de átvonul költeményemen
valami tündéri, izzó ragyogás!
No, igen, a tehetség
nem kétséges, előtűnik.
De ez igazán szemtelenség:
milyen bambán ül itt
és megrezdült a szempillája!
Csak nem gondol éppen most
valami másra?
Nem, ez lehetetlen!
Vagy mégis? De egyáltalán,
mit adott nekem ez az ember,
kiben semmi érték sincsen,
hogy ilyen gyönyörbe részesítsem?
Nos, halljuk a véleményt,
lássuk a lényeget.)
— Barátom! Remek volt,
nagyon, nagyon tetszett!

(Úgy látszik mégsem hagy itt
rossz benyomásokat:
mégis ért hozzá valamit!)

Thinsz Géza

◆

A hős fellázad

— A felesége megcsalja magát gróf Leonardival a Leonardi-palotában!

Krcs! A férj hiába üvöltözött az éjfekete bakelit-telefonkagylóba, az érintkezés megszakadt, az ismeretlen jó-, vagy rosszakaró letette a hallgatót. A férj homlokán kidülledtek a vérrel telt erek, szürkéskék szeméből a düh és az elkeseredettség sósízű könnyei patakzottak. Lecsapta a kagylót, hogy megremegett belé az egész asztal. Nehéz mahagóni íróasztal volt, stilizált, faragott elefántlábakon nyugodott. Ott csillogott az íróasztalon a 47 protonszámú ezüstből való állóóra, tetején a pofaszakállas vadász lógónyelvű kutyájával. Ezt a vadászt szokta nézegetni, néha perceken keresztül, s félhomályban gyakran úgy tetszett neki, hogy megelevenedik, rámosolyog, mintha ezt mondaná: „Hagyd a munkát a fenébe, gyere vadászni!" A vadász puskája tetején egy álmodó arcú légy üldögélt. Sötétzöld, egyiptomi mintájú cserépben hosszú, kígyószemű kaktusz díszítette az íróasztal jobb sarkát, finomtüskéjű kaktuszcsápok mindenfelé kinyúltak, mint fáradt kutyák kánikulában.

A férj görcsösen mélyesztette ritkuló hajába kövérkés ujjait. Megölöm, suttogta, s eszelős lánggal a tekintetében kirohant a házból. A kis utca csendes volt, a közeli parkból tücsökmuzsikát hozott a lágyan simogató, esti szellő. Egy hatalmas fekete autó nyomában könnyű porfelhő terjengett. Tiszta, csillagos volt az éj, a hold karéja sápadtan, szerényen csillogott a Vénusz közelében. A bolygók bolyongtak, az állócsillagok álltak. Szemérmetlen macskahang hasított bele a csendbe. Fiatal pár — egy fiú és egy leány — sétált egybekarolva, időnként csókolózva. A férj nem nézett se jobbra, se balra, ment az útján, majd átsietett az utca másik oldalára. A szürkére festett, karcsútörzsű utcai lámpa fényének udvarában zihálva megállt néhány pillanatra. Lepkék, szúnyogok, s más ízeltlábúak felhője rajzotta körül a lámpát, szárnyuk csillogott a fényben, amint részegen és szédülten repültek. A lámpa alatt öreg újságárus üldögélt kis támlás, fából készült székén. Az újságállvány a lámpaoszlopnak volt támasztva. Az újságárus ritkás, ősz haja rendetlenül hullott a homlokába foltos, kockás sapkája alól, amelyet hanyagul hátratolt a feje búbjára.

A férj a sarkon taxiba ült. Áramvonalas, fekete csillogású kocsi volt, a teteje szelíd ívben simult hátra, mint egy enyhe domboldal. Négy kereke volt a gépkocsinak, kettő a jobb, kettő a baloldalon, ötletesen, kiegyensúlyozottan. Volt benne valami főlényes biztonság, a gépesítés, a technikai haladás, a gyorsvágás korának nyugalma. Valaha isteni csodának tűnt volna egy ilyen géperejű bérkocsi, s a régi görögöket nem lepte volna meg, ha a négykerekű csodából maga Zeus száll ki. Ma pedig... mindennapi jelenség, amikor a taxiállomáson valaki beszáll az egyik kocsiba, s odaveti a sofőrnek a kívánt címet.

A férj a Leonardi-kastély címét mormogta oda a vezetőnek. Az — egy kövérkés, kissé asztmás, idősebb férfi, aki alig két hete vált el a feleségétől — bólintott, majd elindította a kocsit. Alig tíz perc múlva megálltak a kastély előtt, a férj lábai segítségével kiszállt, feketén csillogó pénztárcájának patentzárát felpattintotta, zizegő papírpénzzel fizetett, majd kezének egyetlen intésével jelezte, hogy nem tart igényt a visszajáró aprópénzre. A gépkocsivezető, mint egy nyugalmazott tábornok, sapkájához emelt kézzel tisztelegve köszönte meg a borravalót. Nyoma sem látszott rajta annak a megalázottságnak, amely pedig számos szociológus szerint, elválaszthatatlan a borravaló intézményétől. Köztudomású azonban, hogy az ókorban az asszírok már a bor felfedezése előtt ismerték a borravalót, s a maguk sajátos erkölcsi felfogásával nem találtak benne kivetnivalót, hiszen még társadalmuk felbomlásának kezdetén is ragaszkodtak hozzá.

A férj csengetett. A nehéz, hatalmas kapunak kovácsolt vasdíszítmények kölcsönöztek méltóságos külsőt. Az ódon, művészi vasdíszítmény őrangyalokat ábrázolt, amint védik a kaput, kezükben hatalmas pallóssal. Amikor a díszes, aranysújtásos egyenruhájú, erősen szeplős kapuőr kinyitotta a kaput, a férj erélyes mozdulattal félretolta, és gyors léptekkel megindult a főlépcsőn. Lépteinek zaját mohón elnyelte a nehéz, vastag perzsaszőnyeg, amely beborította a vörös márványlépcsőt. Csillogó rézrudak szorították a lépcsőre a szőnyeget, amelynek mintái a II. Sapor-korabeli szőnyegszövő irányra emlékeztettek. Az oldalfalon művészi freskók ábrázolták a bűnbeesést. Éva éppen átnyújtotta Ádámnak az almát, miközben...

Ebben a pillanatban a férj felüvöltött, nekiugrott az írónak, miközben magából kikelve ordítozott:

— Elég volt! A fene egye meg magát, mit képzel?!! Amikor az életem, a becsületem, a boldogságom forog kockán, azt hiszi, engem a berendezés érdekel?!!

Feleki László

Le a bürokráciával!

Jól kell viszonyulni…

(Lázálom?)

Már régebben történt, hogy a Szabad Újság bírálatot gyakorolt a Fáskosárgyár munkája fölött. A bíráló cikk jóindulatúan rámutatott a fáskosarak rossz minőségére és arra, hogy ezért a gyár termelési osztályát terheli a felelősség.

Másnap egy vastag boríték érkezett a Szabad Újság szerkesztőségébe. „Mi, a termelési osztály dolgozói — hangzott a levél — tiltakozunk a Szabad Újságban megjelent cikk miatt, amely elferdíti a valóságot és a helyzet nemismerésén alapszik.”

Ezután egy 50 oldalnyi rész következett, amely rövid áttekintést adott a Fáskosárgyár történelmi múltjából, valamint felölelte a gyár jelenlegi összes levelezését és ügyeit. A levél a következő mondattal fejeződött be: „A fentiek értelmében kérjük, hogy helyreigazító cikkünket leközölni szíveskedjenek.” Aláírás: Saskörminé előadó és a termelési osztály 235 dolgozója, valamint az üzem 16 fizikai dolgozója.

A Szabad Újság szerkesztője erre egy külön bőröndben küldte el a Fáskosárgyárnak ama kosárvásárlók leveleit, akik a fáskosarak hitvány minőségére panaszkodtak.

Ezzel az ügy le is zárult. Csupán annyi történt, hogy a fáskosarak minősége egy árnyalattal még rosszabb lett. Most már az egész ország területéről ömlöttek a szerkesztőségbe a panaszoslevelek, s a selejt fáskosarak, amelyek egy félórai használat után tönkrementek.

A Szabad Újságnál ekkor elhatározták, hogy kimennek a gyárba és helyszínen fogják feltárni a bajok gyökerét. Saskörminé, a termelési osztály vezetője fogadta az újságírókat. Végigvezette őket a termelési osztály hatalmas, modern termén, ahol az íróasztalok végtelen sora mellett az adminisztrátorok buzgó serege tevékenykedik.

— Mit csinál ez a sok ember? — kérdezte az egyik újságíró.

— Hát kérem, a helyzet úgy áll — törölte meg a szemüvegét Saskörminé —, hogy mi rengeteg panaszoslevelet kapunk. Azonkívül reagálnunk kell a sajtóban megjelent bírálatokra is. Ezért a fizikai részleget megszüntettük és beállítottuk őket is a levelezésbe. Tetszik látni — mondta, és széttárta a karját — osztályunk valamennyi dolgozója szorgalmasan írja a válaszleveleket és utasítja vissza a panaszokat.

— És tettek valamit a fáskosarak megjavításának érdekében is? — kérdezte az újságíró.

— Hogyne kérem! Éppen ma vettünk fel négy új levelezőt.

Papp László

Másodszor is vissza a bundát!?

Mint gépkocsivezető dolgoztam Szekszárdon és Kalocsán a Betonútépítő Vállalatnál. 1952. szeptember 21-én, amikor elhagytam a vállalatot, az összes felszerelési tárgyat, köztük a bundát is leadtam. Ezt bizonyítja a Betonútépítő Vállalat által kiadott és ma is birtokomban levő igazolás, miszerint a vállalattal szemben semmiféle tartozásom nincsen.

Ennek ellenére a vállalat két évvel ezelőtt egy felszólítást küldött, amelyben egy bundát, egy overált és egy pár bakancsot követel tőlem. Én írtam a vállalatnak, hogy mindent leadtam, de ezt nem vették figyelembe, hanem a múlt hónapban bírósági végzést kaptam, hogy fizessek 515 forintot. Az sem használt, hogy a vállalattól kapott igazolást bemutattam. Ez év július 2-án a bírósági végrehajtó megjelent a lakásomon és a fenti összeg erejéig egy sertésemet lefoglalta.

Vajon mit kellene tennem, hogy e jogtalan és sérelmes eljárást beszüntessék és elismerjék végre, hogy becsületesen visszaadtam mindent a vállalatnak?

Ádám András
gépkocsivezető
Hajdúszoboszló

Sportolók előnyben,

avagy

talán így könnyebben megy

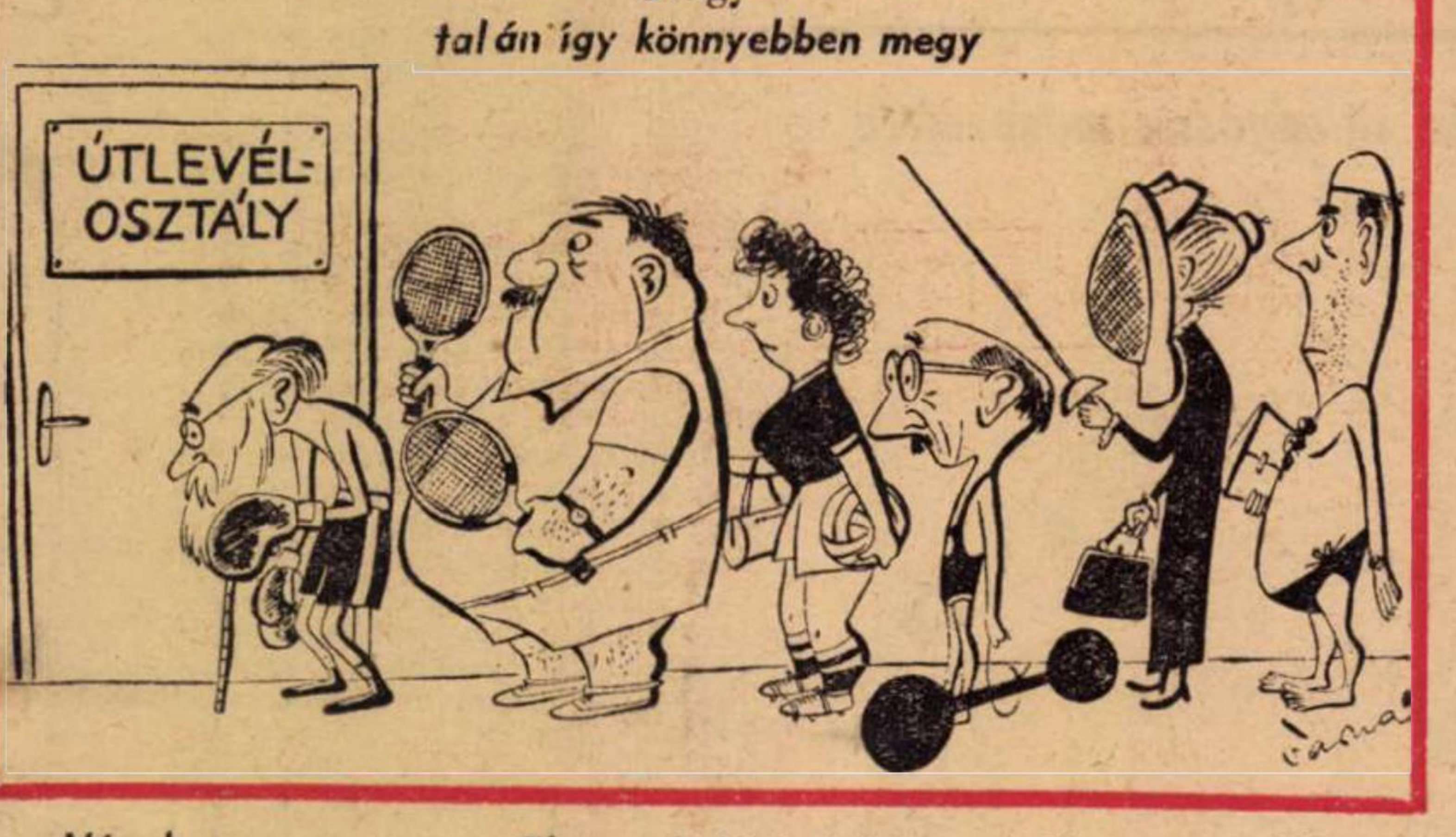

Vének panasza

Vének csendes kisközség a Nagy- és Kis-Duna találkozásánál. A félsziget csücske csak Győr felől érhető el szárazföldön. Ez a távolság azonban túl nagy ahhoz, hogy Vének lakói Győrből kapják a kenyeret, ezért a kenyérszükséglet kielégítése az öt kilométerre fekvő Gönyű községből történik. Itt azonban a Kis-Duna miatt az út egy része folyékonnyá válik, ezért csónakon szállítják a kenyeret.

A nagybajcsi Földműves-szövetkezet, ahová Vének is tartozik, éppen egy éve ígérgeti, hogy a kenyérszállításhoz szükséges négy kosarat átadja a révésznek, aki a kenyereket abba belerakva szállítaná a vízen keresztül. A kenyeret már hosszú idő óta a csónakban szállítják a csupasz deszkákra rakva, ahol talán pár perccel előbb éppen néhány vadászkutya igyekezett a túlsó partra. Ha az eső esik, akkor esik a kenyérre is. Ígérgetik továbbá azt is, hogy a Dunán átszállított kenyér lerakásához biztosítanak megfelelő állványt, mert számtalanszor megtörténik, hogy fél napig is a vízparton van a kenyér egy szál vékony gyékényen.

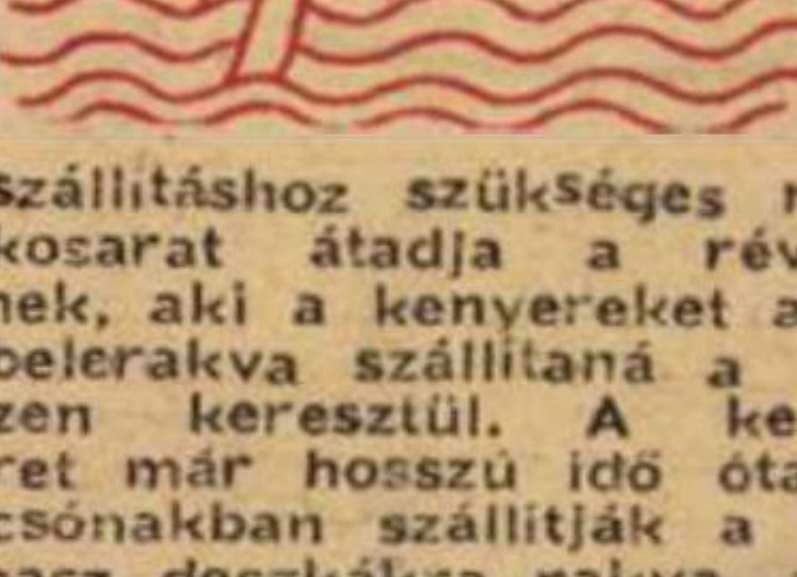

Egy másik kérdés: volt a szövetkezetnek egy kompja. Ezt a kompot az állami gazdaság elvitte. Mikor? Ó, kérem, már olyan régen, hogy csak akkor jut az emberek eszébe, amikor sietni kellene át a Dunán. Az állami gazdaság nem használja ezt a kompot, de vissza sem viszi. A Nagybajcson székelő szövetkezeti vezetőség szintén nem sokat törődik az üggyel, hiszen Nagybajcson nem kell a véneki komp.

Farkas Lajos
Vének

Elmaradt kirándulás

A mihályi földművesszövetkezet (Győr-Sopron megye) jóléti keretéből június 17-én a Balatonra akarta vinni dolgozóit. E célból felkérte a Soproni Autóközlekedési Vállalatot, hogy szervezzen egy különjáratot. Ment minden, mint a karikacsapás. A kirándulók körében nagy volt az izgalom. Az utazás előtt való napon felhívták az AKÖV-öt, hogy igazolja vissza a rendelést. Az AKÖV azt válaszolta, hogy rendben van, csak a szövetkezet legyen olyan kedves és szerezzen hatvan liter gázolajat, mert különjáratot csak úgy tud adni, ha a megrendelő biztosítja az üzemanyagot. Mintha bizony szegény földművesszövetkezet csak úgy hanyag mozdulattal a zsebébe nyúlna és kihúzna onnan 60 liter gázolajat. Hogy öröm, vagy bosszúság született-e ekkor Mihályin negyven-ötven emberben, azt nem tudom. De a rendelkezés mindenesetre nagyon ügyes. Szinte várja az ember a következőket:

Minden autóbusz-utas köteles egy liter gázolajat a jegy ellenértékével együtt a kalauznak átadni.

A MÁV igénybevétele esetén kilométerenként egy kiló jóminőségű háztartási szén mellékelendő a jegyhez.

Repülőgépnél propeller, kompnál kötél, hajóközlekedésnél víz csatolandó, hogy a hajó által kiszorított víz súlya pótolva legyen.

Papp Erzsébet
Győr, MNB-fiók

Nem a ventillátor a hibás!

A Középmagyarországi Üzemélelmezési Vállalat az egészségügyi hatóságok sürgetésére ventillátort szereltetett fel a Pilisi Szénbánya üzemi konyhájában. Ennek a ventillátornak az lett volna a feladata, hogy a nyári meleg beálltával enyhítsen a konyhai dolgozók „forró helyzetén”. De nem tudott enyhíteni, mert az Elektromos Művek két hónapja halogatja a már befizetett villanyóra felszerelését. Mondogatják ugyan, hogy majd megkapjuk, de nekünk a ventillátor áldásos légtisztítására most lenne szükségünk, mert télen ablaknyitással is meg tudjuk oldani a problémát.

Jó szerencsét!

Németh Lajosné
Pilisszentiván

Pipások hátrányban

Bársony Sándor olvasónk írja Várdombról:

„Felszálltam a Bátaszék felé tartó autóbuszra és mikor láttam, hogy útitársaim zöme füstöl, rágyújtottam én is egy szivarra. Alig szippantottam azonban egyet-kettőt, amikor a kalauz erélyesen tudomásomra hozta, hogy szivarozni nem szabad. Van egy rendelet — mondotta —, amely egyenesen kimondja, hogy cigarettázni szabad a távolsági utakon, de szivarozni nem. Mit volt mit tennem, a szerencsés cigarettázók mosolygása közben eloltottam a szivart és kidobtam az ablakon. Mivel ilyet még nem pipáltam, megkérem a Ludas Matyit, tudakolja meg illetékes helyen, hogy helyes volt-e a kalauz szivaroltó intézkedése.”

A Ludas Matyi nem intézte el:

Hogy megnyugtató választ tudjunk adni olvasónknak, a levelet elküldtük a KPM Autóközlekedési Főigazgatóságának, ahonnan rövidesen megérkezett a most már pipásokat sújtó válasz: „A panaszt megvizsgáltuk és ennek során megállapítottuk, hogy a járati személyzet a forgalmi és kereskedelmi utasításait félreértve tiltotta meg a szivarozást. A jelzett utasítás csak a pipázás tilalmát rendeli el, a szivarozást nem tiltja.”

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Murányi Ernőné (Bp. IV., Árpád u. 16.) és Keszőcze Jánosné (Bp., IV. Bán Tibor u. 19.) lakásbeázását az Ingatlankezelő Vállalat megszüntette.

Fero Antal (Soltszentimre) korábban tévesen megállapított adótartozását a községi tanács törölte.

Dr. Molnár Gyuláné (Bp., XX. Ady E. u. 118.) agárdi nyaralóját a Legfelső Ügyészség intézkedése eredményeként visszakapta.

4:0 a Műszer, Irodagép-készletező és Értékesítő javára

Több mint tizenöt hónappal ezelőtt, egy szeszélyes tavaszi napon, pontosan április 3-án a Bakonyszombathelyi Állami Gazdaság egy talajhőmérőt rendelt a budapesti „Műszer, Irodagépkészletező és Értékesítő Vállalat”-tól. Egymást váltogatták az évszakok, de a megrendelő-levélre választ nem kaptak. Már csüggedten vették tudomásul, hogy a vállalat nem méltatja feleletre a megrendelőt, amikor nem is régen, 1956 július 7-én a gazdaság postabontó adminisztrátora szívdobogva pillantotta meg a Budapest 53. számú postán 1129. ragszám alatt feladott ajánlott levélben a Műszer, Irodagépkészletező és Értékesítő Vállalat hosszú, de sokat ígérő cégjelzését.

— Jön a talajhőmérő, — lelkendezett a tisztviselő, aki derűlátó lélek volt.

Izgatottan bontotta fel a levélkét és abból megtudta, hogy a talajhőmérő ügyének intézője, első hivatali száma 1642/55., második hivatalszáma VIII. C—856323. és végül „MÜKÉV: 888084.” A számadatok tobzódó gazdagsága után a levél közölte, hogy gyártási nehézségek miatt a rendelést csak 1956 október 15-ig tudják teljesíteni.

— A válaszok körül is gyártási nehézségek lehetnek, — hümmögte az adminisztrátor, — mert tizenöt hónapig kellett várni erre a levélre!

És tovább bontogatta a postát. Három közömbös írás után a kezébe került a Budapesten 1181. ragszám alatt feladott ajánlott levél, amely a homlokán szintén a Műszer és stb. vállalat nevét viselte.

— Aha, rövidül a szállítási határidő! — lelkendezett magában a tisztviselő.

Tévedett. A második ajánlott levél tartalma pontosan egyezett az elsővel, ugyanaz a Lányiné írta alá, mint az elsőt, azonkívül díszelgett rajta egy olvashatatlan aláírás, ilyesforma: „Dr.... kay.”

Ne szaporítsuk a szót! Két percen belül még két, derültséget fakasztó ajánlott levél feküdt az Állami Gazdaság vezetői előtt: a Bp. 53 1176. ragszámú és a Bp. 53 1150 ragszámú, mindkettő büszkélkedett az összes hivatali számokkal, Lányiné és Dr... kay aláírásával és mindkettő megerősítette az ígéretet, hogy a talajhőmérőt az októberi lombhullás idején elküldik. De hogy a négy, egyidőben feladott és egyidőben érkezett ajánlott leveleken mégis akadjon valami megkülönböztetés, az 1150. ragszámú levél nem egy, hanem két talajhőmérőt ígért az állami gazdaságnak.

Bakonyszombathelyen most törik a fejüket: miért küld a Műszer stb. négy ajánlott levelet azonos tartalommal? A sok feltevés közül még az a legvalószínűbb, hogy a budapesti vállalat nem a megrendelőket patronálja, hanem — a postát.

Megvalósíthatatlan felhívás

A MÁVAG EGYIK ÉPÜLETÉBEN

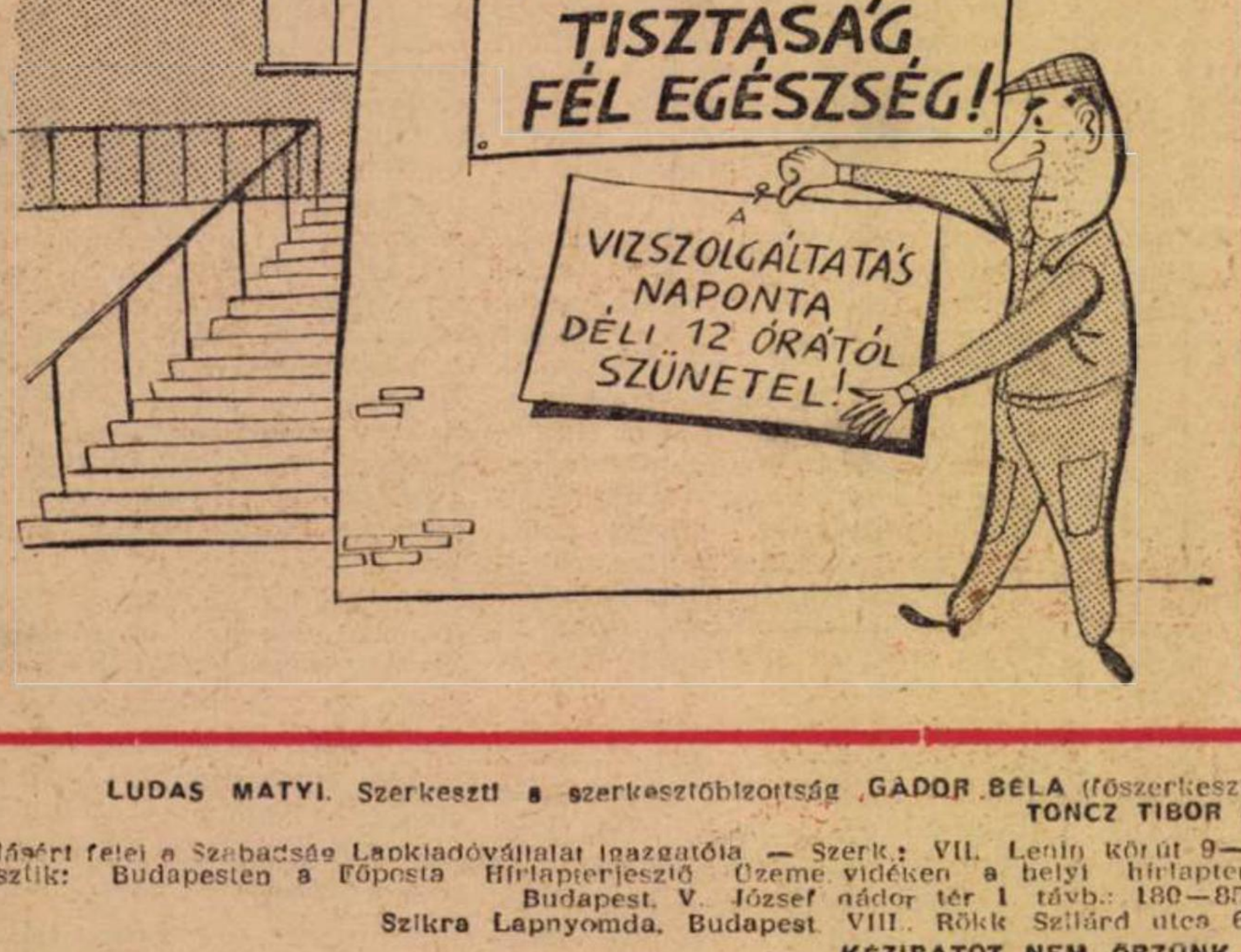
I. EM
MUNKA UTÁN MOSAKODJ MEG! TISZTASÁG FÉL EGÉSZSÉG!
A VIZSZOLGÁLTATÁS NAPONTA DÉLI 12 ÓRÁTÓL SZÜNETEL!

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII. Lenin körút 9—11. Tel.: 222—271, 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220.
Terjeszti: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám 409 000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.